

جان بیور

شیطو دُام

زنمئی دِ راهایی

دِ دُام مرگدِبار

رنجشت و لغزشت

بالا شش ملیو نیسنه دِ گرد جاها

رفیق یا ستین

ایبی پیغوم و احتمال زیاد برخورد خیلی مهمی آ که د مسیر زنهئی خودت و ا حقیقت داریت. تونم یه نه و اطمینو بُنم، نه و ایی بوئه که ونه نیسنمه، بلکم و سته موضوع عش یه نه مُنم. ایی پیغوم د آسمو آ؛ مه خوم باور دارم دلیل بیینه نوم مه و ری وه، و ایی بونه آ که مه اولین کسی بیمه که ونه حنه. مسأله رنجشت که موضع اصلی کتو دام شیطو آ، بیشتر یکی د موانع خیلی سخت و گولزنک دُماییی آ که بایس و ا وه ریوری بی و و ریش غالو بایم.

ده سال د انتشار ایی کتو رته و بیشتر د یه ملیو نیسنه د وه د گرد جاهان و فروش رته آ. تائیسه شاهادتیی بی حد حسونی د سیک و سیک جاهان و دسیمو رسیسه که چطور ایی پیغوم زنهئی یا نه عوض کرده، مردم نه د اسیری راهاشو کرده و وشو قوه دئه تا پنگال دشمه نه بزَنن و آزادونه روئن و لا چی خیلی خویی که خدا سیشو می.ح.

ایمدال خداوند و آشکارا د قلبم نیایه که بایس و دُم رهبریا قدیمی و جدید د گرد دنیا بام و و عنوان نشونی د محبتم وشو، نُخسنئی د ایی کتو نه پیشکش بکم تا ونو هم بتونن و باقی مردم مهت بئن تا ورین و زالنیا اسیری نه بزنن.

رفیقیا، هه که خدا ایی پیغوم نه و مه ده، زنهئم و شکلی اساسی عوض بی. دعا می.کم هه که حقیقتیایی که ها د ایی کتو نه می.جوریت زنهئیتو عوض با. هام د شوق تا بشنوم ایی پیغوم چطور و ری زنهئی تو و کسونی که ونونه نه خدمت می.کیت، اثر نیایه.

برار تو د مسیح عیسی

جان بیور

JohnBevere@ymail.com

MessengerX

 Messenger
INTERNATIONAL

جان بیور

شیطو دَام

زنهئی دِ راهایی
دِ دَام مرگدبار
رنجشت و لغزشت

The Bait of Satan by John Bevere, Northern Luri

© 2025 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as The Bait of Satan

Additional resources in Northern Luri by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at: **MessengerX.com** and on the **MessengerX** App.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

دَام شیطو، نویسنه جان بیور، نسخه لری شمالی

© 2025 Messenger International

MessengerInternational.org

نوم کتو و زوونه انگلیسی: The Bait of Satan

منابع هئی د جان و لیزا بیور و زونه لری شمالی تصدیق بیئه و مفت د اپلیکیشن

MessengerX.Com د اپی نشونی پئیریت، دانلود بکیت یا سیل بکیت **MessengerX**

ایمیل ارتباط و نویسنه و وایما پته آ: JohnBevere@ymail.com

اپی کتو پیکشیئی اش د لا موسسه جاهانی پیغوم و نمونه فروختیش.

سپاس یا مه دِ دل و جو پیشکش می کم و:

زیّته م «لیزا» وه که دِما خداوند، دوسِ ستینِ مَنه. تو وِ راسی یِه رَ صالحی و دِ علم و اخلاق خیلی سَری! مه تا و ابد ممنون دار خداوندم که ایمانه و عنوان رَ و میره و یکتی پیونی ده. دِ تو و سُنّه مَهتیا بی مَنّت دِ کار ویراستاری ای کُتو هَم ممنون دارم!

و چارِتا گرم، «آدیسون»، «آستین»، «الکساندر»، و «آردن» که دِ وختی که بایس واشو می نیام، گذشت کِردن تا ای پروژه خلاص با. شما گروِنِم، شای قلب مَنیت.

ممنونیت وِیژه و «جان میسون» که پیغوم نه باور داشت و مَنه دِ چاپ وه دِل گوی ده؛ و «دبوره پولالیون» سی شوق و قوه و ویرداریش دِ ویراستاری کُتو، و گرد کارکِنیا «کاریزما هاوس» که هَم پا ایما دِ ای پروژه رَمّت گشین.

و دِ همه مهم تر، ممنونیت مه دِ دل و جو نسوت و بوا آسمونی سی عطای که و قِصّه نمیا، و خداوندمو عیسی مسیح سی فیض، راسی و محبتش و وِ روح القدس، سی رَنمونی تمام کمالش دِ ای پروژه.

سیاهه

پیش‌قصدہ.....	۵
پیشگی.....	۹
۱. مه و لغزشت؟!.....	۱۳
۲. لغزشت خیلی گپ.....	۲۱
۳. چطور چنی بی؟.....	۳۳
۴. بُوآم، بوآم!.....	۴۳
۵. چطور یکی د بابت روحانی تینواره موئه؟.....	۵۵
۶. قایم بیئه د واقعیت.....	۶۹
۷. پ قُرس.....	۷۹
۸. گرد او چیئی یایی که توئن بیان و رکو، میان و رکو.....	۹۳
۹. تخت برد لغزشت.....	۱۰۹
۱۰. نکه باعث لغزشت بایم.....	۱۲۵
۱۱. نیمئی، پیا نمی کی.....	۱۳۷
۱۲. ئله تقاص.....	۱۵۱
۱۳. جیسٔہ د دُام.....	۱۶۱
۱۴. هدف: صلح کرده.....	۱۷۱
آخر سَر: و کار بُریت.....	۱۸۱

پیشِ قصه

کِئوئی که ها دِ دَسْتو، یکی دِ حقیقت یا مهمتیه که بلکم دِ زنه ئی واش ری وری بایت. مه تونم، یته وا خاطر جمی بُئِم، نه وپی سُنّه که وَنه نیسنمه، بلکم و سُنّه مطلبی که ها دِش. لغزشت- لپ مطلب کِئو دَام شیطو- بیشتر موقع یا ناهاگیر خیلی سختی آکه آیم بایس واش ری وری با وُوش غالو با.

شاگردیا مسیح، شاهد معجزه یا گپ و چشگیری بیئن. ونو وا بلاجی مئی پین که کوریا چشش مئی نه، وُ مُردیا زنه موئن. ونو هُد عیسی و تیفونه اِشْتَفِتِن وُ دیئن که تیفو آرم بی. ونو وا چش خوشو دیئن که عیسی وا برکت دِئنه چن گله نُونُ وُ ماهی و هزارو نفر خوراک د. شمار معجزه یا مسیح و قدی بی که گرد دنیا هم سی نیسنن شو جا ناره. بنی بشر هیچ وِرَز و، شاهد معجزه یا خدا و اپی گپی و بی همتای نوی. شاگردیا بلاجیشو می ما وُ ماقیش مُئورد، اما یه معجزه یا نوی که ونونه می گشن و شک وُ دودلی، بلکم اپی شک یا دِماتر دِ آخِریا خدمت عیسی و ری زمی خُوشه نیشو می د. عیسی و شاگردونش یای دئی: «پس حواسِئو وُ خُئو با! آر برارت گنه بگه وه نه توبیخ گو، و آر توبه کرد، بَوَخِشش. و آر روزی هفت گل وِت گنه بگه و هفت گل

بیا و تِهت و بُوئِه: «توبه می‌کم» تو بایس وه نه بَوخشی، رسولیا و عیسی خداوند گتن: «ایمُونمُو نه زیاد گو!» (لوقا ۱۷: ۳-۵) معجزیا، زنه بی‌ئنه مرده‌یا یا آرم کردن دریا، ینو هلاته سی ایمون بیشتر نوی، بلکم هُد ساده، بخشیته بی، وه هم سی ونو که ومو ظلم یا خبطی کِردنه.

عیسی گت: «اوسه عیسی و شاگردباش گت: «وسوسه گته هه هی، ...» (لوقا ۱۷: ۱) حقیقت تلی ها دِ ای گلوم؛ آر نُوئیم گرد، اما بُری خبط می‌گن وُ گِرفِتار مُوئن. ده سال آکه دِ چاپ اول ای کِتو می‌ر. دِ ای دوره، بی حدِ جُسو نُومه و شاهادتی دِ آیمیا جورواجور، دِ هوزَه‌زراتیا وُ پاکاریا رِسسه و دِسم که دِ ره حقیقتیا کلوم خدا که دِ ای کِتو اومايه، شفا گِرتنه وُ زنه‌ئی شُو عَوْض بیه. نمونه‌یای سی دلگوه‌ئو اوردیمه که سی گِردش شای می‌کیم وُ جلال‌شه می‌مو و خدا.

بُری دِ پیونیانِ نجات پیا کِردنه. دِ ای آخریا دِ شهر نبراسکا، دِما موعظه، زَن‌وُیائی اومان والام وُ زینکه نیا وِ اعتراف کرده، گت: «ده سال پیش، توسط ره‌بریا ای کلیسا سُرِسَم وُ اُفتام، هر جی دِش می‌رت، تل‌تر وُ مشکوک تر مومیم وُ هه گِراگر دِ خوم وُ دِی حال روزم لادراری می‌کردم. پیونیم دِ زور غیظ مه دال‌در بی وُ مین وُ می‌رم دِ داشتیم می‌رتیم سی طلاق، او نجاتیه نا‌داشت وُ کاری هم وِ کار کلیسا نا‌داشت. یکی دِی رفیقونم کِتو شِمانه ده وِم. مه ونه حَیم وُ چیئی دِش نَرت که دِ تلی وُ خبطی که دِش بیئم، راها بیم. هه که می‌رم دِی که مه عوض بیمه، زنه‌ایشه دِ وِ عیسی مسیح وُ او تپِ تویا طلاقنه نیه داشت.» میرش اوچه ایسائی وِ لاریگش وُ لَحَنه می‌کرد. هه که قصه‌یا زینه خلاص بی، پیا قصه‌یا زینه‌شه تصدیق کرد وُ گت که دِ حونه وُ زنه‌ایشو وِ طور بلاجی‌ئی گِرد چیا عوض بیه. یکی دِ شاهادتی‌یای که سخت دِله مِنه شک ده، دِ فلوریدا بی، اوسناکه رتیمی اوچه سی خدمت. هه دُرس وُرز موعظه، کامل پیایی که هیکل زورداری داشت ایسائی دِ ناها جماعت وُ هه چنو که آسیر می‌ریخت، نیا وِ تعریف کردنِ حکات غَم‌دِبار خوش: «دِ گرد سَرتاسر زنه‌ایم هه احساس می‌کردم دیواری ها مابین من وُ خدا. دِ جِلَسه‌یای که بُر بی دِ حضور خدا، می‌رتیم وُ بی یکه جسی داشتوئم جگا دِ همه، سیل باقی می‌کردم؛ تا خدی هه که دعا می‌کردم، هیچ حضور یا نِشونه‌ای نوی. تا یکه چن هَفته وُرز یه، کِتو «دَام شیطو» رِیس وِ دِسم. مه دِ دِآم که نِزیک سی وُ شَش سال بی مِنه وِل کردی، نفرت داشتیم. وا هِنیه ای کِتو، قِمِسم که بایس اونه بَوخشم. پِ زَنگ رَم وِش، یه گل دُوئم بی که دِ مینه ای سالیا وِش تلیفو می‌کردم، هه چنو که می‌گریوسم، گِتم: «دِآ، چنی چن ساله نُونه

وُسْنَه يَكه مِه ول كردی، نَوَخشيمَه «او نيا و گريوسه وُگت: «گرم! مِه د يَكه سی وُشش سال نُونه ول کردم، د خُوم بيمِ ميا!»

او هه چنو گت: «مِه اونه بَخشَنِم وُ او هم خُوشه بَخشَن. ايسه ايما دوسی کرديمَه. «اوسه و جا خیلی خو جريان ريس: «ايمدال حضور اومايه وُ او ديوار جگای د بين رته.» او قصه خوشه وا ای کلوم هه چنو که داشت می گريوس، خلاص کرد: «ايمدال مِه د حضور خدا، هه چی بچه ئی می گريوم.»

مِه قدرت وُ واقعيت «اسير بيئه» نه ميقيم؛ سی يَكه چنی چن سال د رابطه خُوم وا خدا گرفتار ای عُدو بيئم، ای کتو تنيا يه نظريه نی. ای کتو، پُراپر آ د حقيقت ياي که خوم ونونه تجربه کردمَه، و باور دارم که ای کتو شمانه هم تقويت ميگه.

موقع حننه نه ای کتو، د خدا باهايت که ايمونئونَه زياد بگه! هه که د ايموگپ موئيت، او جلال پيا ميگه و شما هم پُر موئيت د شاي، چنو با که خدا شمانه برکت بئه. جان بيور

پیشگی

وَ که حیوونیاڼه وَڼه و دَام، دُونه که و دَام وَڼه و ښکې د ابي دُو چی هُجه داز: اول
یکه دَام بایس دیارنوڼه و ابي اُمید که حیوو گیر بَکه دِش و دُئِم یکه بایس طمه
نیاڼه با، تا حیوو وسوسه با و روڼه والا پَنگالِ مرگ د بار.

شیطو، دُشمینه جونمو، هر دو زڼه مُور و کار تا دَام یا خیلی گول زَنک و مرگ
د بارشه وله بَکه، ابي دَام یا، هَم قایم بیڼه آن هَم طمه دازن، شیطو د لارِگه هَم
قطاریاش، چنو که بُری اتقاد دازن، عَلنی و دیاری کار نمیکه. او د فريو دڼه، تیز او د
آگولبازی اوسا، نشخه یاش خیلی خومی گشه، و خیلی حقه باز و مُوله آ. د ویرت
نُروڼه که او تونه خُوشه چی فريشته نیر دِراز. آر ایما توسط کوم خدا تربیت نوئیم
تا و ره دُرس، خو و گن د یک دِراړیم، نئونیم بَقَمیم دُوم یا او سی ایما چینه.

په جور طمه که مارموزتر د همه و گول زَنکتر د همه آ که هر مسیحي واش
ری وری موڼه، لغزشت آ. د واقع لغزشت خُوش تا موقعی که و عنوان طمه بَموڼه
د دَام، و خودی خود مرگ د بار نی؛ اما آر وَڼه وِرداریم بُهوریم و مینه دِلمو نڼه اش
داریم و وِش سیفا بَکیم، اوسه نه که لغزشت خردیمه. ونو که لغزشت مُوخرن، چنی

احساس یابی نِه تجربه میکن: رنجشت، غَضُو، غیظ، حسیدی، نفرت، قی مرافه، تلی، دل وارو آمایه، حسرت آن. قَری دِ نتیجه یا لغزشت خَرده ینوئن: دِشْمُونیا، هَمَلَتِ بَا، زَمَدَار بیئِه، دیری، جگائی، بُری یا بُرُو دِ رابطه یا، خیانت، دِ ایمو اُفتاپیه.

بیشتر ونو که لغزشت موحورن، حتی نوئن اُفتانه و دَام، ونو دِ حالِ روز خُشو خَوَر نازن، سی بکه بیشتر حواسش ها و ری تصقیریا یی آ که باقی وش کِرِدَنه، و چنی ونو، ها واقعیت نه حاشا میکن.

شیوه خیلی خو و اثر دار دُشمیه سی کور کردن ایما، یئه آ که بتونه ایمانه وادار بَگه تا گِرد هوش حواسمونه بنیمو و ری خومو.

ای کُتو؛ ها دِ صِدَد تا ای دَام مرگ دِ بارنه بَرِملَا بَکه، وَ نِشُو مِئِه که چطور موئه دِش جیست و دِش راها بایم. راهایی دِ لغزش سی هر مسیحی، سخت واجب آ، سی بکه عیسی گت: «وسوسه گنه هه هی» (لوقا ۱۷: ۱)

هه که دِ گرد کلیسایا آمریکا و گرد دیاریایی که ای پیغوم موعظه بیئه؛ بالا پنجاه درصد دِ مردمی که اوچه بیئنه، امانه وا وَر و توبه کِرِدَنه، هر چن یه رقم گپی آ، اما هتی گرد مردم نه نمی ر دِ وَر؛ غتی ناها ریئشونه می ر که قَری دِ مردم عکس العمل نیشو بِنَن.

مه خُوم دیمه که مردم هه که دی دَام راها موئن، شفا می رن، راها موئن، دِ روح القدس پُر موئن، و جُئو دعا یا شُونه می رن. بُری و شُری دِش موئن: که چنی چن سال سی چیئی دعا می کِرِدَنه که دِ یه آن، دِما راهایی، ونه وِ دَس اُورِدَنه.

دِ آخریا قرن بیسم، دانش دِ کلیسا زیاد بی، اما وا ای حال؛ جگایی، مابین ایموداریا، رهبریا و جماعت یا، بیشتر بیئه، دلیل وه لغزش آ که و سَنه نوپِن دوس داشتن حقیقیه. «ای دانش باعث غورتی آ، اما محبت بنا می گه.» (اول قرن تیان ۸: ۱)

بُری و شُری ایقه دِ ای دَام گول زَنک گرفتار بیئه که تقریباً باور کِرِدَنه که یه، یه شیوه عادی زنه ئی آ. وا ای حال وِرز ورگشتینه مسیح ایموداریا حقیقی بَرِ خِلاف قدیم وایکتری، یکی موئن. مه باور دارم که ایمرهم، بُری و شُری دِ پیایا و زنو دِ ای دَام لغزشت راها موئن. بی ایمونیا، محبت حقیقی ایمانه و یکتری می نَن و دهه ای ره، عیسی نِه می شناسن.

مه ای کُتونه نَنیسیم تا تنیا هه یه کتوئی نیسنه بام؛ بلکه خدا تَش ای پیغومنه

دِ دِل مِه روښه کړده وُ مِه باور دارم که ثمر داره و ميمونه و جا. يکي دِ ابي چوپونيا دِما جلسه ئي که ابي پيغوم دِش موعظه بي وِم گُت: «مِه هيچ نئي مِه که ابي همه آيم دِ يه جلسه راها بان!»

خدا وا دِلِم قِصه کرده که يه تازه اول ره آ. بُري دِ مردم هه که ابي کتو نه بُحوئن و مطيع هدايت روح خدا بان، راها موئن، شفا ميژن وُ دِ سر نو پنا موئن. مِه ايمو دارم هه که کلمه ياي که هان دِ ابي بلگه يا کتو نه مُحونيت، هه او معلم وُ مُشاوَر يعنى روح القدس وِنونه دِ زنه ئيْتُ وِ کار مُور. هه که او ابي کارنه بگه، ابي مکاشفه کلوم، راهاي گي نه سي زنه ئي وُ خدمت تو مي آر. بيابيت وِرز شروع وايک دعا بکيم:

«بوا آسموني، دِ نوم عيسى دُئو ميهام که توسط روح هه چنو که ها ابي کتونه مُحونيم؛ گلومته سي مِه ديارى بکي. او چيا پوشيسه ابي که ها دِ مينه دِلِم که ناها منه مي رکه تونه بَشناسِم بَرملاک، تا بيتر خدمتت بکَم. روح القدس توکلم ها وُ تو، وِم فيض بِ تا او چيئي که دِم مي حايي بکَم. چنو با که توسط هِنِه ابي کتو دنگ تونه بَشنوئِم وُ دِ دل وُجو تُو نه بَشناسِم.

— آمين

جُئو اِيما نَسَوَت وِ يِه لَغزشت، آيندَمونِه ديار ميگه.

کِتو «دَام شيطلو» زِنئی وُ خدمت اِيماِنِه عَوَض کِرْدَه. اِيما اِيي فيلم ويدئوئِشه دَس کم بالا بيس گِل سيل کرديَمَه وُ کِتوئِشه بارها هَنيمَه. دِ دَسَه خدمتی خُومو، کِتو وُ فيلمِنِه دَرَس دِئيمَه تا هه چنو که زِنئی بُری وُ شُری توسط وَه عوض بيئَه، زِنئی اِيما هم عوض با. اِيي کِتو، يِه پيغوم پُر قدرت وُ وِ مَوَق آ. - اس. کيو (کانکتيکات)

مه وَ لغزشت؟!

«وسوسه گنه هه هی، اما هرو سی وه که باعث بانی
وسوسه موئه.»

– لوقا ۷: ۱

دِ موقعی که سی خدمت، دِ اپی سرتا او سِر امریکا سفر می کم، تونم یکی دِ دُام یا دُشمه که سخت آیمنه میگشه و فریو میئه بینیم که چطور مسیحی یا زیادی نه کرده دِ بن، رابطه سخت آیمنه میگشه و فریو میئه بینیم که چطور مسیحی یا زیادی نه کرده دِ بن، رابطه یانه دِ یک اشکنايه، و مابین ایموداریا سخت جگایی وئه. نُم او دُام، لغزشت آ.

بُری یا و سُنه رَمیا وُ ضَرریایی که لغزشتیا و زنی شو وئه، نَتوئن و طبق دَعوتی که دازن و دُرسی گوم وردازن. اپی رَمیا ونونه دِ قُوه وئه و نمیله وا تموم

استعدادیا و دَسِ لاتِیایی که دارَن رُشت بَگَن.

بیشتر موقعیا یکی دِ ایموداریا وِشُو ضرر زَنه. یِه، باعثبانی لغزشت موئَه؛ وِ
طوری که گمو میگَن وِشُو خیانت بیّه.

داوود پاتشاه دِ زیور ۵۵: ۱۲-۱۴ غَصَه مُوحوزه: «سی یِکه دُشمه، نی کِه وِم
لاِبَرَدِنِگ می شَوَنه، وَرَنه تاو می اُورِدِم؛ دُشمه نی کِه وِ ریم بُرساق آ، وَرَنه خُومِه دِش
قایم می کِرِدِم. بَلکم تونی! پیائی هُمَتا مه، رَفیقِم وُ دوسِ نَزیکِم، ایما وَرَز یِه وَا یِکتری
رفیقی شیرینی داشتیم، وُ وَا جِماعَت ایما می رَتیم وَا مین حُونه خدا.»

وِنو کسونی آن که دِ لارِگ ایما نشِسَنه وُ سِرُو مُوحوئن یا گاس، کسونی بان
که موعظه می گَن. ایما وَا اِی آیمیا رَتیمه وِ سفر، دِ کاریا اجتماعی وَا یک میریم، دِ
مینِه کار هُمکایِشونیم وُ گاس رابطه خیلی نَزیکی وِشُو داشتوئیم، وِشُو گِب بُوئیم،
رازیامونه وِشُو بُئیم وُ دِ لارِگِش زِنئی بَکیم. هرچی رابطهیا نَزیک تر با، رنجشت با
بیشتر آ. کینَهیا وُ نفرت یا سخت دِ مین کسونی مِفته که روزی وِ یِکتری نَزیک بیئَه.

سَر جَم، مودِبا خیلی گَن طور، دِ دادگایا طلاق وِ چش موحوزه. خَوَرِسانی با
آمریکا، هه گِراگَر دِ قتل دِ مینه حوئَه یایی که هوزهراتشُو دِ رَمَنه وُ نا امید آن،
خَوَرِ مِئَن. حوئَه، یعنی پَلَه ماری سی حفاظت، تیارک وُ رُشت، که دِ وَه یای می ریم
محبت بَکیم وِ دوسمو داشتوئن وِ بیشتر هه یِه، ریشه دردمونه. تاریخ نشُو مَنه که
جنگیایی که دِ همه خیریزتر، جنگ یایی آ که دِ مین هوزهرات موئَه: برار وِ تیشک
برار، گِر وِ تیشک بُوأ، بُوأ وِ تیشک گِر!

ها دِش رنجشت وِ قِد رابطه بَشَر بی حدِ جَسو با، فرخی نمیکه اِی رابطهیا وِ یک
پیچَسَه بان یا سادَه، اِی حقیقت هی که: تنیا کسونی که وِش هَمیتِ مِئیت، تَوَن
وِشُو ضرر بَرَسَن. شما دِشُو خیلی توقع داریت، سی یکه شما بیشتر دِ خُوئو سیئُو
مایه نیاییتَه، هرچی توقَعَتو بالاتر با، سقوط هم گِپتر آ!

خودخواهی دِ جامعه ایما حاکم بیّه، دِ اِی روزگار زنوئوپایا تنها هان وِ فکر
خوشو، حتی آر وَا اِی کار وِ باقی ضرر بَرَسَن. ایما نیایس دِ اِی موضوع بلاجیمو بیا.
کتو مقدس آشکارا مَنه: دِ روزیا آخر مردم قُمُز موئن (دوئم تیموتائوس ۳: ۲). ایما
یَنه دِ بی ایمونیا توقع داریم. دِ حالی که بَحْث قِصَه پولس وَا آیمیا دَر دِ کلیسا نی. او
دِ بازه وِنو که هان دِ کلیسا قِصَه می گه. بری زَمدار، ضرر دیه وُ تَل آن. وِنو لغزشت
حَرَدَنه وِ یِه دِ حالی آ که نمیقَمَن که اُفتانَه دِ دَام شیطو.

يعنی تصقير د ايمانه؟ عيسى خپلى روشه گت که مُحالَه د ابي دنيا زنه ئى بکيم و د لغزشت حرده د آمو بايم؛ اما بيشتر ايموداريا هه که لغزشت مُحورن، مافشو موره و بلاجيشو ميا.

ايمامو مى کيم که تنيا خومو قرونى بيئيمونه. ابي طرز فکر، ايمانه د برور تلى آسيب پذير بکه. زوتا، د برور لغزشت يا حاضر و آماده بايم؛ سى يکه برخورد ايمام، آينده مونه تعيين ميکه.

دام گول زنک

کلمه يوناني سى «لغزشت» د انجيل لوقا ۱۷: ۱ کلمه *skandalon*

آ. ابي کلمه د اصل اشاره و جايي د دام داره که طمه و قش نيائه موئه. زوتا، ابي کلمه يعنى نيائه دام سر ره يکى ا. ابي کلمه بيشتر سى دام ياي که د شمه سى يکه مردمنه گرفتار بکه و کار رته. پولس و تيموتاوس جوو درس مئه:

«غليم خداوند نبايس مراقه بگه، بلكيم بايس وا هممه مَرَبُو با، تونسوئه ياي بيئه، و د تاو آورده د گنى صور داشتوئه. بايس و نو نه كه هان و تيشكش وا نرمي تصحيحشو بگه، گاس خدا بيارشو و ثوبه تا حقيقت نه بشناسن، و بيان و خوشو، و د دام ابليس بجين، سى يکه اسير او بين تا حاسه او نه و جا بيارن.» دوئم تيموتاوس ۲: ۲۴- ۲۶

کسونى که هان د جرتاو و دشمنى، مفتن د دام و اسير موئن تا حاسه شيطونه و جا بيارن؛ اما چيئى که ابي وضع حال نه خپلى خطر دارتر مى که ينه آکه ونو د اسيرى خوشو خور نارن! هه چي گرگم بيئه، ابي آيم يا بايس بيان و خوشو د وضعى که هان دش و اخور بان. ونو نمقمن که د جال او زلال، او تل دش مى که و در چشمه او شور و شيرى، هه که يکي فريو موحوزه، ايمو دازه که ها د ر ديس؛ حتى آر چنى نوئه. ايمام بى يکه حواسمو با که ابي حکات چينه، تونيم آيمايي که لغزت هردنه نه بکيم و دو دسه گپ:

(الف) ونو که و ناحق و اش رفتار بيئه،

(ب) ونو که گمو مى گن و ش ناحق بيئه.

دسه دوئم د دل و جو باور دارن که قرونى بيئه. اما بيشتر موقع يا، ابي باوريش بنا و اطلاعات غلطه؛ يا تاکه گلي اطلاعاتش درس؛ اما برداشتش غلط و حل پليچ آ. د

هر دو حال، ونو زهر می‌ن و دَرکشو د حقیقت کور بیته. ونو د ری چوور و د ری ظاهر قضاوت می‌کن.

وضع حال حقیقی دل

یکی د زه یایی که دُشمه، یکی نه د وضع حال لغزشت حرده ننه میاره، یننه آ که لغزشت نه قایم می‌گه و وا غورتی می‌کپنش. غرور نیمله که شما جایگاه حقیقی خوئونه قبول بکیت.

یه رو، د یه زنوپیا د پاکاریا کلیسا سخت رنجسیم. قری می‌گین: «نتونیم باور بکیم ونو ای کارنه وات کردوئن، یعنی رنجسی؟» فرز جنو دم: «نه، خوئم، نرنجسیم». دونسیم که لغزشت حرده کار غلطی آ، زوتا، ونه حاشا کیردیم و مهارش کردم. خوومه قانع کیردیم، که رنجشت نارم؛ اما د راسی بیئیم. غورتی وضع حال دلمه پوشنی.

غورتی ناها ری‌وری بیته وا حقیقت نه می‌ر، چنی دیدی شمانه د زه درمیار. شما هیچ عوض نموئیت؛ سی یکه گمو می‌کیت همه چی خوا. غورتی دلتونه سخت می‌که و چشیا فمسنئوننه کور می‌که، و نمیله توبه بکیت و دی اسیری راها بایت. (دوئم تیموتائوس ۲: ۲۴-۲۶)

غورتی کاری می‌که که خوئونه یه قزوئی بینیت و طرز فکر ت چنی با: «منه بی قُرب کردنه و قضاوت غلط دبارم بیه؛ پ رفتارم عادلونه آ!» سی یکه باور داریت که تصفیر ناریت و و غلط دبارت بختوم درو زنه، پ، ناها بخشش نه می‌ریت. هرچن وضع حال حقیقی دلت پوشسه آ، اما د خداوند پوشسه نی. دُرس آ که بی قُرب بی‌ئیته، اما اجازه ناریت هه چنو د لغزشت بمونیت. دوتا غلط، باعث نمونه کار درس با!

دَرمو

عیسی د کتو مکاشفه، کلیسا لائودوکیه نه اول وا ای قصه، خطو میگه که ونو چطور خوشونه دوله‌من و پیلدار دونسن که و هیچ‌چی هُجه نازن و وضع حال حقیقی ونونه بر ملا می‌که: «بدبخت، خوارزار، ژار، کور و لُخروئی» (مکاشفه ۳: ۱۴-۲۰). ونو توان مالی نه وا قوه روحانیشو اشتباه گرتینی. غورتی، وضع حال ونونه قائم کردی.

ایمرو، بُری‌وُشری چنیئن. ونو وضع حال حقیقی دُل یاشونه نمی‌نن؛ دُرس هه

چنو که مه نَتونِسِم نفرتی که و او پاکاریا داشتَم، بئینم. خُومیه قانع کردیمی که هیچ رنجشتی نارم. عیسی وِلاُئودوکیه گُت که چطور دِ فریو خوش بین وی دَر: طلا خالص خدانه بخرن وُ وضع حال حقیقی خوشونه بئین.

طلا خدانه بخريت!

تعلیم اول عیسی سی راهایی دی فریو یه بی: «طِلا خالص دِ تَش رَدبِی یه دِم بَخَری» (مکاشفه ۳: ۱۸)

طلا خالص، نرم آ وُ موئه لوش کرد وُ ژنگ نموحوَره وُ وا چيئي قاطی نی. هه که طلا وا فلزیا هنی قاطی موئه، (چی مِس، آهه، نیکل وُ چی یا هنی) سخت موئه، کمتر لو موئه وُ بیشتر ژنگ میزنه. ای فلز قاطی بیئه نومش آلیاژ آ. هرچی که درصد آلیاژش کمتر با، هم نرمتر آ وُ هم بیشتر لو موئه.

ایما آزعی میمَمیم هایم دِ اشتباه: یه دل خالص، پی طلا خالص آ؛ نرم، حساس، و قابل لو بیئه. عبرانیان ۱۳:۳ مئه که دل توسط فریو گُته سخت موئه. آر وا لغزشت ری وری نوئیم، او لغزشت میوهیا بیشتری دِ گُته دُرس می که: چی تلی، غیض، نفرت. ای جنس اضافی، دل یا ایمانه سخت می که؛ دُرس هه چنو که آلیاژیا طلا نه سخت می کن، وُ ناها ایما نه میزن تا دنگ خدانه نتونیم بَشنوئیم.

حواسمونه پرت می که یه هه او چيئي آ که دُشمه سی فریو ایما وِکار مَور. گوم اول سی طلا خالص، یئه آ که وِنه می گن چی توز وُ وا یه ماده هنی وُ نوم تَش زنه قاطی می گن. اوسه ای چی قاطی بیئه می رَد دِ تیر و وا گرما زیاد می تاوئه. آلیاژیا وُ ناخالصی می زن دِ خرد تَش زنه وُ میان ری.

طلا که سنگی تر آ می موئه دِ ته. ناخالصی یا (دی مِس، آهه، روی، و تَش زنه می چَسَبَن) میان وِ دَر وُ موئه و فلز خالص تری.

ایسه اوچی ئی که خدا مئه بئینیت: «مه تونه صاف کردم، اما نه چی نفره، تونه دِ کیره چمر امتحو کردم.» اشعیا ۴۸: ۱۰

وُ هنی:

«و دِ یه خیلی خُشالایت، هر چن ایسه دِ ری ناچاری، زُمون گمی دِ امتحونیا جورواجور، سختی گشیئیتَه، تا اصیل بی یه ایْمُونئو دِ امتحو ثابت بوئه و دِ موقع دیاری بی یه عیسی مسیح، باعث تحسین و

تعریف و احترام بوئه، هه او ايمو كه خيلي قيمتي تر د طلا، كه هرچن
دبين زښتني آ، و توسط تش امتخو موئه.» اول پطرس ۱: ۶-۷

خدا وا سختي يا، امتحون يا، چمر يا، صاف مي كه. ينو گرمائي آكه ناخالصي يائي
چي، نوخشي ئه، جرتاو، تلي، حسيدى و چي يا هني نه د شخصيت الهى ايما جگا
مي كه.

گنه و راحتى د جائي كه هيچ گرما تشي و چمرى ني، قايم موئه. د موقع
خوشبختى و موفق بيه، تا حدى يه ايم گن هم، مړبو، و دس دلواز و نظر ميرسه.
وا اي حال، د تش گرما امتحوني يا، ناخالصي يا ميان ري و ديارى موئن.

دوروني د زنه نيم بي كه د مينه امتحوني يا سخت رد مويم؛ طوري كه هيچ ورز
وه وا ونو ري وري نوي ئيمي. وا كسوني كه خيلي وم نزيك بيئن، برساق و ئن بي ئيمي،
هوزهرزات و رفيقونم كم كم دير مي گرتن. و ت خدا هلاته اوردم: «اي همه تش
غيض د كجا ميا؟ ورز يه نوي!»

خداوند جو د: «پ ايمدال د موقشه كه طلا د تش بتاو او ناخالصي يا ديارى
با، اوسه خدا سوالى كرد كه زنه ئي مينه زيبرى كرد: «يعنى ورز يه كه طلا د تش نيائه
بوئه، توني ناخالصي يا وه نه بئيني؟»

جو دم: «نه!»

گت: «اما ينه دونسو كه او ناخالصي يا ورز يه نويئن. هه كه تش امتحوني
موحوزه و ت، اي ناخالصي يا ميان ري، ونو هه سي مه ديارى آن، هر چن سي شما
پوشسه بان. زوتا، يه انتخاب ها وريت كه اينده تونه تعيين مي كه؛ توني كه تش
غيضت هه بمونه و زينه ت، رفيق يا، چوبو، و ايم يائي نه كه واشو كار مي كي، توبيخ
بكي، يا توني اي ناخالصي يا گنه نه هه چنو كه هيسن بئيني كه د چي نن، و توبه بكي
و بخشش بئري، و مه وا دوس داشتينه خوم اي ناخالصي يانه د زښت ورميارم.»

وضع حال حقيقي خوئونه بئينيت

عيسى گت قوه ايما سي خو ديئه، كليلى هني سي راها بيئه د فريو آ. بيشتر
وخت يا هه كه لغزشت موهوريم، خومونه يه قوروني مئينيم و ونو كه ومو ضرر
زئه، عتو مي كيم. تلي، نوخشيئه، غيض، حسيدى و نفرت نه هه كه ميان و ري،
خومونه حق و جانب دونيم. تاكه گلي د كسوني بي موريم كه ونو كه ومو ضرر زښه،

ميارن و ويرمو. واپي سته عيسي چن پن ده: «.....و ملهم تا بساي و چشيات تا بئيني.» (مکاشفه ۳: ۱۸)، تا چي نه بئينيم؟

وضع حال حقيقي خومونه! هه چنو که عيسي د آيه بعدی هدی می که: «پس بيا و غيرت و توبه گو!» ايا تنيا زمونی توبه می کیم که دس د عتو کردن باقی ودراریم. هه که باقی نه عتو می کیم و وضع حال خومو دفاع می کیم، د واقع کوریم. ايا تقلا می کیم تا پيش نه دی چش برار خومو دراریم؛ د حالی که چوئی ها د چش خومو. مکاشفه حقیقت، راهای نه سیمو می آره. هه که روح خدا گنه یامونه نشو منه، ایا کارنه هه و جوری می که که مرس گنه چيی آ جگا د ایا و ایا کار، ایمانه نسوت و گنه قانع می که نه مکوم!

دعا مه ينه آکه، هه که ایا کتو نه موهونیت، کلوم خدا چش یا فهم شمانه واز بکه تا وضع حال خوتونه بئينیت و د هر جور لغزشتی که ها د سرت، راها بایت. نیلیت غورتی، ناها دیئه و توبه شمانه بی ر.

یه مسیحی ئی لغزشت هَرده، کسی آکه دِ زِنئی ضرر مئینه، اما و سُنّه زَلّه، نتونه دِش راها با.

میژم ده سال پیش، دِما بیس سال زنه ئی وایکتری مینه ول کرد؛ سی یکه «دِ
شای نوی». و تموی دِرچوقِسم. زمونه دیردرازی تقلا کردم تا دِ ای ضرر،
حس تنیائی و تاریبیه نی که رَتِن او باعثش بی، غالو بام. دِ خدا حاسم تا مهتیم
بئه اوئه بَوخشم و دِ راسی فِکِر کی کردم که تونِسِمه ای کارینه بکم؛ اما هنی
دِ دلم رنجشت داشتیم وس نتونِسِم وِش غالو بام. زمونی یائی که بایس اوئه
مئیئیم، سیم سخت پُردرد بی. دِما هِنِ کتو «دَام شیطو» روح القدس آورد
و ویرم که وا میره سابقم قصه بکم و دِش باهام مینه و سُنّه ای لغزشت
بَوخشه. دِما ده سال ایما سی گل اول وایک قصه کِردیم. ایمدال دِ راسی
ایمو دارم که شفا گِرتمه و راها بیمه. ممنوندارِ خدا هیسِم که مینه دِ زیر
سیمکه ای اسیری که زمونه دیردرازی مینه کشی ئی و بِن، راها کرد.

— دی.بی (نیویورک)

لغزشت خیلی گپ

دِ او روزیا خیلی یا دِ ایْمُونِ خوشو وِرمی گردن، وَ وِیکتری
 خیانت می کن وَ دِ وِیکتری بِی مَوَزَن انبیا دروکنی زیادی
 وِرمی سَن، وَ خیلی یا نِه دِ رَه وَ دَر می کن، شِرارت اَوْقَه زیاد
 موئِه که محبتِ خیلی یا وِ یک سَرِد موئِه، اما هَر که تا وِ
 آخِر تاو بیاره، نجات پیا می گه.

– متی ۴۲: ۱-۳۱

دِ اپی باب متی، عیسی نشونَه یا آخر اپی دَوَرَه نِه مُئِه. شاگردباش دِش پُرسین:
 «نشونَه اوماينِه تو چينَه؟»

بُری وُشُری قبول دارن که ایما دِ موقع ورگشتنِش هیسیم. تقلا کرده سی تعیین
 روزِ دقیق ورگشتنِش، کار بیخودی آ؛ سی یکه تنیا بُوأ آسمونی وَنِه دونه. اما عیسی

گت که ایما موقع ونه دونیم و وه، هه ایسه نه. هیچ ورز یه ایما چنی نبوت تمام کمالی نه د مینه کلیسا، د اسرائیل، و د طبیعت نئی مونی. زوتا، تونیم وا گووه بُئیم که هایم د دوره ئی که عیسی د انجیل متی باب ۲۴ دبارش گت. و یکی د نشونه یا او که ورگشتیش نزیکه حواسِت با: «بُری وُشُری لغزشت مُوهورن.....».

ای آیه نشو مئه نه چن تا، نه قری، بلکم بُری وُشُری لغزشت مُوهورن! اول بایست بپرسیم: «ینو که لغزشت مُحورن کی یا آن؟ یعنی ونو مسیحی یا آن یا یکه و طور کلی مردم آن؟» جُئو نه هه که بُحونیت، پیا می کیت: «و و سته زیاد بیئن گنه، محبت خیلی یا سرد موئه».

معنی کلمه یونانی «محبت» د ای آیه، «آگاپه» آ. «agape»، د عت جدید، چن کلمه یونانی سی محبت هی. اما دوتا دِشو که خیلی و کار می ر، ینوئن: «آگاپه» و «فیلو».

فیلو، محبتی نه نشو مئه که مابین رفیقوئه که یه محبت شرطی ئی آ، فیلو مئه: «تو گر دیمه می کلاشی، مه هم گر ده تونه می کلاشم». یا «تو و مه مهربونی می کی و مه هم وات هه چنی می کم».

د یه لا هنی، آگاپه محبتی آ که خدا می ریژه د دل بچونش. یه هه او محبتی آ که عیسی مُفت مئه وُمو و شرطی نی. ای محبت د ری انجوم کاری یا حتی تلافی نی. بلکم محبتی آ که حتی هه که تارمو می گن هم هیسیش.

ایما بدون خدا، تنیا تونیم محبتی داشتوئیم که د ری عُتی آ؛ یعنی محبتی که آر نی ر و نوئه تلافی کرد، نتونه بئه. یه د حالی آ که آگاپه، بی یکه ویرش و جُئو با، محبت می که. هه ای آگاپه محبتی اش که عیسی و ری صلیب وا بَخَشِنِه گنه یا ایما، ونه نشو د. زوتا، کلمه «بُری وُشُری» که عیسی مئه، مسیحی یایی آن که آگاپه شوری و سردی نیائه.

زیمونی هر کاری تونیم کردیم تا محبت خومه وه یه آیم خاصی نشو بیئم. اما هر گِل که بیشتر محبت می کم، او وا سرگزری و ایراد گرتِه مینه میزه وادما. ای وضع حال چن ماه هه چنوادمه داشت، تا یه رو، د شکت بیئم و هلاته بُردم و ته خدا: «خدا! د بَسَه! تو بایس د ای باره وام قَصّه بکی، هر گِل که می حام محبت تونه و یه نشو بیئم، د جالش وا غیض و تُنی ورمی گر ده وه خوم.»

خداوند نیا وام و قصه کرده: «تو بایس ایمو و محبت خدانه پرورش یئی». پُرسیم: «یعنی چی؟» او گت: «سی یکه هر که د جسم خوش بکاره، د جسم جزوی دُرو می که؛ اما وه که د روح خدا بکاره، د روح خدا حیات ابدی دُرو می که. پس د خوئی کرده دلسرد نوئیم، سی یکه آر شکت نوئیم، و وختش دُرو می کیم.» (غلاطی ۶: ۸-۹)

شما بایس بقمیت هه که محبت خدانه می کاریت. محبت اونه درو می کیت. بایس و ایی محبت روحانی ایمو داشتوئیم: هر چن گاس ونه د زمینی که کاشتیته، یا و آوازغی که دوس داریت، درو نکیت.

خداوند هه چنو گت: «د زمونیا سخت زنه ئیم که هجه داشتیم، رفیق یام منه ول کردن. یهودا و م خیانت کرد و پطرس مینه حاشا کرد و باقی هم وی سته زنه ئیشو چیستین. هه تنیا یوحنا د دیر اوما د دمم. مه بالا سه سال ویردارشو بیم. ونونه خوراک دئیمی، درسشو دئیمی. اما هه که سی گنهیا دُنیا مُردم، ونونه بخشیم. گردنه راها کردم. د رفیق یام که منه ول کردیمی تا سپاه رومی که منه گشیی و صلیب. ونو دم بخشش ناحسن بلکم مه د دل وُجو ونه کردم؛ سی یکه و محبت بوا آسمونی ایمو داشتیم.

مه دونسیم که سی یکه محبت نه کاشتمه. محبت نه د دختر و کرونی زیادی د ملکوت درو می کم. و سته قرونی خوم که د ری محبت بی، ونو منه محبت می کن. «اما مه و شما موئم دُشمه نیا خوئو نه محبت بکیت و سی وئو که شما نه آزار می ئن، دعا بکیت، تا بچون بوه آسمونی خوئو بوئیت. سی یکه او آفتو خوشه مونه و ری آیم یا گن و آیم یا خو و بارون خوشه می وارنه و ری آیم یا عادل و ظالم. سی یکه آر تنیا وئونی که شما نه محبت می کن، محبت بکیت، چه پاداشی می ریت؟ مَر حتی خراجگیریا هم چنی نمی کن؟ و آر تنیا و برازون خوئو سلام بکیت، چه چي بیشتری نسوت و باقی انجوم مئیت؟ مَر حتی غیریهودیو هم چنی نمی کن؟» (متی ۵: ۴۴-۴۷)

توقع یا گپ

مه پی بُردم محبتی نه که نشو می دم، د روح خدا کاشتیسی و عاقوت، تُمیا محبت نه درو می کم. دونسیم موقع درو میا، اما نونسیم د کجا. ده هه که محبت د لا وکه محبتش می کردم، ورنمی گشت و م، ونه شکس نونسیم. ایی قصه یا منه راها کرد که

حتی بېشتر وِش محبت بکم. آر بېشتر مسیحی یا یَنه می فَمِسِن، نا امید نِمویئن وُ لغزشت نَمی هَرَدَن. ایما معمولا چنی محبت نَمی کیم. ایما محبتمو دِ ری عُتی تَه که هه که چنو که توقع داریم، نموئه، جلدی دلسرد موئیم.

آر مه دِ شخص خاصی توقع دارم، پَ وِنو توئن مَنه ناامید بگن. ونو ایقه مَنه نا امید میکن که و رفتار شو دلسرد بام. اما آر مه دِ کس توقع ناآشتوئم، هر چی وم بَرَسَه، یه برکته وُ هیچ منتی نی. هه که ایما واکسونی که واشو آمدوُشد داریم، توقع یه رفتاری داشتوئیم، خُومونه آماده لغزشت می کیم. هر چی توقع ایما بېشتر با، لغزشت خردنمو بېشتر موئه.

بُرچ وُ باروِیا

«و دَس آوردهن دِل برار رنجسَه، سختتر آ دِ گِرتهن شهر قُرسی، وُ مرافَه، هه چی دیواریا قُرسی یه قلعه آ.» امثال ۱۸: ۱۹

برار وُ خُواری که لغزشت خردنه، سختتر دِ شهر قُرسی آن. شهریا زوردار، دیواریائی دِ هُور شو داشتن. ای دیواریا شهرنه دِ بابت حفاظت خاطر جم می کردن. ونو ناها غریه ویا وُ ونو که هملت میووردن نه می گرتن، گرد وِنو که می حاس بیا وای بازرسی موبن. ونو که خراج، بدهکار بیئن، حق ناآشتن بیان وای مَر یکه او خراجنه بیئن. ونو که سی سلامتی یا امنیت شهر خطر و حسو میومان هم ر شو نَمیدن بیان وای.

ایما هه که هایم دِ رنج، سی یکه ویردار دلیامو بایم وُ ناها رَمیا بېشترنه بیریم که بعدها باها بیا، هوره خُومو دیوار می سازیم. ایما دِ راغلیانه می وَنیم، وُ نَمی لیم کسونی که گمو می کیم که گاس وِمو ضرر بَرَنن، بیان وای، وُ انتخاب می کیم کی بیا. هر گنه که گمو می کیم چیئی وِمو بدهکار، دِ صافی رَد می کیم، ناها وای اوما یَنشه می ریم تا زمونی که بدهبیشه تمام کمال بیئه. ایما زنه ئیمونه تنیا وِ ری کسونی می گشنیم که باور داریم هان والا ایما. اما نوئنیم بېشتر ینو که هان والا ایما هم باعث لغزشت موئن. زوتا دِ جال مَهت، بَر دیا زیادی وُ اضافه بر برنامه ری دیواریا گُو می کیم. بی یکه بَقَمیم، دیواریا محافظ ایما، بیئه وِ هِلِفدو سی خُومو. دَ نه تنیا دِ انتخاب ونو که وِمو نَزیک موئن، احتیاط می کیم، بلکه چنو هراس می رَمو که دِ جرات ناریم دِ ای دیواریا که خومو دُرس کردیمه، بیایم وی دَر.

مسیحی یایی که گرفتار رنجش بیته، پنا موزن و مینه خوشو، ونو بیشتر د حد ویردار حق و حقوق و رابطه یا شخصی خوشونن. گرد قوه شو عرج یه موئه که گووه داشتونن نکه د سر ضرر و بلائی بیا سر شو، اما آر ایما ناهایم قبول بکیم احتمال دار ضرر بینیم، نتونیم محبت بی قید شرط داشتونیم. محبت بی قید شرط و باقی ای حقنه مینه که و مو ضرر برسنن.

محبت د دم نفع خوش نی، بلکه ها د دمه مردمی که ضرر دینه که هه بیشتر ابیشت غورت و تودار موئن، د ای حال، محبت خدا ری و سردی می ر.

نمونه طبیعی د ای بابت، دو دریا آن د دیار مقدس: یکی دریا جلیل که آزادونه آونه می ر و مئه و در. ای دریا قت فراوو حیات ها دش. همه جور ماهی یا جور و اجور و گیایا جور و اجور ها دش. او دریا جلیل، توسط لال اردن می ری ز و دریا مرده. اما دریا مرده، هه تنیا آو می ر و ونه نیمه و در. هیچ گیا زنه یا ماهی ئی دوجه نی، آویا زنه دریا جلیل هه که وا آویا مته، دریا مرده قاطی موئن، می میزن.

زنه ئی آر نیه داشته بوئه، پایار نیمونه بلکه بایس وا دس دلوازی دئه بوئه. و ای ترتیب، یه مسیحی که لغزشت حردوئه، کسیه که د زنه ئیش دس گریته دار، اما و سته زله، نتونه ونه راها بگه. عاقوت هه که حتی حیات هم میا و می، د مینه دیوار یا د هلفندو بی تکو می موئه. عت جدید و ای دیوار یا «قلعه» مئه.

«سی یکه سلاح جنگ ایما د جسم نی، بلکه قوه خدا نه داره تا قلعه یا نه بر مئه. ایما هر بحث و هر عقیده گپی که و تیشک شناخت خدا سر و دراره نابود می کیم، و هر فکری نه و اطاعت د مسیح د بن می کیم.» دوئم قرنتی ۱۰: ۴-۵

ای قلعه یا قرص الگویا ثابتی دس می کن که گرد اطلاعاتی که میان و می، توسط ونو و ارسی موئن. هرچن ونو د اول سی محافظت دس بیته، اما و مرور منبعی موئن سی عدو و د ره درویردن ایما، سی یکه د ور اشناخته و آگائی خدا می جنگن.

هه که ایما همه چینه توسط زمیا، تار بینیا، و تجربه یا قدیمی خومو د صافی رد می کیم، ایمو و خدا سیمو یه چی نشدی میا، نتونیم وش ایمو داشتونیم؛ یعنی و او چی ئی که او مئه. ایما و خوئی و بفاداری او دو و شک موئم؛ سی یکه د زنه ئی خومو آونه و معیار یا بشری قضاوت می کیم؛ اما خدا بشر نی! او نتونه درو بته (اعداد ۲۳: ۱۹) زهیا و فکریا او چی ایما نی (اشعیا ۵۵: ۸-۹).

آیم یایی که لغزشت خردنه تونن آیه یایی د کتو مقدس پیا بگن که وری گرده و

وضع حال خُوشو، اما يه برداشت دُرسی دِ کَوم خدا نی. اِشناختنه کَوم خدا بدون محبت، يه قدرت وِیروگر آ، سی يکه ایما نه مَوته دِ گِیر غورنی وُ شریعت.

«ایمدال دِ باره خوراکِ پیشگشی و بُتیا: دُونیم که «گِرد ایما صَحو علم ایم.» اِی علم باعث غورنی آ، اما محبت پنا می که. آر یکی گِمو می که چیئی دُونه، هنی چنو که بایس دُونِسوئه نُئونه اما آر گسی خدا نه دوس دازه، و ته خدا اِشناخته بی یه آ. (اول قرنتی یا ۸: ۱-۳)

اِی کار باعث مَوته که ایما دِ جال يکه دِ نَوَخشی ته توبه بکیم، خومونه قانع بکیم. اِی مَسَلَه وضعی دُرس می که که تونیم گول بُحوریم؛ سی يکه اِشناخته بدون محبت خدا باعث گول هَرده مَوته.

عیسی دِما اِی جمله «لغزت خَرده یا زیادی»، درجا دِ باره انبیا دروکنی هُشتار مئه: «انبیا دروکنی زیادی ورعی سن، و خیلی یا نه دِ ره و دَر می گن.» (متی ۲۴: ۱۱) بُری وُشُری دِ مردم که دِ ره ول مَوتن، کیا آن؟ جئو: «شِرارت اُوقه زیاد مَوته که محبت خیلی یا و یک سَرده مَوته.» (متی ۲۴: ۱۲)

انبیا دروکنی

عیسی انبیا دروکنی نه چنی می شناسونه: «دِ پیغمبریا دروکنی حَذَر بکیت، وُنو دِ جومَه کوهیا میان و ته شما، اما دِ باطه گرگیا دِرَنده آن» (متی ۷: ۱۵). و نو آیم یا غورنی آن که دِ ظاهر مسیحی آن «دِ جومَه کوهیا» اما دِ باطه هه چی گرگ آن.

گرگیا دوس دازن که دِ هُوزه گله قِر بُحورن. مَوته ونونه دِ جمع ونو که پَرِسش می گن وُ دِ مَنبریا پیا کرد. ونو توسط دُشمه کل بیته تا بی کِشکی بَسرن دِ مینمو وُ گولمو پَن. ونو نه بایس دِ میوه یا شُو اِشناخت. نه دِ تعلیم یا وُ نبوت یا شُو. تعلیم شُو بیشتر مَوته گت دِ ری خودنِمائی آ؛ دِ حالی که ثمر زنه نیشو نیشو نِمئه!

یه آیم پاکار یا مسیحی، او چیئی آ که زنه ئی می که نه او چیئی که موعظه می که. گرگیا هه هان دِ دِمه کوهیا جَوو وُ زمدار، نه کوهیا ساق سالم وُ زوردار. اِی گرگیا او چیئی که مردم می حان بَشَنوئن، وِش مئن، نه او چیئی که بایس. اِی آیم یا دِ واقع تعلیم نمی حان، ونو یکی نه می حان که گوشوَنه بَکَلاشه. بیائیت و او چیئی که پولس دِ باره روزیا آخر مئه، سیل بکیم:

«اما يه نه دُونسو که دِ روزیا آخر، روزگار سختی مَوته. سی يکه مردم، قُمپن،

پیل دوس، قورت و غُت، گن فاش گو، نافرمو و داآ و بُوه، ناشگیر، ناپاک، بی عاطفه، کینه‌ئی، بُخُوم زه، ناپرهیز، وحشی، دُشمه نِ خوئی، خیانتکار، بی ملاحظه و دِ قورتی، قُمپُزی یه موئن، که کِنف کِرده نه بیشتِر دِ خدا دوس دارن؛ دِ ظاهر دیندار آن، اما قُوَه وه نه حاشا می کن. دِ چنی گسُونی دیری گو.... سی یکَه زِمُونی می آیه که مردم تعلیم دُرسِ نه تاو نیمیارن، بلیکم معلم یائی دُور خُوشو جمع می گن تا اوچیئی نه که گوش یاشو می حابَشُونه و وا هوی و هوس یاشو جور درمیا، دِ وُئو بَشُونن؛ و دِ گوش دِئه و حقیقت ری ور می گردنن، و ری میارن والا مَتَلِیا خیلی.» دوئم تیموتائوس ۳: ۱-۵، ۴: ۳-۴

حواسُتو با که ونو دِ ظاهر دیندار یا مسیحی آن. اما قدرت و نه حاشا می گن. ای کارنه چطور می گن؟ ونو حاشا می گن که مسیحیت تونه ونونه دِ کینه و نَوَخشی ئه راها بگه تا تونُسُونن بَوَخشن. ونو و خُوشو می بالئن که مرید عیسی آن و اعلوم می گن که تجربه «تولد تازه» نه دارن. اما اوچیئی که ونو دِ داشتِنش می بالئن، مجال و نه بیا نکر دِئه که رُنه دِ قَلْبِشُو و باعث با شخصیت مسیح و طور خیلی قوه دار دِشو گپ با.

نسل اطلاعات

پولس توسط نبوت تونس پینه که ای زنونوپیا که گول خردنه سی شناخت و آگائی شوق دارن، اما عَوْضِ نِمُونن، سی یکَه هیچ و نه وکار نمی رن. او ونونه چنی تعریف می که: «هه هان دِ تعلیم گریته، اما هرگز نَتُونن و شناختِ حقیقت بَرَسَن.» (دوئم تیموتائوس ۳: ۷)

ار ایمر و پولس زنه بی، دِ یکَه اوچیئی که پیشگوئی کِردی، بیّه، افسوس می هرد. او بُری و شُری دِ رُئُونو پیا یانه می که دِ جلسه یا، سمیناریا و خدمت یا کلیسائی حاضر موئن و دُرسِ کتومقدسی نه یای می رن. می که ونو هان دِ دُمه «مُکاشفه تازه» تا زنه ئی موفق تر و خودخواهتری داشتونن. او پاکاریائی نه می که یکتیری نه و سَنه «دلیل یا عادلونه» می گشن و محکمه.

مجله یا و روزنامه یا و برنامه یا رادیوئی مسیحی نه می که هَمَلت موزن و رُئو و پیا یا خدا وارد نومشو. او می که آیم یا خاص تاثیر گذار و سَنه جیستِه دِ لغزشت، دِ کلیسائی و کلیسائی هنی می رن و گردشو خدا بیئه نه عیسی نه اعلوم می گن؛ دِ حالی

که نتونن بَوَخِشَن. پولس می قازن: «توبه بکیت و دِ فِرِیو خُوتو راها بایت، ا نسل غورت و ریاکار!»

مُهَم نِی که چنی مکاشفَه یا تازه دِ سیمناریا و کلاس یا درسی و الهیاتی که رَتِیته، یای گِرِتیته، یا چن کینو حَنیته یا حتی چن ساعت دعا می کیت و کُوم موحونیت. آر لغزشت هَرِدِیته و دِ نَوَخشی ئه و سَر موریت، و شناخت حقیقت نمی رَسیت. شما فِرِیو حَرِدِیته و و ا شِیوَه زنه ئی ریاکار تُو سَر و باقی شِیونِیته. مهم نِی که چه مکاشفَه ئی داریت، ثمر شما حکاتی هَنی دار. شما مَوْنِیت و چَشمِیته که آو تَل دِش می قُلی ئه که فِرِیو دِش میکه و دَر نه حقیقت.

خیانت

«دِ او روزیا خیلی یا دِ ایْمون خُوشو ورمی گردن، و وِیکتری خیانت می کن و دِ یِکتری نِی مَوْرَن.» (متی ۲۴: ۱۰)

بیایت اِی آیه نه وارد یِکتری وارسی بکیم، آر خُوسیل بکیم، تونیم یه ره اُفتاپنی چی زنجیر بَنِیم؛ یه لغزشت، که خیانت میاره، و خیانت که نفرت میاره، هه چنو که وِرز یه گِئِس، کسونی که لغزشت حَرَدَنه، دیواریائی سی حفاظت خُوشو بنا می گن. ایما هایم دِ چنی وضع حالی، حواسمو می ره سی حفاظت خُومو، مَرِس بایس و هَر قِیمتی که بیئه، حفاظت بایم و سالم بَمونیم و اِی کار، ایمانه آماده خیانت می که. هه که خیانت می کیم، دِ واقع، و باها یکی هَنی هایم دِ دُومِه نفع یا حفاظت خُومو و بیشتر وخت یا اِی کار مربوطه و کسی که واش ارتباط داریم.

و اِی ترتیب، خیانت دِ ملکوت خدا زمونی و وجود میا که یه ایمودار و باها یه ایمودارِ هَنی، دِ دُومِه نفع یا حفاظت خُوش آ. هرچی ارتباط نِزیک تر با، خیانت شدتش بیشتر آ. خیانت کرده و کسی، آخِر وِل کَرَدِنه عَت آ. هه که خیانت موئه، رابطه یا دِ ورنمی گِرَدَه؛ مَر توبه واقعی بوئه. پس خیانت باعث نفرتی موئه که عاقوت سختی دازه. کتو مقدس آشکارا مَنّه: وَه که دِ بَرار خُوش بَیئِش میا، قاتل آ و شِما دُونِیت که هیچ قاتلی دِ حیات ابدی مالگه ناره. (اول یوحنا ۳: ۱۵)

چنی باعث تاسف آ که تونیم نمونه یابی و رقات دِ لغزشت، خیانت، و نفرت نه دِ مین ایموداریا اِی دُوزه بَنِیم. اِی مشکل ایقه دِ مینه حوئه یا و کلیسایا زیاد بیته که مَری خیلی عادی آ. هه که مِئینیم که پاکاری، پاکاری هَنی نه می گَشَه و محکمه

و هیچ دل ناگرو نموئیم، یه نشوئنه بی خیالی ایمانه. هه که زن و پیاپا مسیحی سی طلاق یکنه میکشئن و دادگاه، د هیچ عین خیالمونی. هه چنی دو دسه ئی افتایه د مینه کلیسایا. سازمانیا خدمتی هم ری آوردنه و سیاست بازی و رفتار شونه د زیر نفو شوق سی ملکوت خدا و کلیسا قایم کردنه.

مسیحی یا د حق حقوق خوشو دفاع می کن و خاطر جمع موئن که نکه مسیحی یا هنی واشو گن تا بگن یا دشو سواستفاده بگن. یعنی ایما سفارش عت جدیدنه بردیمه د ویر؟ سی چی نمی حایت مظلوم بایت و سی چی حاضر نیست ضرر بکیت؟

«اصل چنی قی مرافه یائی د مینتو، خوش شکسی آ سیئو. سی چی نمی حایت مظلوم بایت؟ سی چی حاضر نیست ضرر بکیت؟» اول قرن ۱۶: ۷

یعنی قصه یا عیسی نه بردیتنه د ویر؟ «اما مه و شما موئم دشمه نیا خوئو نه محبت بکیت و سی وئو که شما نه آزار می ئن، دعا

بکیت،» متی ۵: ۴۴

یعنی همد خدانه بردیتنه د ویر؟

«هیچ کاری نه د ری قورتی و قمری نکیت، بلکم وا افتایه ئی باقی نه د خوئو بیت ر دونسوئیت.» فیلیپا ۲: ۳

سی چی ایما وا قانونیا محبت زنه ئی نمیکیم؟ سی چی ایقه د خیانت کرده، فرزیم؛ د جال یکه زنه ئی خومونه حتی و باها ضرر کردن فدا نمی کیم؟ دلیلش: محبت ایما ری نیائه و سردی و د نتیجه، هنی هایم د دمه حفاظت د خومو، ایما د نتونیم هه که هایم د تقلا تا ویرمو و خومو با، وا اطمینو ویرمونه تسلیم خدا بکیم.

هه که و عیسی گنی کردن، گنی نکرد، بلکم جونیشه تسلیم خدا کرد که و حق داوری می که. ایما نصیحت بی ئیمونه که چنی گوم ودراریم: «سی یکه شما سی یه دعوت بیئیتنه، سی یکه مسیح هم و سته شما عدو گشی و سیئو سرمشقی نئا و جا، تا د دیم او گوم ودراریت. او هیچ گنه نکرد، و فریوی د گیش پیا نوی. هه که وش دشمو می دن، د جالیش دشمو نده؛ هه که عدو می گشی، تهدید نکرد، بلکم هه خوئنه سپرد و دسی خدا که داویر عادل آ.» اول پطرس ۲: ۲۱ - ۲۳

وکه ایمانه قوه دار می که

ایما بایس بَرَسیم و جائی که و خدا اطمینو بَکیم نَه و نفس. خیلی یا وا لُویاشو
مُنن که خدا ونونه و وجود اُورده، و اونه پَرَسش می گن، اما چی یتیمو زنه ئی می گن.
ونو خُوشو کنترل زنه ئیشونه گِرِتنه و دَس؛ دِ حالی که وا گپ خُوشو اعتراف می گن:
او یهوه و خدای مَنه». ایسه شما فَمَسیت که لغزشت چَنی، چی جدی ئی آ. آر واش
ری وری نوئیم، و بُئیلیم دِ دِلمو ریشَه بَگه، عاقوت ایمانه مَنه دِ کُومه مرگ. اما هه
که مَسیم دِ وَر و سَوَسَه لغزشت خَرده، خدا غالو بیئنه خیلی گپی وِمو مَنه.

آر ابلیس می تونِس هر گِل که دِلِش می حا ایمانه دِ بین بُر، خیلی زی تر دِ یه ای کارنه کردی

وَرز یکه ای کِتونه بُحونِم، دِ وَضِع حَالی بیئِم که هیچ رابطه ئی وا خدا ناآشیتِم، نجاتِنه داشتم، اما چی ئی مابین مَنو خدا بی که دُرس نوی. دُونِیسم که یه دِ لا خدانی. اما نونِیسم که ای مشکل وِ راسی ها دِ کجا. یه رو دِ حوته رفیقِم بیئِم وُ وه کِتو « دَام شیطو » نیسَنه « جان بیور » نه داشت. وَنه وا خُوم اُوردم حوته وُ نیام وِ حَینِش. هیچ نتونِیسم کِتونه بَنیم زمی، کتو چنو قدرتی داشت که روح مه وا هوس اونِه قیت میدَه، رِیسیسم وِ نزیک نِصمه کتو که یگی پ بُردم که هه او چی ئی که مابین منو خدا آ، روح لغزشت آ.

- سی.سی. (جورجیا)

چطور چنی بی؟

«اما یوسف و شوگت:..... شما قصتِ گن سی مه
داشتیت، اما خدا قصتِ خو دِ وه داشت تا کاری بگه که
مردمون زیادی زنه بمونن، چنو که ایمر و بی یه.»
- پیدایش ۵: ۹۱ - ۲.

دِ فصل اول، گرد ونو که شکس خرد نه نه کردیم و دو دسه گپ: الف) کسونی
که دِ راسی واشو گن رفتار بیئه. ب) کسونی که گمو می گن واشو گن رفتار بیئه، دِ
حالی که دِ راسی چنی نویئه.

دِ ای فصل می حام دسه اولِ بررسی بکیم.

بیاییت وای سوال شروع بکیم: آر دِ راسی وائو گن کردنه، یعنی ای حق نه داریت
لغزشت بُحوریت؟ بیلیت و زنه ئی گر باو دِل یعقوب سیل بکیم: (پیدایش: ۳۷: ۴۸)

خَاو وُ رُویَا موئِه وِ هَلِیلَه

یوسف یازهمی گُر یعقوب بی. برارونه گیتیش اونه گچک می کردن، سی یکه بوآش اونه دوس داشت وُوا سِترِه سَنگی رَنگی، وَنِه دِ باقی جگا کِردی. خدا وِ یوسف دو خَاو دَ: دِ اولی باقهیا گنیم دِ سَر زِعی دی. باقه او وِریسا وُ راس چُکس، اما باقهیا برارونش وِ ته باقه او سَر نیم کِردن. دِ رُویَا دوئیم، او آفتاو وُ ماه وُ آساره یانه دی که نِشَوئه بُوا وُ دَاآ وُ پَرارونش بیئن که وِ ته او سَر نیم می کردن. هه که اپی خَاویانه سی براریا تعریف کرد، پَرارو دِ اپی شوق وُ هوس برار هیچ بُر نَحَرَدن وُ هوس نِکِردن، بلکم سخت دِش بَی بُردن.

دِما مدتی او ده برار گپ رِتن تا گله بُواَنه بُرن وِ لَوَر، یعقوب یوسف نه کل کرد تا بیته وِ نوها چی می کن. هه که برارو دین که یوسف ها میا والا شو، وِ تیشکش نشخه کشین وُ گِئِن: «صُحو خَاویا ها میا. بیایت اونه بَکْشِیم، اوسه پِئِنِیم خَاویاش چی موئِه. او مُئِه وِ سَرِمو موئِه آقا. بیایت زورِش بَکِیم که هه که می مِر وِ سَرِمو موئِه آقا» وِ چنی اونه وَنِه دِ چاه تا بَمِیر. سِترِه شِه دِ وِیش گِئِن، دِرِن وُ پِلگِئِن دِ خی تا نِشُونی با سی بُواشو که یوسف توسط جُونوَری حِرِسه.

وِ نو دِما یکه اونه وَنِ دِ چاهی کاروانی دِ اسماعیلی یانه دِین که می رِتن وِ مصر. اوسه یهودا گُت: «گِری پِلِیت وِ آمو. آر ایما اونه بُنِیم دِ چاه بَکْشِیم چی وِمو می رِسه! بیایت اونه وِ بَردهئی بَفروشِیم وُ پِلی بَفْتِه دِ قِیمو. او موئِه مَرِس مُردهئی که دِ سَر هیچ ایمانه نمی چَرَنه، وُ گِردِمو دِ اپی کار نفع مُورِیم!». وِ چنی، اونه وِ بیست قَلع نقره فروختن. یوسف وِ نوَنه وِنی دِ لَغزِشت؛ جوری که وِش خیانت کردن وُ هوزِهزرات وُ میراتِشه گِرتِن. بیا وِ وِیرتو که اپی آیمیا که چنی کِردن، برارونش بیئن؛ دِ یه بُوا وُ دِ یه خی وُ یه تَن! ایمدال؛ دِ قَرهنگ ایما اوضاع اوقه فرق دازه که سیمو سخته که اپی کاری که اپی پِیایا کِردن نه بَقَمِیم، تنیا کُشتِش کار گنی بیته.

دِ دورونه کتومقدس، گُر داشته خیلی هَمِیت داشته. گُرونه یه پِیا، نومِشه می گِرتِن وِ خُوشو وُ گِرد دارائِش مَنوَرِدن وِ میرات. برارون یوسف نِشْتَن او نَوم بُوا وُ میرات شِه پِئِر. وِ نو نَوم اونه لکه دار کِردن، وُ تمام کمال اونه دِ نَوم وُ نِشو وِ نِن. هه که یکی وِ بَردهئی وِ دیاری هَنی می فروختِس، تا موقع مُرده، هه بَرده می مَن. زنی که واش شی می کرد، بَرده می وُ گِرد بَچونش هَم بَرده میوین. بَرده وِ دی اومائه خیلی سخت بی، اما دِ وُ گِئِر یه بی که یَکی دِ جائی بیا وِ دی که مالِ مِئال وُ آئنده

خوئی بُره و میرات، اما گردنه دِ دَس بی. آر یوسف دِ او چیئی که تونس داشتوئه خَوَر نَآشت، سیش بیتَر بی. او چی پیا مُردهئی بی که هنی داشت هناسه می کشی. مه هام و ایی باور که بارها تمارزو داشته که کاش برارونش اونه گشتینی. اما مهم پنه آکه کاری که برارونش کِردن، دِ ری شرارت و ظلم بی.

درک کامل دِما اتفاق افتائه

هه که ها یه جُزبیئی دِ مَتل یوسف نه موحونیت، ها دِش دِ زی تر دُونسیته که عاقوتش چی موئه. ایی متل زمونی وِمو الهام منه مه آخر وِنه دُونسئویت. اما یوسف چنی نظری نَآشت. سیش، چنی بی که دِ هیچ بُواشه نیمی نه وُ رویائی که دِ خدا دازه هیچ وِ انجوم نمی رسه. او غلیمی بی دِ دیار غریوی، نتونس دِ مصر بگه وِ دَر وُ سی همیشه هیینه آیمی هنی بی.

یوسف وِ پیاپی هنی وُ نَوم فوطیفار فروختس که یکی دِ افسریا گارد سلطنتی بی. او نزیک ده سال دِ حوئه وه خدمت کرد. دِ گرد ایی مدت هیچ خوری دِ هوزهراتش نَآشت وُ دُونس که بُواش گمو می که او مُرده. او زنهئی هوزهراتش هه چنو بی او ادامه داشت. یوسف هیچ امیدی وِ نجات دِ لا بُواش نَآشت زمونی دِش رت، یوسف تونس نظر لطف اربابش بیزه وُ خوش وُ وِ خوئی واش رفتار بی. فوطیفار یوسف نه کرد وِ نیا وِ سر حوئش وُ مالِ منالیش، اما دُرس هه یکه اوضاع سی یوسف خو وِ نظر می ما، چی گنی دِ حوئه اربابش داشت موی، زینه اربابش، که چش طمع وِ یوسف داشت، وُ می حاس واش بُحوفته. او هر رو تقلا می کرد که یوسفنه فریو پنه، اما یوسف مناش می کرد وُ ری نَمیده تا یکه په رو، هه که او زینه وارد یوسف تنیا دِ حوئه بی، اونه دِ سیکی وُن دِ گیر وُ جُرس تا واردش بُحوفته. اما یوسف زیر یارش نَرت وُ جیست. وا یه که جومه شه نیا جا دِ دسه زینه.

ر دِ زور غیض وُ خجالتش نیا وِ قیژنه: «تجاوز!» وِ فوطیفار یوسف نه وُن دِ هُلفدو!

اما هُلفدونه فرعون اصلا هیچ چی هُلفدونی یا امروزی نوی، مه خوم دِ چنی هُلفدونی خدمت کِردمه وُ وَا تموم گن بیئیشو دِ قیاس وَا سیاجال یا فرعون مَرس باشگاه ورزشی بیئین. دوجه نه نیر آفتو بی، نه جائی سی ورزش، تنیا یه اتاق هارتر دِ زمی، یا چال سرد وُ ظلماتی. شرایط هیچ چی شرایط بشر نوی. وِنو که دِ بَن بین بایس با تیکلونجهئی ن وُ آو سر می کِردن، تا وِر، وِر بشلین. (اول پادشایا ۲۲ : ۲۷)

وَشُو قَلَى خوراک می‌دن تا تنیا زَنَه بَمَوْنَن وُ بَتَوْنَن عَدُو بَگَشَن. چنو که دِ زبور ۱۰۵: ۱۸ اومايَه: قُلْ يَاشِ وَا زَالَتَه رَمْدَار بِي، وُ مِلش نِئَايَه بِي دِ طُوقِي آهَنِي. او دِ سياچال مرگ بِي. آر او مصری بِي، تونس شانسِي سِي رهايِ داشتوئَه، اما او برده بيگونَهئِي بِي که وُ تجاوز متهم بِي وُ هيچ اُميدي نَآشَت. هيچ چيئي نَتونس دِ يَه گنتر با، او تا حد مرگ رَتِي. يعني تونيت فكرياشه دِ او ظَلِمَاتِ نَمور او سياچال بَشنوئيت؟ «مِه ارباب خُومِه بالا دَه سال وا رِي راسِي وُ دُرسي خدمت کردم. دِ زينَهش بيشتر واش بَفا دار بيئِم. مِه وُ خدا وُ اربابم بفا دار مَنِم؛ هر رو دِ هرزهئِي جيستِم. پاداشِم چيئَه؟ يعني سياچال؟»

«مَرَس هر چي بيشتر تقلا می‌کم تا اوچيئي که دُرَس آ، بَکَم؛ هر چي گني اَنصِيوم موئَه. خدا چطور تَوَنَه بَنِيْلَه چني وُ سَرِم بيا؟ يعني برارونِم تونِسِن وَعَدَه خدانه دِم بُئِن؟ سِي چي ابي خدای عهد، خدای قادر مطلق وُ نفع مِه کاری نکرد؟ يعني خدای بفا دار وُ پُر دِ محبت چني ویرش ها وُ پاکرياش؟ سِي چي مِه؟ ميه چي کِرِدْمَه که حَقِم يَه با؟ مِه تنيا ايمو داشتم که قِصَه خدانه اِشْتَفْتِمَه؟»

مِه باور دارِم که يوسف وا ابي فکريا جَر تَاو می‌حرد. او دِ زَنَهئيش آزادی کمی داشت. اما او هه چنو مختار بِي که نَسَوَت وُ گِرْد او چي يائي که سيش بيئي، انتخاب بَکَه. يعني او نَسَوَت وُ برارونِش وُ هم نَسَوَت وُ خداوند، لغزشت حرد وُ تَل بِي. يعني او گرد اميدش سِي رَسِيه وُ وَعَدَه دِ دَس دَه وُ نا اميد بِي، وُ انگيزش سِي زَنَهئِي دِش دُرَس.

يعني کنترل همه چي ها دِ دَس خدا؟

مِه هام وُ ابي گمو که هيچ وُ فکر يوسف نَرَسِي که گِرْد ابي چي يا برنامه خدا آ تا اونه سِي برنامهئِي که داژه حاضر بَکَه. او دِ آينده نَسَوَت وُ برارونِش که وش خيانت کِرِدَن، چطور اقتدارش وي کار مُوز؟ يوسف وا رنجي که گشي؛ اطاعتنه ياي گرت. برارونِش ابزار ماهري دِ دَس خدا بيئن. يعني يوسف وُ ري وعده خدا قُرس مَن يا سِي هدفش دِ دُمه خدا بِي؟

گاس هه که يوسف ابي خُاويانه دي، ونونه تصديقي سِي بيتر بيئِه زَنَهئيش ميئ. او هني ياي نِگِرَتِي که اقتدار سِي خدمت وش دِئَه موئَه، نَه سِي يَه کِه خُوشه دِ باقي سوا بَکَه. ايمَا دِ ابي دُوزهيا تمريني وُ تربيتي، بيشتر دِ جال يکه چَشْمُونَه بَنِيْمُو وُ ري گِي خدا، چَشْمُونَه وُ ري سختي وُ مُحال بيئنه شرايطمو مئيليم. دِ نتيجه دِلَسرد

موئیم وُ باقی نِه تصقیرکار دونیم. هایم دِ دُمه یکی که حس می کیم مسئول نا امیدِ ایمانه. هه که وا ای حقیقت ری وری موئیم که خدا تونس ناها ای گرفتاری ایمانه بیژنه و نگریت، اوسه اونه تصقیرکار دونیم.

هه یه دِ فکر یوسف میزینگیس: «مه طبق او چیئی که دِ خدا دونم زنهئی کردمه، مه دِ قانونیا طبیعت او خبط نکردمه. مه هه تنیا خاوتی که خدا وم دئی گتیم و نتیجه اش چی بی؟ برارونم وم خیانت کردن و بردهئی فروختیم. بُوام گمو می که مه مُرده و هیچ نمی آو مصر تا پیام بکه.»

و عقیده او باعث بانی ایی ماجرا، برارونش بیئن. ونو باعث بیئن او بفته دِ او سیاجال. گاس وا خوش چنی فکر می کرد که آر یه رو دِ قدرت با، چنی همه چی عَوْض موئه، یا دِ خاویاش زمونی نِه مئی که هدا اونه دِ جایگاه قدرت می نیه. چنی همه چی فرق می کرد، آر برارونش آینده شه خزو نمی کردن.

هیرازگئی، می شنوئیم که خورو و برارونم دِ دُامی هه چی یه یعنی تصقیرکار دونسن باقی مِفَن؟ سی نمونه:

«آر و سُنّه میزَم نوی، مه ایسه دِ خدمت بیئم. او ناها مینه گرت، و خیلی چی یا که رویا شونه داشتیم، خزو کرد.»

«آر و سُنّه داا و بُوام نوی، یه زنهئی نرمالی داشتیم. ونو و سُنّه وضع حال ایسه نیم، بایس توبیخ بان. چطور باقی داا بُوا نرمالی دارن اما مه نه؟ آر داا بُوام دِ یکتی چگا نیموئن، زنهئی زَنوپایئم بیتَر بی!»

«آر چوپونم ایی عطانه دِم سرکوب نمی کرد، ایسه آزاد بیم و چیئی ناها مه نمی گرت. او ناها سرنوشت و بر مه بیه. او آیم یانه دِ کلیسا و تیشک مه کَرده!»

«آر و سُنّه میزه جلوئیم نوی، مه و بچونم ایی همه سختی مالی نااشتیم.»
«آر و سُنّه او زینه دِ کلیسا نوی، مه هنی سی رهبریم عزیز بیم. و سُنّه چوورویا او، مه نابود بیم، و گرد امیدی که سی قرب مه بی دِ بین رت.»

ای سیاهه هیچ خلاصی نار. خیلی راحت که هرکه یکی نه سی سختی یاش توبیخ بکه و گمو بکه چنی بیتَر موی آر چنی آیم یا دِ لاریگش نیموئن. ونو چنی سیفا می کن که ناامیدی و دَرِدش تصقیر باقی آ.

می حام تاکیت بکم و ایی اصل: «دونسوئیت که شیطو یا هیچ بیا یا زیا بجهئی اصلا نتونه شمانه دِ مسیر اراده خدا بگشه و در. هیچ که غیر خدا سرنوشت شمانه

دِ دَس نازه. برارونه یوسف سخت تقلا کردن که او خاَوئی که خدا دئی وش، دِ بین بُزن. ونو گمو می کردن وا کارشُ رویا یوسف نه خلاص کردنه و و رُونِه خُوشو گِتن: «ایمدال بیات او نه بَکَشیم و بُنیمش دِ یکی دِ اِبی چایا و بُوئیم جُونور دِرنده ای او نه خَرده. اوسه بِنینیم خُوء یاش چی موئه.» (پیدایش ۳۷: ۲۰)

ونو کِردن و دَر تا اونه نابود بَگن. کارشُ تصادفی نوی، بلکم حِسو بیئه بی. ونو می حاسِن هیچ میجالی سی آیندهش وش نِن.

ایمدال یعنی شما گمو می کیت که هه که یوسف نه و بردهئی فِروختن، خدا دِ آسمو و گَر و روح القدس سیل کرد و گُت: «ایسه چی بَکیم؟ سیل بَکیت برارونش چی کِردن. ونو نشخه مونه سی یوسف خُرو کِردن. بیتر آ زعی فکری بَکیم! یعنی نشخهئی هنی داریم؟»

خیلی دِ مسیحی یا دِ شرایط خیلی سخت طوری برخورد می گن که مَرِس دُرس هه چنی چیئی دِ آسمو هم بیئه. یعنی شما گمو می کیت بُوا و عیسی چنی مُئه: «عیسی، جیم سخت غصه دار؛ سی یکه و سَنه بُختوم یکی دِ ایموداریا کِردنشه و دَر. ایسه ایما چی بَکیم؟» یا «عیسی، سالومه سی و چار سالشه و هنی شی نکرده، یعنی چوونی او هار سیش داری؟ او پیائی که مه می حاسیم واش شی بکه، رت وا او رفیق نزیک سالومه که پُش سَرش قِصه کردی و نُظر او پیانه ورگردنی، نکاح کرد.» گاس و نُظر اِبی چیا خیلی مسخره بیا، اما برخورد ایما نِشو مئه که ایما گمو می کیم که خدا چینی سیل می که.

بیاییت بِنینیم که یوسف ایمر و دِ کلیسایا ایما چی می که. آر او چی بُری دِ ایما موی، دونیت چی می کرد؟ نشخه می گشی که تقاص بیرِه و خُوشه وا اِبی فکریا آرم بَکه: «آر دِسم بَرَسه و شو، و سَنه بِلائی که سَرم اُوردنه، می گَشیمشو. ونو بایس باها اِبی کارشونه بِن!»

اما آر دِ راسی یوسف چنی سیل می کرد، خدا اونه دِ سیپال ول می کرد تا بَشلپه. سی یکه آر او وا اِبی نیت دِ هِلِفدو می اوما و دَر، رئیس یا ده طایفه اسرائیل نه می گُشت. یه، یهودانه هم می گِرت دِ وَر، و کِه مسیح دِ نسل او می ما.

آ، ونو که وا یوسف چنی وا سَرِگری تا کِردن، بُوآیا اسرائیل بیئن! و خدا و ابراهیم و عدّه دئی که دِ ونو ملتی دُرس می که، که دَس آخر عیسی خداوند دِ نسل او اوما و اِبی دنیا. یوسف دِ لغزشت راها مَن و نَشخه خدا دِ زِنهئی او و برارونش و انجوم رِیس.

یعنی موی دِ یِه گنترِ هم با؟

هَلِفِدو سی یوسف، زمونِ اَلکِ کردنش بی، اما زمونی هم بی سی سیفا کرده، دو زندونی وارد یوسف بیئن وس هرِدکِ شُو خَاوِیائی دیئن که هم آشکارا بی هم دل دِهولشُو کرد. یوسف خَاوِیا هرِدکِ نه خو و طور بلاجیئی تعبیر کرد. یکی دِشُو زَنه می مَن؛ اما یکی هَنیشُو می گُشس. یوسف دِ وَ که قرار بی دِ سَر و مَقامش ورگرده، حاس که هه که دِ سَر مورد لطف فرعون قرار گرت، اونه بیاز و ویر. او پیا ورگشت و خدمت فرعون، اما دو سال دِش رت و هیچ خَوری نَوی، یِه شِکِسی هَنی سی یوسف بی، مجالی هَنی سیلغزشت حردنه یوسف بی.

خدا همیشه نشخهئی دار

زِمونی رَسس که فرعون خَاوِی دی که دل دِهولش کرد. هیچکوم دِ جادوگریا یا حکیمیا نَتونِسِن وَنه سیش تعبیر بکن. دِ او موقع بی که پیَاگه که بخِشِسی و راها بیئی، یوسف نه آورد و ویر. او تعریف کرد که چطور یوسف خَاوِ او و رفیقش دِ هَلِفِدو تعبیر کرد. یوسف نه آوردن و ت فرعون، و وِش گت که معنی خَاوِش چینه؛ گت: قطی ها دِ رَه و وِا حکمت وِش یای دَه که چطور سی ایی سختی حاضر با. فرعون آزعی یوسف نه کرد و مقام شخص دوئم مصر. یوسف توسط حکمتی که خدا وِش دیئی، سی قطی سختی که دِ رَه بی، حاضر بی.

بعدها هه که قطی وی گرد ملت یا اشناخته بیئَه رَسس، برارون یوسف بایس سی مِهت می اومان و مصر. آر یوسف و تیشک برارو کینه دِ دِل داشت، ایسه وَقْتِش بی که وَنه بگه و حتی ونونه بگشه و توبیخ هم نوئه؛ سی یکه او شخص دوئم مملکت در مصر بی. برارونش هیچ همیتی سی فرعون ناآشتِن.

اما یوسف بی یکه پیلی دِشُو بَسُوَنه وِشُو غله دَه. اوسه جا خیلی خُو دِ زمینه مصر و هوزهرات او دِئِس و ونو دِ فت فراوونی زمی حردن. و طور کلی، دِ همه جا بیتر زمین یا مصر وِشُو دِئِس. یوسف و ونو که لعنِش کردینی، برکت دَه و و ونو که بیئِشُو دِش می اوما، خوئی کرد. (متی ۵: ۴۴ سیل بکیت)

خدا او چیئی که برارونه عیسی می کردن، وِرز یکه کاری بکن دونِس. دِ راسی، خداوند دُونِس که ونو ایی کارنه می گن، وِرز یکه و یوسف رویا بئه یا وِرز یکه هرکوم دِ کریاش بیان و دی.

یه گوم بَنیمو وا ناها، یوسف هه که دِ سَر و برارونش رَسِس؛ چنی گت: «وُ ایمدال دِلدهول نوئیت و دِ یکِه مه نه وِیچه فِرُوختیت و خُوئو غِیظ نِئیریت، سی یکِه و سُنّه حفظ جُونِ مَرِدَم خدا مه نه دِ نِها شِما کِل کِرد سی یکِه ایمدال دو سال آ کِه قَطی اُفتائِه وِ ری ای دِیار و پنج سال هَنی هَم، نَه کِشِت کاری هی نَه دِرُوئِ. و خدا مه نه دِ نِها شِما کِل کِرد تا گُسُونی نِه دِ شِما وِ ری زِمی بَنیئِه وِجا و سِئُو خِیلی یا نِه دِ مَرِدِه نِجات بَنّه وُ زَنّه نِئّه دازه. پس یه شِما نوئیت، کِه مه نه وِیچه کِل کِردیت، بَلِکِم خدا بی. او مه نه بُوّه و سَر فرعون، و سَرور وِ ری گِرد هوزخِضراتش، و فَرْمُونزوا سَر تاسَر دِیار مصر کِرد.» (پیدایش ۴۵: ۵ - ۸) و او چی ئی که مزمور نویس گتّه، سیل بَکیت: «اوسه کِه او قَطی نِه و او دِیار هِنّا کِرد، وُ گِرد پَسَفَت نُونی کِه داشتن نِه دِشو گِرت. پِیائی نِه دِ نِها شو کِل کِرد، یوسف نِه، کِه و غَلَمی فِرُوختِس.» (مزمور ۱۰۵: ۱۶-۱۷)

کی یوسف نِه کِل کِرد؟ برارونش یا خدا؟ و طبق گتّه دو شاهد مِئِ نِیم که خدا بی که اونه کِل کِرد. یوسف آشکارا و برارونش گت: «شما مِنه رِ نِکردیت وِ ایچه.» و او چی ئی که روح مَنّه گوش بیریت.

هه چنو که جلوتر گِئِس، هیچ بشر یا شَریری نتونه ناها نِسخه خدانِه دِ زَنّه ئی شمانه بیزه. آر وِ ری ای حقیقت بَسیت، شمانِه آزاد می که، اما تنیا یه کَس هی که شمانه تَوْنِه دِ مسیر اراده خدا بیازِه و دَر وُ او کَس، خُوئوئیت!

قوم اسرائیل نِه دِ نظر بیریت. خدا یه راهّا کِنی سِیْشو کِل کِرد و نوم موسی تا ونونه دِ اسیری مصر بیار و دَر وُ بیازِشو و مِینه دِیار موعود. دِما یه سال که دِ بیاوو بیئِن، ماموریا ئی سی جاسوسی رِ بیئِن، ونو شاکی وِ رِگشتِن و دِما وُ دِ قومیا ئی که دِ او دِیار مالگه داشتن، زَلّه شو رَت سی یکِه دِ بابت قوه نظامی گِپ تر وُ زوردار تر بیئِن. گرد مردم غیر یوشع وُ کالِیب هُم عقیده ای ماموریا بیئِن. چنی برداشت می کردن که خدا ونونه اُورده و دَر تا بَمِیزِن. ونو دِ بابت موسی و خدا لغزشت حردن. ای جریان بالا یه سال گِشِس و درازا، نتیجه ای لغزشت، چنی بی که او نسل هیچ دِیاری که خدا وُشو و عَدّه شه دِئِ، نِئِن.

بُری، وا شوق زیاد خدانِه خدمت می گن، اما و سُنّه رفتار گن آیم یا شیر یا مسیحی یا ئی که دِ جسم رفتار می گن، مُفَتَن دِ وضع حال سخت زنه ئی. حقیقت یَنّه آ که واشو ظلم بیئِه. اما تنیا کاری که لغزشت حرده می گه یَنّه آ که و دُشِمِه مَهَت مَنّه که و هدفش برسه یعنی ونونه دِ مسیر اراده خدا بیار و دَر. آر دِ لغزشت دیر بایت،

دِ اراده خدا می‌مونیت. آر لغزشت بُحوریت، دُشمه شمانه و اسیری مُنه تا هدف و اراده اوئه بیاریت و جا، انتخاب ها و شما! خیلی سیئو بیتر آ که دِ گرفتار بیئنه لغزشت، راها بمونیت.

بایس و ویرئو با که هیچ چیئی نتوئه دِ براور ایما بیسه؛ وایکه خدا خوش وِرز یکه اتفاق بفته دونه. آر ابلیس می تونس و حاسه خوش ایمانه بکشه، ایی کارنه دِ زی می کرد؛ سی یکه او سخت دِ بنی بَشَر بئی اش میا.

همیشه ایی پِن و ویرئو با :

«و ریئو هیچ امتحونی نیومایه که و ری باقی مردم نیومائوئه. خدا بفادار آ، او نمئیله بیشتر دِ قوهئو امتحو بوئیت، بلکم وارد امتحو ره فراری هم جور می‌که، تا تونسوئیت طاقت بیاریت.» (اول قرنئی یا ۱۰ : ۱۳)

خو حواستو با که مُنه: «ره فرار» و نه «یه ره فرار» خدا دِ زی هر شرایط گئی نه که ایما واش ری وری موئیم، دیئه. هیچ همیتی نازه که او چی، چنی گپ یا کوچک آ. او ره نه دِ جیستینه دِش جور کرده و حتی پُر شور تر دِ یه، یه که چی یائی که و نظر و تشخه خدا جور در نمی‌آ، دِ راسی ها دِ مسیر انجوم نسخه خدا، آلوت دِ صورتی که ایما مطیع و راها دِ لغزشت بمونیم. پس و ویرئو با که و لغزشت نخرده تسلیم خدا بمونیت. «پس تسلیم خدا بایت. دِ پُر وور ابلیس بسیت، که دِ شما می‌جیئه.» (یعقوب ۷: ۴) ایما و لغزشت نخرده دِ ناها ابلیس مسیم. گاس خاو و رویا و جوری که ایما گمو می‌کیم، اتفاق بفته. اما کلوم و وعده او شکس نموحوزه. ایما تنیا و نا اطاعتی خومو، وِرز یکه رویا بوئه، و نه ساقط می‌کیم.

جور هنی دِ خیانت

قَری، دِ کاری که برارون یوسف کِردن، ناراحت موئن. جریان ایقه هم درد دِ بار نموی، آر دُشمونش واش ایی کارنه می‌کردن. اما ونو برارونش بین دِ یه خی و یه لَش. ونو کسونی بیئن که گمو می‌رت اوئه دل‌گوی پَن و حامیش بان و دِ سَریش دِرآن و ویردایش بان، یعنی که سناریوئی گن تر دِ گئی ئی که و یوسف رت، موی بوئه؟

تجربه تار بیئه و گنی حاسه دِ لا خُور یا برارِنه موئه طاقت اُورد، اما چنی چیئی دِ لا بُوا، خیلی فرق داره.

مه معلم دبیرستان و سال سیئمی یام، ای آخریا کتو «دام شیطو» نه حنم که مکشفه یا جور و اجوری دِ زنه نیم داشت، فیلم ویدیوئی شه هم واصل یام هُم بَر بیم و روح القدس ایقه و قدرت دِ کلاس ایما کار کرد که گرد نیان و اعتراف، دِ بازه لغزشت یاشو و حاسن که بَوخسن. قری دِ بچو گن که او روز، یکی دِ روزیا خو دِ او سال بیئه. یکی دِ بچو دِما یکه بُواشه ول کردی، واش دوسی کرد. یکی هنی رَوند شفا دِ رَم یا قیلی که دِ بی بی ش داشت، شروع کرد. و راسی خداوند و جور بلاجی ایی بچونه خدمت کرد. سی ایی پیغوم شکر می کیم.

— آر.اف. (ایندیانا)

بُوَام، بُوَام!

«بُوَام... دُونَسُو وُ سِيل کُو که گنی وُ خیانت دِ دَسِ مه
نی وُ وِت گَنه نِکِرِدِمَه، اما تو جونِمه شکار می کی تا وَنه
بُنی دِ گیر.»

— اول سموئیل ۱۱: ۴۲

دِ فصل جلوئی سِیل کردیم که چطور برارونه یوسف دِ کِرش بیئن تا نابودش
بَگن. وُ فَمَسِیم که او چه دردی دِ ایی خیانت کشی. گاس شما هم دِ چنی موقعیتی
بایت. گاس دِ لا یکی خیانت بَئینیت، که خیلی وِت نِزیکه وُ شما توقع داریت وِتو
محبت بَگه یا دل گووی تُو بَئِه.

دِ ایی فصل می حایم وِ اوضاعی سِیل بَکیم که دِ خیانت برار پُر دَر دِ تَر آ. تجربه تار
بیئه وُ گنی حاسِه دِ لا برار، بیشتر موئه تحمل کرد، اما دِ لا بُوَا خیلی فرق دار. هه

که دِ بازَه بُوَأِ قِصَه می کیم، تنیا وِ بوَأِ دِ خی اشاره ناریم. بلکم منظورم هر رهبری آ که خدا سیمو نیائه. اِی آیم یا کسونی آن که ایما گمو می کیم ایمانه دوس دارن، تربیت می گن، خوراک مئن و ویردارمون.

رابطه ئی دِ ری محبت یا دِ ری نفرت

بِئلیت سی تفتیش نمونه ئی دِ بازَه بُوَأِ خیانت کار دِ اول سموئیل ۱۶: ۳۱ بیاریم، دِ رابطه وا داوود و شائول پاتشاه. ونو زنه ئیشو وِرز یه که یکتَری نه بِئین وِ یَک ربط داشت؛

اوسناکه که سموئیل، داوودنه مسح کرد تا پاتشاه آینده اسرائیل با. داوود می بایس و اچنی فکری یائی دِ هَوَس دِ پا دِری ما: «یه هه او پیایی آ که شائولنه مسح کرد، پِ مه دِ راسی پاتشاه موئم!»

وِگرِردیم وِ قصر؛ شائول توسط روح شریری عذو می؛ سی یکه وِ خدا نا اطاعتی کردی. آرمی او تنیا موقعی بی که یکی سورنا می. ز. پاکاریا شائول نیان وِ فِتراق پیا جوونی که بتونه بَنشیننه دِ لارِگه شائول وِ اونه خدمت بَگه. یَکی دِ پاکاریا پاتشا داوود گُر یسا نه پیشناهاد کرد، پِ شائول کل کرد وِ دُم داوود وِ دِش حاس تا بیا وِ قصر وِ اونه خدمت بَگه.

داوود بایس چنی فکر می کرد: «خدا هه ایسه وِ عدشه که توسط او نبی دئی، وِ انجوم میزنه. وِ حتمی پاتشاه وِم لطف می که، هه یه بایس ره اوماینه مه وِ اِی جایگاه با.»

روزی دِش رَت وِ بُوَأِ داوود دِش حاس تا خردنی وِ وِراشنی بُر سی برارونه گِپش که دِ جَنگ وا فلسطینی یا بیئن. هه که داوود رَیس وِ مدونه جنگ، پِلوونه فلسطینی یعنی جُلیات نه دی که داشت سپاه خدانه وِ قاف می گِرت وِ قِمَس که اِی کار چل رو گشتی ته وِ درازا. او قِمَس که پاتشاه دخترشه مئه وِ وه که اِی غولنه شِکس بئه. داوود رَت وِ بَ پاتشاه وِ رُخست جنگسه گرت. او جُلیات نه کشت وِ دختر پاتشاه گرت. اوسه مورد لطف شائول قرار گِرت وِ اُورِدَنش وِ قصر تا وا پاتشاه زنه ئی بکه. یوناتان، گُر گِپ شائول، عَت رفیقی سی همیشه وا داوود بست. دِ هرکاری که شائول می دِ وِ دَس داوود، دَس خدا واش بی وِ او غالو می. پاتشاه حاس که داوود هم وا کرونش وِ سر میز خوراک بَحوَره.

داوود و شوق بی. او دِ قصر زنه ئی می کرد. سر میز پاتشاه خوراک می برد. دختر پاتشاه حاسی. رفیق یوناتان بی و دِ گرد جنگ یاش غالو! حتی مردم هم اونه دوس داشتن. تونس و انجوم رسیسن نبوت نه دِ وِر چشپاش آشکارا بئینه. داوود بیشتر دِ باقی پاکاریا مورد لطف شائول بی. شائول بی ئی و بُوآش. داوود خاطر جم بی که شائول وش سُور مئه و اونه تربیت می که و یه رو اونه و اُفرب زیاد مینشونه و ری تخت. داوود دِ بفا داری و خُوئی خدا شایمو بی. اما یه رو همه چی عوض بی.

هه که شائول و داوود ش و سُنه یک دِ جنگ ورگشتن، گرد زنونه اسرائیل و ارقص اومان و دَر و می خین: «شائول هزارونه خوش و داوود ده هزار خُوشه گشته.»

ابی جریان سخت تَش نیا دِ شائول و دِ او روز و اِما، دِ داوود بی بُرد. او تقلا می کرد که دِ سر هه که داوود داشت سیش ساز چنگ می ر اونه بگشه. کیتو مقدس مئه که شائول بی ش دِ داوود می ما سی یکه دونس که خدا ها و داوود و ا و اونی. داوود ناچار بی که سی حفظ جونش فرار بگه. دوچه که جائی سی رته ناآشت جیست و بیاوو.

داوود بلاجیش می ما: «چی بی؟ وعد دیار بی، اما مَرس ایمدال دِ مینه وریسائوله!، بیایی که وِم سُور می ده، ایسه می حا مینه بگشه، چی تونم بکم؟ شائول پاکار مسح بیئه خدا آ. هه که او ها و تیشک مه، دِ چه مجالی دارم؟ او پاتشاه، پیا خدا، آقا آ و ری قوم. سی چی خدا می له چنی با!

دِ چنی وختی، وعده تنیا یه سا بی. داوود دِ قصر زنه ئی نمی کرد و سر میز پاتشاه خوراک نمی برد. او دِ اشکفت یا نمور مالگه کردی و پَس مئه خوراک جونوریا و حشی نه می برد. او دِ رِگاو پاتشاه نوی، بلکم توسط پیایی که آرگاری دِ لاریش می جنگین، شکار می. هیچ جُل جا گرمی یا پاکاریائی که ویرداریش بان، نوی. هیچ تعریفی دی دربار سلطنتی نوی. بی شِه دئی بی و یکی هنی. ایمدال او تنیائی یه پیا بی دیارنه خُو می فَمِس. حواسِتو با که یه خدا بی که داوودنه نیائی تا شائول ویرداریش با نه شیطو. سی چی خدا نه تنیا نیا چنی با بلکم و نه نیا دِ برنامه ش؟ سی چی داوود اول مورد لطف قرار گرت اما یگی همه چی دِش گِرتس؟ یه اولین مجال سی داوود بی تا نه تنیا دِ باره شائول بلکم دِ رابطه و خدا هم بفتنه دِ لغزشت. گرد ای سوال یا که جئوئی نااشتن، سیش موی و وسوسه تا دِ باره حکمت و نشخه خدا دُو و شک با.

شائول ایقه سخت می حاس که ابی پیا جوونه بگشه که لیوه ایش بالا گرت. او

بی و پیا درمنه ای. کاهن یا شهر «نوب» سی داوود، پله مار، خوراک، و شمشیر تیارک دیئن. ونو چی ئی دباره جیستنه داوود د دس شائول نئونین و گمو می کردن او مامور پاتشا آ. ونو دباره داوود د خداوند پرسیئن و د رَه ئی که بایس می رت اونه رائی کردن. هه که شائول د ای کار و اخور بی، سخت تش گِرت و هشتاد و پنج تا د کاهن یا بی گنه خداوندنه کشت، و قِرنیا د گرد شهر نوب د ر و پیا و بچوله، گو، خر، کاوه یا. او و تیشک ونو قضاوت کرد، بی گنه یایی که گمو کردی و تیشک مردم عملیقی آن. شائول قاتل بی. خدا چطور تونس روح خوشه بنیئه و ری چنی پیایی؟

هه یکه شائول قِمس، و سه هزار پیا جنگی رت د منی داوود. د بین رَه، ونو ایسان تا د درِ یه اشکفت شگتی در بگن و نئونین که داوود هم د ته هه ایی اشکفت قایم بیئه. شائول، ردا ریئی خوشه گن و ونه نیا والائی. داوود آزی د پله مارش سورس و در. قلی د لوئه ردانه بُری و بی کیش، سورس رت و ناها.

دما یه که شائول د اشکفت کرد و در، داوود سر نیا و زمی وا گریوه گت: «وأم، سیل گو!..... سیل گو یه سیک ردا تونه که ها د دس مه، سیل گو و دونسو که هیچ شرارت یا برساقی د مه نی. مه و گنه نکرده مه، هرچن تو های د دتر جون مه تا ونه بییری.» اول سموئیل ۲۴: ۱۱

گریوه داوود و شائول یه بی: «بُوام، بُوام!» و زُونه ساده او چنی می گت: «دل منه بیئن، سیم چی بُوا با! مه یه رهبر می حام تا مینه تربیت بکه، نه یه که منه بگشه!» حتی اوسه که شائول قصت جونشه داشت، دل داوود هه چنو و امید کوره می کرد.

بُوایا هان کجا؟

مه خوم شاهد چنی گریوه یایی د زَنو و پیا زیادی د بدن مسیح بیمه. بیشترشو جوو بیئن، و سی زنه ئی شو دعوت و خنه ئی د لا خدا داشتن. ونو سی یه بُوا می گریوسن؛ یکی که ونونه تربیت، محبت، ویردار و دل گووی بنه. زوتا خدا گت: «دل بُوایانه والا بچو، و دل بچونه والا بُوایا دسر ورعی گردیم، نکه بیام و ای دیارینه و لعن کامل نابود بکم.» ملاکی ۴: ۶

ملت ایما بُوایشو (بُوایا، رهبریا یا پاکاریا) نه د سال ۱۹۴۰ و ۱۹۵۰ د دس د و ایمر و اوضاع ایما سخت گن تر بیئه. بُری د رهبریا د حونه یا، موسسه یا و کلیسیا چی شائول، بیشتر دل دهل هدفیا خوشونن تا بچونشو.

هه وا ای طرز فکر، ای رهبریا قوم خدانه منبعی سی رویا خوشو مئین، د چشه ونو و نتیجه رسیس رویاشو و باها قزوئی بیئه نه زنه ئی یا زم دار و شوئسه و نابودی آیم یا، انصاف، رحم، صداقت و محبت نه می نیئن زیر پا. تصمیم یاشو و ری پیل، تعداد و نتیجه یایی آکه و دس آوردنه.

ای طرز فکر، باعث برخوردی موئه که شائول وا داوود کرد، سی یکه و هر حال، شائول، سلطنتی داشت که بایس حفظش می کرد. چنی رفتاری و ت ای رهبریا قابل قبول آ؛ سی یکه باورشو یئه آ که ها انجیل نه پیش موزن. چن تا د رهبریا تا ایسه، و سئه دو و شکی که و زیر دس یاشو داشتته، پاشونه بریئه؟

سی چی ای رهبریا بدگمونن؟ سی یکه ونو خدانه خدمت نمی گن. ونو پاکار رویایا خوشونن. ونو چی شائول، د دعوت خوشو نا امنی دارن، و یه باعث غورتی و حسیدی شو موئه. ونو ویژگی یا الهی نه د آیم یا تشخیص مئین و تا زمونی که سیشو سود داره، دشو سواستفاده می گن. شائول د غالو بیئیه داوود کئف می کرد، تا یکه اونه سی خوش تهدید دی. پ جایگاه داوونه گشی و هار و د دمه مجالی سی نابودیش بی.

مه وا پیاپا و زنونه زیادی قصه کردمه که سی بغاداری و مسولیت قازننه و گریوسئه. ونو می حان رهبریایی بان که ونونه تربیت بکن. ونو حس تارییئه و تنیائی می گن و هان د دم یکی که سیشو چی بوا با. اما خدا اجازه دئه تا د مینجا حس تار بیئه رد بان؛ سی یکه قصت دار او چی ئی که سی داوود کردی د اونو هم بکه. و او چی ئی که روح مئه خو گوش بیریت.

داوود دل دهل بی که شائول گمو می که که او آیم یاغی و شروری آ. گاس او وا گتینه ای چیا، دل خوشه زیروالا کردوئه: «خبط مه چی بیئه؟ چطور دل شائول ایقه زی ورگشت و تیشک مه؟!». او سی یه می گریوس:

«یکی مینه شانتاژ کرد تا اونه بکشم، اما مه گنیم نه! مه تنیا سیک ردا تونه دریم تا بتونی بقمی و بیئی که گئی و خیانت د دس مه نی.»
- اول سموئیل ۴۲: ۱۱ نه بی نیت

داوود گمو می کرد آر می تونس محبت شه و شائول ثابت بکه. د سر مورد لطفش

قرار می گرت و نبوت و انجوم می رسی. ونو که توسط بُوا، یا یِه رهبری تار بیئنه، دِلشُو می جا گِرد تصقیر یانِه و خُوشو بیرن. ونو وا فکریائی که عدوشو مئه، چی: «مه چی کردمِه؟» وُ یا «یعنی دل مه نجس بی» دِ بِن موئن. تا که گِلی دِ خُوشو می پرسن: «کی دل رهبر منه و تیشک مه ورگردن؟» اوسه هه گِراگر تقلا می کن تا بی گُنه ئی خُوشونه ثابت بکن. ونو گمو می کن آر بتوئن راسی و ارزش خُوشونه نیشو بئن، قبول موئن. اما افسوس که هر چی بیشتر تقلا می کن، بیشتر حس تاریئیه می کن.

کی دِم تقاص می که

شائول هه که دپی که داوود تونس اونه بگشه اما اپی کارنه نکرد، خوئی داوودنه دپی. پ او وُ پپایاش دِ اوچه رتن. ایمدال داوود بایس چنی سیفا کردوئه؟ «ایسه دِ پاتشاه هنی منه ورمی گردوئه. ایمدال نبوت نزیکه که بوئه، وِراسی او دل منه مئی نه وُ دیساتما بیتر رفتار می که!»

داوود نبایس ایقه زی قضاوت می کرد. هه چی ئی دِش نرت که پپایا شائول وِش خور دن که داوود ها دِ تهپا هکیلاست. شائول دِ سر هه وا او سه هزار سرواز رت دِ دُمِش. مه باور دارم که اپی کار ملاق دِ گپ داوود بزن. او قِمِس که کار شائول دِ ری خبط نویئه، بلکم شائول دِ ری قصت وُ بی هیچ آتریکی دِ دِمِه کشتیش بی. داوود چنی بایس حس تار بیئه کردوئه. شائول دل اونه دونس وُ وا اپی حال و تیشک او ایسا.

داوود وارد ابیشای بی کشکی رت مینه اردوگاه شائول. هیچکوم دِ ناتوریا اونه نیئئن؛ سی یکه خدا گِردنه کردی دِ خُاو گرونی. اپی دو پپا، بی کشکی دِ مینجا سپاه رد بیئن وُ رتن وِ جایی که شائول حُفتی ئی.

ابیشای وِ داوود گُت: «ایمرو خدا دُشمِنته وِ دَس تو تسلیم کرده. ایمدال بئیل تا اونه وا یِه صَرو نیزه گِت بکم وِ زمی؛ چنو که دِ وِ صَرو دُوئم هُجه نوئه.» (اول سموئیل ۲۶: ۸)

ابیشای دلیل یا خیلی خوئی داشت که گمو می کرد داوود بایس بئیله تا او شائول نه بگشه. اول یکه شائول هشتاد و پنج تا کاهن بی گنه نه وارد هوز هزارتیشو گُشتی. دوئم یکه او وا یِه سپاه سه هزار نفری آماده بی داوود وُ همزیاشه بگشه. ابیشای دلیل می آورد که آر تو اول دشمنه نکشی او وِ حتمی تونه می گشه. یه دِ واقع

دفاع شخصی آ. هر محکمه ئی اجازه ای کارنه مئه.

سینم، خدا توسط سموئیل داوودنه سی پاتشاه دِمائی اسرائیل مسح کردی. آر داوود نمی حا بی یکه نبوت و انجوم برسه بمیر بایس میرات خُوشه باحا.

چارم، خدا گرد ای سپانه کرده دِ خُاو تا داوود و ابیشای بتونن راس روئن سراغ شائول. سی چی خدا دِ سَرای کارنه کرد؟ و عقیده ابیشای، داوود دِ هیچ چنی مجالی گیرش نمی ما.

گرد ای دلیل یا دُرس و نظر می مان. وِنو چنی حس می کردن و داوود دِ برار گیش دل گووی می گرت. و چنی، آر داوود تیکلونچه ئی لغزشت حردی، تمام قانع موی و میشت ابیشای وا نیزه شائول بَرَنه.

و جُئو داوود گوش بیریت: «اونه نَکش، سی یکه وه کیه که دَسِش دراز بکه و ری مسح بیئه خدا و بی گنه بمونه؟ و حیات خداوند قِسم که خود خداوند اونِه می زنه، یا موقع مُردنِش موئه و می میره، یا می ره و چنگ، می گشی ته. خداوند نیاره که دَسم و مسح بیئه خدا دراز بکم.» (اول سموئیل ۹: ۲۶-۱۱)

داوود شائول نمی گشه، هرچن شائول مردم بی گنه نه گشتی و می حاس داوود نه هم بَگشه، داوود خوش تقاص نمی که، اما وَنه میئه دَس خدا.

الوت آسوتر بی که هه دُرس دوجه جریانه خلاص بکه. به، سی داوود و قوم اسرائیل آسوتر بی. او دُونس که قوم چی گله بی چوپونن، او دُونس که گرگی ونونه و سَنه هوس یا غورتی خوش مُئوزه. سیش سخت بی که دِ خوش دفاع بکه، اما گاس سخت تر بی که مردمی نه که دوس داشت، دِ دَس پاتشاه لیوه ئی راها نکه! داوود ای تصمیم گرت؛ هرچن دُونس تنیا چی ئی که شائول نه آروم می که، نابودی اوئه.

داوود دل پاکِی خُوشه گل اول هه که دِ کشِتن شائول چش پوشی، نشو دئی. اما هه که سی گل دُونم مجال پیا کرد، دَس وِش دراز نکرد. شائول مسح بیئه خدا بی و داوود داوریشه ده دَس خدا.

ایمرو چن نفر دِلشو چی دل داوود آ؟ ایما دِ وا شمشیریا فیزیکی نمی گشیم، بلکم یکتربینه وارد اسلحه هئی یعنی رُؤو می گشیم. «مرده و زینه ئی ها دِ قدرت رُوو.» (امثال ۱۸: ۲۱)

مابین کلیسیا جگائی مِفته، هوزهرزات یا دِ یک دارتیج موئن، زیئه یا و میره یا رابطه شو نابود موئه، محبت دِ بین می ره، دِ زور قِصه یائی که دِ ری رنجشت و

نامیدی آ و مابین شو مِفْتَه و رَه، می شوئن دِ یک و نابود موئن. هه که توسط رفیق یا و هوز هزرات و رهبریا لغزشت موحوریم، قصه یایی میا وِر چِشمو که تلی و تش غیض تیز بینَه، هر چن ای چیا گاس راس بوئن اما نیت یا پاک نیسن.

امثال ۶: ۱۶- ۱۹ مئه: کاشتن دُشمینی یا جگائی مابین برارو، دِل خداوندِه وارو میار. هه که چی ئی نه سی جگائی یا آسیب و رابطه یا آبرو مردم، هه موئیم؛ هر چن وه دُرس با، بی قرب کردن خدا و حسو میا.

یعنی خدا منه و کار می ر تا گنه یا رهبریا برملا بکم؟

ورز یکه خدا منوزینه مه هنا بکه سی ایی خدمت، سی هف سال دِ خدمت چوپونی جوونیا و مهت شو بیم، هه اوسه که چوپونه جوونیا بیئم، پیایی بی که دِ مه یا پیغومی که موعظه می کردم، خوشش نمی ما. دِ راسی یه منه اذیت نمی کرد؛ اما ایی پیا و ریم اقتدار داشت.

مه باور داشتیم که خدا وم گته که پیغومی قوه دار دِ باره پاکي وُجسارت سی جوونیا بیارم، کر او پیا هم دِ تیم مه بی.

الزام و محکومیت سختی دِ دل ایی پیا اوما و قُل، یه رو وا گریوه اوما و ته مه. دل دهلو بی؛ سی یکه حس می کرد شیوه زنه ئی که دِ هوز هزراتش بی، هارتر بی دِ او چی ئی که مه و باقی جوونیا نه گشی ئی و چالش تا و طبق وه زنه ئی بکیم. ایی جریان و اختلافی فی شخصی که داشتن چنی و نظر می ما که بواشنه آنتریک کرد که باحا منه بُنه و در. او می رت و تِ سرپرس چوپونیا و وا غیض و تیشک مه بُختومیا دروکنی می گت، اوسه ور می گشت میوما و مه می گت که چطور سرپرس چوپونی یا ها و تیشک مه، اما او سی مه ایسائه دِ ورش؛ نومه یائی دِ کارمندیا اوچه بی که انتقادی بیئن اما نومی دِ مه دِشو نوی، اما دِ رها جور و اجوری دیار بی که منظور شو مِیم. او دِ ریوری وم لُوخته می ر، اما هدفش نابودی مه بی.

چن تائی دِ مین دسه جوونیا وم گین که اِشْنَفْتَه که مه بایس اخراج بام. وه که ایی خوریا نه پخش می کرد، گر ایی پیا بی؛ الوت نه واغرض، بلکه اموتنیا هر چی که دِ حونه می شتفت نه می گت. مه غیض دار و شیت بیئم. رتم و ت او پیا و او اقرار کرد که ایی قصه یانه گته اما اوتنیا چی ئی که او سرپرس چوپونیا گته نه گته.

چن ماه دِش رت و هیچ و نظر نمی ما که اوضاع آرم بیوئه. او حتی گرد ارتباط یا مابین مه و چوپونه صطع کردی. ایی جریان تنیا دِ باره مه نوی بلکه دِ باره گرد

چوپونیائی که باو دِلش نوی، هم گِرتی دِ وَر.

هزاراتم هه سخت دِ جَر بین وُ هیچ نُونِسِن که دِ کلیسا می مونیم یا دوجه می ریم. ایما یه حوَنه خری ئیمونی. زینَهَم حامله بی وُ جائی سی رَتِه ناااشتیم. نمی حاسِم سابقه کارمه رِ بَکم سی در دوجه. ایمو داشتَم که خدا مِنه اوردی وِ او کلیسا وُ هیچ برنامه هنی ئی سی اوچه مِنه نااَشْتیم. زینَهَم دِ بابت اعصاب ناخوش بی ئی. «سِستینم، مِه دونم که ونو می حان تونه بُونن وِ دَر، گِرد وِم موئن ونو چنی قصتی دارن.» مِه وِش گِتیم: «ونو مِنه نِگِرتِنه وِ خدمت وُ نتوتن بدون تصدیق خدا مِنه بُونن دَر.» او گمو می کرد مِه هام اوضاعنه حاشا می کم وِ دِم حاس که ای خدمت نه بنیم والا. دَس آخِر خَوَر رِیس که تصمیم گِرتِنه مِه بُونن دَر. گِب چوپونیا وِ کلیسا اعلوم کرد که یه تغییر یائی ها دِ دَسه جوونیا بوئِه، مِه خوم هنی واش دباره اختلافی یائی که وا ای رهبر داشتَم قصه نکردیمی که او وام قرار نیا.

مِه برنامه رِختم که او وُ او پیاگنه وِ صوش بئینم. خدا وِ طور خیلی خاصی وِم تاکید کرد که دِ خوم دفاع نکم. وِ صوش هه که چوپونیمه دیم، دِ یکه دِ دفتر خوش تنیا نِشسه آ، بلاجیم اوما. سیلی وِم کرد وُ گت: «جان! خدا تونه رِ کرد، مِه نمی لم تو روئی!» خیالم راحت بی. خدا دِ آخرین لحظه دِم حفاظت کردی. او دِم پُرسی: «سی چی ای پیا وات مشکل داره؟ خواهشت می کم رُو وِ رابطه اته واش دُرس گوا!» چی ئی دِش نَرْتی، دِما او جلسه، نیسنه ئی رِیس وِ دِسم که تصدیق می کرد که تصمیمی که او رهبر که دِ باره حیطه خدمت مِه گرتی وُ نیت یا حقیقی خُوشه دیاری می کرد. مِه آماده بیم تا وِنه بُورِم تِ او گِب چوپونیا.

او رو دِ مینه افاق هه می رَتم وِ ره، وِ نزدیک چَل وُ پنج دَقیقَه دعا کردم. تقلا می کردم تا وِ حس تِلَاظِمِ غالو بام. می گُتم: «ا خدا ای پیا ناراس وُ شرور آ، او بایس رِسو با. او سی ای خدمت یه نیرو خُرو کِنه، مِه بایس وِ چوپو بُئیم که او دِ راسی چطور آیمی آ.»

هه که ای چیا نه می گُتم، آرمی خدا اوما وِ ریم. سرم نکو میدَم وُ بلاجیم می ما، دونِسِم خدا نمی حا مِه کاری بکم. زوتا، او مدرک نه پرت دَم. دما تر هه که وا چش واز ای جریانه سیل کردم، قَمِسم نیت مِه بیشتر دِ یکه ویردار یکی دِ خدمتش با، تقاص شخصی آ. مِه سی خوم دلیل اوردیمی که ایمو دارم نیت مِه دِ قُمُزیم نی. هر چن اطلاعات دُرسی داشتَم، اما نیتَم صاف نوی.

زمونی دِش رت، یه رو وِرز ساعت اداری، و دَر دِ کلیسا دعا می کِردم که او پیا اوما مینه کلیسا. خدا جُرس وِم که رُوئِم وِتِ او پیا وُ خومه اُفتایه بکم. آزعی حالت دفاع گِرتِم: «نه، خداوند، او بایس بیا وِتِ مه، باعث بانی گرد ایی سختی یا اونَه!»

ادامه دَم وِ دعا، اما خداوند دِ سَر جُرس. دونِسِم خدا یَنه دِم می حا. دِ دفترم تَلیفو کردم وش وُ رَتَم وِتِش. آر خدا وام سِرگله نَزئی، او چی ئی که گُتِم وُ او جوری که قِصه کردم خیلی فرق داشت و اچی ئی که بایس می کردم. دِ صداقت دِش حاسم منه بَوَخْشَه وُ اعتراف کردم: «مه وَا تو حالت داوری و انتقادی داشتم». او درجا نرم بی وُ سی یه ساعت وَا یَکتری گپ گُفت کِردیم. دِ او رو وَا دِما، هملت یاش وِم قطع بی؛ هر چن ایی مشکل مابین اونو چوپونیا هنی هه چنو بی.

شش ماه دِش رت وُ دِ حالی که مه دِ دَر دِ مملکت خدمت می کردم، گِرد کاری ناراسی که او پیا کِردی، وِتِ چوپونیا بر مِلا بی. او دِ رابطه وَا مه کاری نکردی، اما دِ باقی چی یا خدمتی، اَکِردی. چی یائی که او کردی خیلی گنتر دِ چی یائی بی که مه دونِسِم. او درجا اخراج بی.

داوری او اومائی، اما نه توسط مه. هه او کاری که او داشت سی مه می کرد، سی خُوش بی. هر چن هه که سیش چنی بی مه خوشال نویم. سی او وُ هوزهراتش خیلی ناراحت بیم. دردشه می قِمِسم؛ سی یکه توسط او مه ایی رَهِنه رَتیمی.

سی یکه اونَه شش ماه پیش بَخْشَنیمی، ایمدال دوسش داشتم وُ دِلِم نمی حاس چنی با. آریه سال وِرز یه بی که دِ دَسِش غیض داشتم، می کِردنِش وِ دَر، شای مِویم. هه او گِر قِمِسم دِ او لغزشتی که داشتم، وِراسی راها بیمه. اُفتایه ئی وُ تقاص نکرده، کللیا راها بی ئینه مه دِ هِلِفدونه لغزشت بی.

یه سال دِش رت اونَه دِ فرودگاه دیم. لوَبَریز دِ محبت خدا بیم، نیام وُ دُو وِ او جائی که او ایسانی وُ گِرتِش دِ بغل. دِ یه که می گُت همه چی خو آ، خیلی شایمو بیئِم. آر چن ماه وِرز یه، نَرَتیمی وِ دفترش وُ خومه اُفتایه نکرديمی، او رو دِ فرودگاه نَتونِسِم سیل چَشیاش بکم. چنی چن سال دِما گِل آخری که اونَه دی ئیمی، ها دِش می رَه؛ اما تنیا دِ اراده خدا حس دوس داشته وُ شوق واقعی سی دی ئیش دارم.

داوود آیم حکیمی بی که انتخاب کرد بَئیلَه خدا شائول نه داوری بکه. شما سوال می کیت: «خدا کی نه وِ کار گرت تا شائول وُ پاکریاشه داوری بکه؟» فیلیسطی یا.

شائول دِ لارگه گریاش دِ جنگ وَا وِنو مُرد. هه که ایی خَوَر رِیس وِ داوود، او

جَشْت نَگِرْت بَلِکَم عازیت دار بی.

پِیائی وَا بَالِنِه وِ خُوش وِ داوود گُت که شائولِنِه گُشتَه. او امید داشت که وَا اِی خَوَر، داوود وِش لطف می گَه، اما چُورِشَه بی. داوود پُرسی: «چطور زَلَت نَرْت که دَسِتِه بِلِن کِردی وُ مَسح بیئَه خداوندِنِه گُشتی؟» وُ هُد کِرد او پِیانه بَگُشن. (دوئِم سموئیل ۱: ۱۴-۱۵)

اوسه داوود سِروئی سی مردم یهودیه گُت که سی قِرپ شائول وُ گُزُونِش بُجُونَن. او دِ مردم حاس تا اِی جریانه دِ خیاوونیا شهریا فیلیسط اعلوم نَگَن. نَکه دُشِمِه شایِی بَگَه. او اعلوم کرد که جائی که شائول گُشِسی، بارو نَوَار یا مَصُولی ثَمَر نِئَه. او دِ گرد مردم اسرائیل حاس که سی شائول عازیت دار بان. یَه دَلِ یَه پِیا لغزشت حرده نی، یَه پِیا لغزشت حرده مُئَه: «او چی ئی که حقش بی اوما وِ سرش.»

داوود حتی پاشه نیا ناهاتر. او باقی مَنَه یا تُرِتِر که شائولِنِه نکشت. دِ جالِش وِشو مَرَبونی کرد وُ زعی وُ خوراک دَه وِشو وُ قبول کِرد تا بچونِش بَنَشِیَن سَر میز پاتشاه. وِ عقیده شما او چی یَه پِیا لغزشت حرده بی؟

هر چَن داوود دِلا وَه که بایس سیش بوآ موی، تار بی، اما حتی دِما مُردِن شائول هَم واش بَفادار مَن. یَه آسَوَنَه که وَا یَه رَهبر یا بَوائی که دوسِت دازه، بَفادار بای؛ اما وَا یکی که قصت گُشِتِنِ دازه، چطور؟ یعنی شِما می حایت کسی بایت که ها دِ دُمه رضا وُ وِجا اُورِدِن حاسَه خدا یا می حایت دِ دُمه تقاص خُوْتُو بایت؟!

عادلونہ آکہ خدا تقاص پاکاریا شہ پیرہ، اما نا عادلونہ آکہ پاکاریا خدا خوشو تقاص بیرن.

جناب بیور، مہ ایمر و کتو «ڈام شیطو» نہ حنم و نمی تونیس و شہ بنیم
زی. بی گمو یکی د کتویا خوئی آکہ تا ایسہ حنمہ.

— پی.ای. (میسوری)

چطور یکی دِ بابت روحانی تینواره موئه؟

«او و پیاپا خوش گت: دیر زِ ریم آر و آقام مسح بیئه
خداوند چنی بکم، دَسِ خومه وش دراز بکم، سی یکه او
مسح بیئه خداوند آ. پ داوود وای قِصه یا پیاپا خوشه
قانع کرد، ونونیه نِئشت و شائول همَلت بگن، و اما
شائول وریسا دِ اشکفت کرد و دَر و وِره خوش رت.»

– اول سموئیل ۲۴: ۶-۷

دِ فصل جلوئی، دینیم که چطور داوود دِ دَس پیاپی که امیدش وِیه بی که بُوَاش
با، گئی دی. داوود تقلا کرد بَقَمه کجا رَنه غلط رَته. چی کِرده که دل شائول و
تیشک واش ورگشته و چطور تونه دِ سَر وِنه ورگردنه و بگش چی اول. او بفاداریشه
وا چش پوшы دِ کشِتین شائول، حتی زمونی که وا سرگززی دِ دُمش بی ثابت کِرد.

او هه چنو که دِ تِ شائول سر نیا وی زمی، وا گریوه گت: «سیل کُو که گنی وُ خیانت دِ دَس مه نی وُ وِت گنه نکردمه.» هه که داوود قِمِس بفا داریشه و رهبرش ثابت کرده، فکرش آرم بی. دِماتریا او خَوَر سختی ایشَتفت: شائول هنی می حاس اونه نابود بکه؛ اما داوود دِ یکه دَسِس و وه که ها دِ تِر کشتیش دراز بکه، دیری کرد. هر چن خدا سپاهنه کرد دِ خَاو وُ هُم رئی دَ وِش که می لالِکِس تا داوود بئیلِه او شائول بگشه. داوود گمو می کرد سی بابت هنی که دیار نی، ای سپاه ها دِ خَاو یا هَدَف هنی دارن، که دِ راسی امتحونی سی هه او دل خالص بی.

خدا می حاس بئینه که داوود شائولنه می گشه تا دِما او، پاتشائی خُوشه برقرار بکه یا مئیلِه خدا تخت اونه تا و ابد دِ عدالت برقرار بکه.

«رولِهیا، هرگز خُوئو تَقاص نئیریت، بَلِکِم وَه نِه واگذار بکیت و عَضُو خدا، سی یکه دِ کِتو تورات نیسنه بی یه که؛ خداوند مَوته: تَقاص هین مه نه، مه نِم که سِزا می ئم.»

– رومی یا ۲۱: ۹۱

عادلوئه آ که خدا تَقاص پاکریاشه بی زه، اما ناعادلوئه آ که پاکریا خدا خُوشو تَقاص بئیرن. شائول پیایی بی که تَقاصنه خُوش می گِرت. او سی نزیک چارده سال دِ تِر داوود هه او پیا قربدار بی و هه سی یه کاهن یا وُ هوزهراتشونه گشت.

هه که داوود دِ بالا سر شائول که دِ خَاو بی ایسا، وا یه امتحونه گپ ری وری بی. یه دیار میکه که یعنی داوود هنی دل خُو یه چوپونه داشت یا دل دُو و شک شائولنه؟ یعنی او هه چنو پیایی مَن که دِ دُمه رضا خدا بی؟ هه همیشه اول خیلی آسوتر آ که خُومو مسله یانه بیریم دَس تا یکه انگلات خدای عادل بایم.

خدا پاکریاشه وا اطاعت امتحو می که، او وا آگایی ایمانه دِ وضع حالی می نیئه که و طبق چی یائی که شریعت و اجتماع طالبشه دیار موئن تا کاریا ایمانه گن خُو بکه. او و باقی وُ وِطور خاص وِنو که وِمو نزیک آن ایی اجازه نه مئه تا ایمانه دل گوی بئن تا ویردار خُومو بایم. گاس حتی گمو می کیم که وا تَقاص کِرده، موئیم و آیمَا خُو و گپی وُ و چنی، تونیم دِ باقی هَم خُومونه حفاظت بکیم. اما یه زه وُ روش خدا نی. یه زه حکمت دنیا وُ روش زمینی وُ نفسانی آ.

هه که میارم و ویرم که مجال داشتیم که کاریا او رهبرنه بَرِمِلا بکم، وُ وا چنی

فکري د جړتاو بيټم که گاس ار او سړياش بر ملا نوته، و باقي ضرر بړته. چني فکر ميکړدم که مه تنيا راسپه موټم. آراي کارنه نکم، اي جريان چطور خلاص موته؟
و توسط باقي دل گووي مي گړتم که کارياشه برملا بکم.

يه د حالي آکه ايمرو دُونم خدا او خورپانه سي يه ده وم؛ تا منه امتحو بکه! يعني بايس مويټم چي پيايي که د کړ نابوديم بي؟ يا مي بايس مټسټم خدا داوري نه بيزه و دس تا گاس او پيا توبه بکه؟

چطور خدا تونه رهبريا خلافاکار نه بيزه و کار؟

بُري د مردم مي پرسن: «سي چي خدا آيم پانه مي نيته و زير دس رهبريائي که خطبيا خيلي گني مي کن و حتي قري دش ظلم مي کن؟»

سيلي بُنيم و بجهئي سموئيل (اول سموئيل ۲-۵ نه بحونيت). خدا و نه شيطو، کسي بي که اي پيا جوونه نيا زير دسه کاهن فاسدي و نوم عيلي و دوگر ظالمش حفي و فنيحاس که ونو هم کاهن بيئن. ونو سخت ظالم بيئن؛ وا زور و آگول پيشکش مي گړتن و وا زنوني که د دوار اجتماع خدمت مي کردن، زنا مي کردن.

يعني تونيت چني چي ئي نه تصور بکيت که پاکاري نه خدمت بکيت که چني زينه ئي دار؟

پاکاري که ايکه و چي يا روحاني بي خيال بي که نتونس زينه ئي که ها دعا مي گه نه د يک درنياره و اونه و مسي متهم کرد. اوقه جسماني بي که بي حد جسو مل مس با. اوقه سازش مي کرد که وا گرياش که و عنوان رهبر، ونونه نيائي، و درد دوار اجتماع زنا مي کردن، هيچ کاري واشو نااشت.

ايمرو بُري د مسيحي يا لغزشت مُحورن و هان د دمه کليسا هني و باقي مئن که و سته شيوه زنه ئي د ري ظلم چوپوني يا و يا رهبريا قبلش اوچنه ول کړدنه. مه د مينجا چني فساتي، لاپور کار سموئيل جوونه دوس دارم: «اوگر، سموئيل، زير دس عيلي، خداوند نه خدمت مي کرد.» (اول سموئيل ۳ : ۱)

اما فسات، آثر خوشه نيا: «کوم خداوند د او روزيا گم بي و روياء عادي نوي.» (اول سموئيل ۳ : ۱) و نظر ميا که خدا د گرد جمجماق عبراني يا دير آ. نير خدا د معبد ري و کوربيته، بي. اما يعني سموئيل د فتراق جابي هني سي پرسش بي؟ يعني اورت و ت گپو تا شرارت عيلي و گرونشه برملا بکه؟ يعني اوکميته ئي نيا تا عيلي و

گرونښه د چوپونۍ بڼه؟ نه، او خداوندښه خدمت می کرد.

خدا سموئیل ښه نیا اوچه و او مسئول رفتار عیلي و گرياش نوی. اونه نیائی و زیر دس ونو ته سی یه که ونونه داوری بکه. بلکم تا ونونه خدمت بکه. او دُونس عیلي پاکار خدا بی، نه پاکار او. او دُونس که خدا تموم کمال تونه و پاکاریا خوش ری وری با. بچو، بُوآینه اصلاح نمی گن، بلکم بُوآیا بایس بچونه تربیت و اصلاح بکن. ایما بایس و ونو که خدا و مو بخشی ته تا ونونه تربیت بکیم، ری وری بایم. یه وظیفه ایمانه. ایما بایس د حد خومو، د جایگاه خور و برار ونونه دل گوی بیئیم مو. اما د ای فصل و جور یه الگو و مسئولیت خوم د ناها ونو که و م اقتدار و اختیار دارن، ری وری بام.

سموئیل خدمتی که خدا وش دئی نه و چنو که د دَسش بر می ما و خوئی و جا آورد؛ بی یکه د جر با تا عیلي نه داوری بکه یا اونه دُرس بکه. تنیا هه که سموئیل قصه ئی گت که عیلي نه دُرس بکه، زمونی بی که عیلي اوما ت سموئیل و دِش د باره نبوتی که دیشووش وش دئی نی، پُرسی. اما حتی اوسه هم، او قصه یا تربیتی، د لا سموئیل نوی بلکم د لا خداوند بی. آر ایمر و هم ای حقیقت نه مردم رعایت می کردن، کلیسیا مو چنی وضعی ناآشت.

کلیسا، قهوه حونه نی

د ای دوره، ر و پیاپا آر خبطی د رهبری پئی نن، و راحتی کلیسانه ول می گن. او خبط گاس شیوه جمع کردن پیشکش چوپو با یا شیوه غرچ کردن پیل. آر ونو د او چی ئی که چوپو موعظه می که خوش شو نیا، اوچنه ول می گن. او یا برخوردش خونی یا خیلی صمیمی آ. ای لیست خلاص نموئه. ونو د جال یکه و ای مشکل ری وری بان و امید داشتوئن، و دو می زن والا جایی که د ظاهر هیچ اختلافی نی. بیایت یینه د ویر نورییم: تنیا عیسی چوپونه کامل آ! پ سی چی ایما د آمریکا د جال یکه و مشکل یا ری وری بایم و تقلا بکیم سی حل کردنیش، د شو می جیئیم؟ هه که راس و ای اختلاف یا ری وری نموئیم. معمولا لغزشت موحوریم. تاکه گلی مُئیم د خدمت نبوتی ایما دُرس برخورد نوی ته، د او کلیسا می ریم و کلیسائی هنی و هایم د منی یه رهبر بی عیو. مه د حالی ای کتونه مینیسمن که د مدت ای چارده سال عضو دو کلیسا بی ئیم د دو ایالت آمریکا. چن گل هه مجال جوړ و اجوری سی لغزشت حرده د لا رهبریا کلیسا سیم پیش اوما که الوت ای سختی یا بیشتر موقعیا، د بالغ نوی ته

و خبطیا خوم بی. هِرآزگائی شرایطی میوی که و رهبری، انتقاد یا قضاوت داشتم اما ول کرده، جُئو خوئی نوی.

یه رو د مینجا ایی اوضاع عذوبیده، خداوند وا ایی آیه د کتومقدس وام قصه کرد وُگت: مه می حام که تو چنی کلیسائی نه بئی وُ بیای دَر: سی یکه شما وا شای می کیت و دَر وُ وا صلح وُ سلامتی زَمونی موئیت. اشعیا ۵۵: ۱۲

بُری وُ شُری د مردم چنی د کلیسا نمی گن و دَر؛ سی یکه گمو می کن کلیسا هه چی قَهوه حونه آ وُ ونو تونه او چیئی که دوس دارن، وردارن یا انتخاب بَگن. تا زمونی که مشکلی نی، آزادن تا بَمونن دوجه، یه د حالی آ که چنی شیوهئی هیچ و طبق او چیئی که کتو مقدس بای مئه نی، شما نیسیت که انتخاب می کیت ریت و کوم کلیسا، بلکم خدا آ که مئه. کتو مقدس نُمئه خدا عضو یانه چنو که خُوشو می حاسن، نیا د بدن. بلکم مئه: «اما هه چنو که هی، خدا عَضویا نه هه اوطور که می حاس، یک و یک د بدن قرار ده.» اول قرنئی یا ۱۲: ۱۸

و ویرتو با آر هایت د جائی که خدا می حا، پ ابلیس تقلا می که شمانه لغزشت بئه تا دوجه بکیت دَر. او می حاریشه پیایا وُ ونو نه د جائی که خدا ونونه نیایه، بکته. آر او بتونه شمانه بیار و دَر، پ غالو بیئه. آر شما د اوضاع خیلی گن و اختلاف یا خیلی گپ، جاتونه عوض نکیت، نشخه یاشه د بین بُردیته.

آگول انتقاد

سی چن سال د کلیسائی بیئم که چوپونش یکی د واعظیا خیلی خو امریکا بی. هه که گل اول رَیم د جِلسه کلیسائی، و سته تعلیمی که او پیا د کتو مقدس می ده، ماق بُرده نیشیمی.

هه چنو که زمونی دِش رت، و سنه جایگائی که نسوت و خدمت چوپو داشتم، ایقه وش نَزیک بیم که عیویاشه مئیم. د باره قری د برنامها خدمتیش دو و شک بیم. انتقاد و قضاوت یواش یواش باعث میوی لغزشت بُحورم. او موعظه می کرد و مه هیچ روح خدا و مسیحی حس نمی کردم. موعظه ش د مینه بنا نمی کرد. و نظر می ما یه رُئوپائی هئی که رفیق مو بین و دوجه کار می کردن هم یینه فَمِسینی. خدا ونونه د او کلیسا کل کرد و دَر وُ ونو خدمت خُوشونه شروع کردن. د ایما هم حاسن و اشو رئیم. ونو دونسن ایما هایم د جرتا وُ ایمانه دل گوی می دَن تا د دعوتی که د زنه ئیمو داریم، رُشت بکیم. ونو گرد ایی چی یانه دباره ای چوپو، زینش، و شیوه

رهبریش که کاریاش غلط بیئن، ومو گِتن وُ گردمو وارد یکتی افسوس می‌کردیم وُ حس ناامیدی می‌کردیم. چنی وِنظر می‌ما که ونو دِ راسی دل‌ناگروَنه سعادت ایمانن. اما ایی گپ‌گت یا تنیا تَش غیظ وُ لغزشت ایمانه بیشتی می‌کرد. هه چنو که دِ امثال ۲۶: ۲۰ آشکارا مُئه: «هیّمه که نوئه، تَش کور موئه؛ فیت فُتو هَم که نوئه، مِراقه مُوُخوفته.» او چی ئی که ونو می‌گِتن، گاس اطلاعات دُرسی بی، اما وِ تِ خدا کار غلطی بی؛ سی یکه هیّمه می‌وَن وِ ری تَش لغزشت ایما وُ ونو.

ونو وِم می‌گِتن: ایما دونیم تو پیا خدائی، هه وِ ایی سُنّه، دیچه وِ مکشل مُوَحوری، ایی قِصّه دُرس وِ نظر می‌ما، مه وُ زینم وِ یکتی گُتیم: ونو دُرس مئن، ایما هایم دِ جا گئی وُ بایس دیچه رِئیم. ایی چوپو وُ زینه‌ش ایمانه دوس دارن، ایمنه چوپونی می‌گن، آیم یا کلیسا شو هَم ایمنه قبول می‌گن، یه خدمتی آ که خدا وِمو دِئه.

ایما کلیسا خُومونه ول کردیم وُ می‌رتیم وِ کلیسا او رُئوپا، اما ایی جریان سی چن ماه بی. هر چن ایما گمو می‌کردیم دِ مشکل یامو جِستیمه، اما قِمیم هنی جرتا وِها دِ میندلم. روح ایما هیچ شای نوی، ایما دِ گش قوس زله دِ یه بیئیم که ها چی ئی موئیم که وُ سُنّه وه کلیسانه ول کردیمونی. چنی وِنظر می‌ما که هر کاری ها می‌کیم، دِ ری زور وُ غیر حقیقی آ. ایما نمی‌نوسیم وِ روح خدا هُم طراز بایم. دِ ایی اوضاع، حتی رابطه مو وِ ایی چوپونه جدید وُ زینه‌ش هم کم بی ئی.

دَس آخر قِمیم که بایس وِرگردیم وِ کلیسا اولی مو. هه که ایی کار کردیم، دِرجا قِمیم که وِ اراده خدا وِرگشتمه؛ هر چن چنی وِنظر می‌ما که دِ جای هنی، عزیزتر وُ مورد قبول تر بیئیمو.

اوسه خدا جِمی دِ وِم: جان! مه هرگز وِ تِ نَگِتم ایی کلیسانه ول بکی، تو وِ سُنّه لغزشت ایی کارنه کردی!

کاری که ایما کردیم، تصقیر او چوپو وُ زینه‌ش نوی، بلکم تصقیر خُومو بی. ونو دِرمه‌ئی ایمانه قِمیم وُ تقلا کردن که جریانه هه چنو که وِ دِل خوشو بی، دُرس بکن. هه که شما هایت دَر دِ اراده خدا، سی هیچ کلیسای برکت یا مهت نموئیت. هه که هایت دَر دِ اراده خدا، تا حدی رابطه یا خُو هم ضعیف موئن وُ ایما دَر دِ اراده خدا بیئیم.

آیم یائی که لغزشت خَرده‌آن وِ وضع حال واکنش نشو مئن وُ کاریائی می‌گن که دِ ظاهر دُرس آ؛ هر چن دِ خدا نِگِرتنه. ایما دعوت نوی ئموئه تا واکنش نشو بیئیم، بلکم تا کار بکیم.

آر ایما مطیع خدائیم وُ مریدش هسیم، وُ او چی ئی نِمُئَه، دونیم هه او دَم جنو چیئَه؟ گاس او مُئَه: دِ جائی که هیس، پایار بمو وُ چی ئینه عوض نک!

بیشتر هه که حس می کیم هایم دِ جر، چَش وِ رَه یه کلمه دِ لا خدائیم تا ایمانه دل گوی بَئَه. اما خدا ایمانه می نیئَه دِ اپی کیزه یا چی یا سخت تا گپ بایم، صاف بایم وُ قوه دار بوئیم، او نمی حا ایمانه نابود بکه.

مه مجال داشتیم تا دِ او یه ماه، که چوپونه اولی خومه بئینیم، مه دِ سرنجه گِرتَه وُ تور بیئنه خوم توبه کردم. او وا مِزیونی منه بخشی وُ رابطه مو جو گرت، شاپی وِ رگشت وِ دلم. آزی وِ پشت منبر، دعوت بیم وِ خدمت چوپونی وُ سی سالیای زیادی منم دِ او کلیسا.

گل دئه دِ ما غرس بیئَه

کتو مقدس دِ زیور داوود ۹۲ : ۱۳ مُئَه: «وئو که دِ حونه خداوند کاشتِسئَه؛ دِ صحن یا خدای ایما گل مئن.»

خو حواستو با کسونی گل مئن که دِ حونه خداوند «غرس موئن» سی یه دار چطور چی ئی پیش می آ، هه که هر سه هفته وِنه پیون بئیت؟ خیلی دِمو دونیم که بُن ریشه وه ضعیف موئه، وُ گل نِمُئَه یا پُر دِ ثمر نموئه، آر شما هه وِ پیون دِئه ادامه بئیت، گیاه دِ زور شوکی که که وش اومایه، می میر.

بُری دِ آیم یا دِ یه کلیسا وِ کلیسا هنی، دِ یه دسه خدمتی وِ دسه ئی هنی می رن وُ تقلا می گن خدمت خوشونه گپ بگن. آر خدا ونونه بئیه دِ جایی که اشناخته نوئن وُ دل گوی نی رن، وِ راحتی لغزشت مُحورن. آر ونو موافق روشی که ها موئه، نوئن، لغزشت موحرورن وُ اوچنه ول می گن وُ تصقیرنه موئن وِ مل رهبری. ونو خبطیا شخصیتی خوشونه نمئ ن وُ نمی فَمَن که خدا می حادِ ر زوری که وشو می آ، تصفیه شو بگه وُ گپ بان.

بیابیت دِ نمونه یائی که خدا دِ باره گیایا وُ داردخت یا موئه، یای بی ریم. هه که یه دار میوه دِ زمی کاشتِسئَه موئه، بایس وا وِشت بارون یا رفت، سویر آفتو داغ وُ بای ری وری بوئه. آر یه دار چوونی تونس قِصَه بکه، گاس می گت: «می لالکم مینه دیچه بیاریت در وُ بئیت دِ جائی که هیچ سویر آفتو یا تیفونه سختی نوئه!»

آر باغو وُ قِصَه دار میوه نه گوش می گرت، وِ حتمی وش آسیب می ریس.

داردرختیا وا ِکل کردنه ریشَه شُو و قیلی زمی، دِ زیر سویر آفتو، بارو وُ تیفو قرص مِسَن. ای بلایائی که میا و سَرِشُو، دَس آخر باعث موئَه سخت قرص بان. چی یا سختی که ونونه هوزَه می گه باعث موئَه که ونو دِ دُمه په منبع هنی سی زنه ئی بان. ونو په رو می رَسَن و جایی که حتی تیفونیا خیلی سخت هَم نتوئَه و قوَه ونو سی میوه دِئَه اثری بَنِئَه.

چَن سال پیش دِ فلوریدا زنه ئی می کِردِم که مرکز مرکبات آ. مردم فلوریدا دونَن که هرچی زِمَسو سی داردرختی یا سردتر با، پرتقال یا شیرِی تر آن. آریما ایقه زی دِ پایاری روحانی نمی جَسْتیم، چارچو وُ بافت ریشه ایما مجال داشت تا قوه دارتر وُ قیل تر با، وُ میوه ایما دِ چَش خدا بیشتر وُ شیرِی تر موئَه وُ سی قومش باوَدِل تر بایم. ایما مِوِئیم وِ داردرختیا گپی که خدا دِشُو کِئف می کرد؛ تا یکَه بوئیم وِ داردرختیایی که وُ سَنه میوه ناآستَه، دِ ریشه درآییم (لوقا ۱۳ : ۶-۹). هرگز نبایس دِ ناها چی ئی که خدا ِکل می گه تا ایمانه گپ بکه، پایاری بکیم.

داوود مزمور نویس وا الهامِ روح القدس، مابین لغزشت، شریعت خدا وُ رُشت روحانی ایما رابطه زورداری دُرس کرد. او دِ زیور ۱ نیسَن:

«خُشال وَه کِه دِ شُور وا آیمیا شریر گُوم ورنیازه..... بَلِکِم کِئِفَش وِ شریعتِ خداوند آ، وُ شُو وُ روز دِ شریعتِ او سیفا می گه.»

– زیور ۱ : ۲-۱

اوسه دِ زیور ۱۱۹ : ۱۶۵ فَهَم بیشتری وِ کسونی که شریعت خدانه دوس دارن، مِئَه.

«ونو کِه شریعتِ تُوَنه دوس دارن صلح وُ سِلَامَتی خیلی گپ دارن، و هیچ چیئِ ونونه نمی کوئَه وِ زمی»

دَس آخر دِ زیور ۱ : ۳ عاقوت چنی آیمی نِه تعریف می گه:

«او هِه چی داری اَنِسَنَه دِ لَوء جُوئیا او، کِه میوه شَه دِ مِوسِمِش وِ بار می یازه، و بَلِگِش ژَلَم نِمِوئَه، و دِ هر کاری کِه می گه سَرِفراز موئَه.»

وِ عبارتی هنی، ایموداری که انتخاب می گه دِ تنگی یا دِ کلوم خدا کِئف بکه، ناها لغزشت خَرِدَه نه می رَه. ایی آیم چی داری موئَه که ریشَه یاش قیلی یانه می جوَرَه؛ جایی که روح، خوراک وُ قوه نه حاضر می گه. او دِ قیلی چاه خدا، روح شَه خوراک مِئَه.

ای کار، اونِه بالغ می که و می رسونه وی جایی که تنگی یا، وسیله ئی موئه سی میوه دِئه. هلولو!

بیابیت تفسیر عیسی نه د حکات وکه می کاره بیشتر بررسی بکیم:

«باقی، هه چی ئمیا کاشتسه د گل گیر بردیا آن؛ وئو کُوم نه می شئوئن و آزعی وه نه وای شای قبول می گن، اما سی یکه د خُوشو ریشه نازن، تنیا ژمون کمی تاو میازن. اما هه که و سئه کُوم، می فتن د چمر و آزار، آزعی ایمنوشو نه د دس می ئن.»

— مرقس ۴ : ۶۱ - ۷۱

هه که شما د جایی که خدا سی ئو انتخاب کرده می کیت و در، رُشت ساختار ریشه شما گم موئه. گل هنی، زی تر د تنگی یا می جیئیت؛ سی یکه خُو حواسئو نیوئه تا ریشه تونه قیل بکیت. دس آخر می رسیت و جایی که زور کم و یا اصلا قوتی ناربت تا سختی آزار و اذیت نه تحمل بکیت. پ، موئیت و یه تینوآره روحانی و مفال، د جایی و جایی می ریت، بدگمو موئیت و زله ئو می ر که نکه باقی وئو گن رفتار بگن و د ثمر دئی حقیقی روحانی بی جو موئیت. و ای ترتیب، وایه زنه ئی خودمحور تقلا می کیت و میوه یا و جا مئه باقی نه موحوریت.

و قائن و هابیل، اولین گریا آیم سیل بکیت. قائن د کار دس خُوش یعنی ثمر مؤسُونهش سی خداوند پیشکش آورد. او مَصُول وَا زحمت زیاد اُمائی و دس. او بایس زمی نه د بردیا، گندیا و رفته رویا پاک می کرد. بایس زمی نه شَم می زه و مُنورد زیر کشت. بایس می کاشت، آو و کُوت می ده و ویردار مَصُول می. او د خدمت ش و خدا بیشتر تقلا می کرد، اما د جال اطاعت د زه خدا، و قرونی خُوش همیت می د. ای کار، نِشو می ده او د جال تَک زنه و فیض خدا، و قوه و زور خُوش خدانه پَرسش می کرد.

د یه لا هنی هابیل پیشکشی آورد که د اطاعت او سر چشمه می گرت یعنی یه اول ز د گله که د همه پروا تر بی. او چی قائن سی آوردن وه سختی نگشتی؛ د صورتی که او پیشکش سی خوش عزیز بی. هر دو گر اشتفتینی که چطور داا و بواشو تقلا کردینی لُختروی خُوشونه وای بلگیا انجیر بپوشتن که ای کار، ینه نشو می ده که کار دس خُوشو سی پوشینه گنه شونه. اما خدا قرونی قابل قبول نه و پوشینه آیم و حوا توسط پوسی یه حیوونه بی گنه نشو ده، اما آیم و حوا ینه نُونسن که ای پوشنه

سی گَنه یاشو قابل قبول نی. اما دِما یکه خدا رَوش خُوشه نِشو دَه، دَ نَه خُوشو وُ نَه بَچونِشو دِ ای جریان بی خور نویئن.

قائن تقلا کردی قبول بیئه وِ تِ خدانِه بدون یکه وِ حاسه خدا حواسش با وِ دَس بیاره. خدا وِ ای رَوش واکنش نشو دَه که قرونی کسی نِه قبول کرد که وامعیاریا فیض او اوما وِ تِش (قرونی هابیل) وُ او چی ئی نِه که دِ قلمرو «شناخت خُو وُ گن» (کاریا مذهبی قائن) تقلا بیئی، قبول نکرد. او اوسه وِ قائن یای دَه که آر خوئی می کرد؛ قبول می؛ اما آر حیات نِه انتخاب نَکه، گَنه وِش غالو موئه.

قائن نسوت وِ خداوند لغزشت حرد. دِ جال یکه توبه بکه وُ او چی ئی نِه که دُرس آ بکه، اجازه دِ او شرایط وِش غالو با وُ تش غیظش وِ ری سر هابیل حالی کرد وُ نسوت وِ خدا لغزشت حرد. او هابیل گشت. خدا وِ قائن گت:

«وُ ایمدال زمی تو نِه لعن کِرده، هِه او زمینی که گُپ خُوشه واز کِرده
تا خین برارته کِه وِ دَس تو رِختسه، بَگشِه وِ مین خُوش، دیساتما هِه
کِه وِ ری زمی کِشت کار بکی، دَ قُوه خُوشه وِ تِ نیمی نَه. وُ تو دِ ری زمی
فراری وُ مُغال موئی.»

– پیدایش ۴: ۱۱ – ۲۱

تنیا چی ئی که قائن خیلی دِش زلهش میزت یه بی که خدا تارِش بکه. او داوری نِه آوردی وِ ری خُوش، هِه او چی ئی که توسط وِه تقلا می کرد تایید خدانِه بئیر، ایمدال وَا دَس خوش لعن بیئی. خِی رِختسه ایمدال وارِش لعن آورد. زمی، دَ قُوه خُوشه نَدَه وِش وُ ثمر زمی تنیا وَا تقلا زیاد وِ دَس می اوما.

مسیحی بایی که لغزشت حردنه هم، قُوه خُوشونه دِ یکه ثمر بئن، دِ دَس مئن. عیسی دِ حکانکه وِه که می کاره، دل نِه وَا خاک قیاس می که. دُرس هِه چنو که زمی نیا قائن حُشک دیدیم بیئن، خاکِ دلِ کسی که لغزشت حرده هم حُشک دیدیم آ وُ وَا تلی مسموم موئه.

گاس ونو که لغزشت حردنه، هِه چنو شاهد معجزه یا، کلوم حکمت، موعظه قُوه دار وُ شفا هم دِ زنه ئیشو بان. اما ینو عطایا روح آن، نِه میوه یا روح. ایما وِ طبق میوه یا داوری موئیم، نِه عطایا. عطایا وِمو دَنه موئه، اما میوه کِشت موئه وُ پرورش موئه.

حواس تُو با که خدا و قائن گت و سَنه کاریاش تینواره و مفال موئه. ایمر و کلیسایا ایما آیم با مفال و پریشونه زیادی هیسن که عطا پَرسش، موعظه، نبوت، و چیا هنی دازن و رهبر کلیسا جلوئی ونونه قبول نکرده؛ زوتا، دوچه کینه موئن و میزن. ونو بی هدف هلگدو می کن، و وا خوشو لغزشتنه کول گش می کن. ونو هان دِ دِمه کلیسا تموم کمالی که عطایا ونونه قبول بکن و رَم یاشونه شفا بئه.

ونو پُر د درد و رنج آن و حس می کن مَرس وا چو سیرکوشو کردنه چنو که مَرس ارمیا ای دورّه آن «تنیا ونو و خدا» مَنته دِ یه لا و باقی هان و تیشکِشو. ونو دَ نمی حان تعلیم قبول بکن و چیئی میا و سَرسو که مه وش مُئم چَمَر سخت: «همه هان و تیشک مه!» ای آیم یا چنی خوشونه دل گوی مئن که یه آیم مقدس و یا یه نبی عذو گشی ته خدا آن؛ ونو و همه دُوشک آن. یه دُرس هه او چیئی آ که سی قابیل بی. و او چیئی که مئه، خو گوش بیریم:

«پس دِ دنیا فراری و مفال موئم و هر گه مه نه پیا بگه، مه نه می گشه.»

— پیدایش ۴ : ۱۱

حواس تُو با که قائن چمر سخت داشت؛ او گمو می کرد گرد هان دِ کِرش. ایمر و هم هه چنی نه، ونو که لغزشت حردنه باور دازن که گرد هان دِ کِرشو. وا ای طرز فکر، سیسشو سختّه که ضعیف یا و چی یائی که ها دِ زنه تیشو که بایس عوض با نه بیئن.

ونو خوشونه دِ باقی سوا می کن، و طوری که رفتار می کن که باقی نه وادار می کن و شو آزار بَرسَن.

«کسی که خوشه دِ باقی سوا می گه، ها دِ دُم تمارزو خوش، او ها و تیشک هر حکم دُرسی.»

— امثال ۸۱ : ۱

خدا هرگز ایمانه خلق نکرد تا سوا سی خُمو و بی هیچ ارتباط و وابستهئی وایکتری زنهئی بکیم.

او دوس دازه که بچونش ویدار یکتری بان و یکنه خوراک بئن. او دلِسرِد موئه هه که ایما غم دِ بار موئم و سی خُمو افسوس موحوریم و یکی هنی نه مَسئول

شایمو دونیم. او می‌حایما عضو پُرکارِ هوزهرزاتِمو بایم. او می‌حایما زِنه ئی مونه دِش بئیریم. وه که خوشه دِ باقی سوا می‌که، تنیا ها دِ دُمه حاسه یا خُوش نَه حاسه یا خدا؛ او هیچ شُوری نه قبول نمی‌که وُ خوشه می‌نیئه دِ دَسرس فریو حرده.

الوت، منظورم او زمونی نی که خدا یکی نه جِنا می‌که وُ اونه سوا می‌که تا اونه تجهیز وُ تازه بکه، بلکم دِ باره ونو موئم که خوشونه کِرْدنه دِ حبس، ونو دِ یه کلیسا وُ کلیسا هنی وُ دِ یه رابطه وا یه رابطه هنی مفال آن وُ دِ دنیا کِپ رِپْشو، خوشونه حبس کِرْدنه. ونو گمو می‌گن که گِرد ونو که واشو هُم‌رای نیسن؛ اشتباه می‌گن وُ هان وُ تیشکِشو. ونو دِ ای سوا بیئه دِ باقی، گمو می‌گن ها خوشونه حفاظت می‌گن وُ دِ جایی که ها دِ کنترل خوشو گمو می‌گن هان دِ آمو وُ دِ هَجَه نازن وا عیویا شخصیتی خوشو ری‌وری بان. ونو دِ جال یکه وا تنگی یا ری‌وری بان تقلا می‌گن دِ امتحو بَجیئن. اما ای جیستِه، نمیلَه شخصیتِشو رُشت بکه، او رُشت کرده وُ گپ بیئی که تنیا دِ برخورد وا مردم وُ مراقه یا وُ دَس میا، ای دُور رنجشت وُ لغزشت هه تکرار موئه، بی یکه شخصیت وُ نو عوض با.

اُفتایه دِ دَام لغزشت، نِمیلَه عیویا شخصیتی خُومونَه بئی نیم؛ سی یکه تصقیرنه مونیم دِ مِلِ یکی هَنی .

ایما و عنوان یک رَؤپا سی سالیَا طولِ درازی، تَوخشیئَه و رنجشت یایی نِه
و ته خومو تیه داشتیمونی. زمونی رِیس که ایما دوس یا خیلی کمی داشتیم
و مه وایکه وا بفاداری میتریم و یه کلیسا خیلی خو، حس تَک اُفتایه و دوس
ناشتِه داشتیم، تا یکه ای کتو «دَام شیطو» شمانه حنیم و گرد چی یا عوض
بی. وا لغزشتیا و نوخشی ئی یا خوم ری وری بیئیم و وا مهت خدا دِشو راها بیم
— سی. جیو (بلفسات، ایرلند)

قایم بیئه دِ واقعیت

«هه هان دِ تعلیم گِرتِه، اما هرگز نَتُونَن وِ شناختِ
حقیقت بَرَسَن.»

– دوئم تیموتائوس ۳ : ۷

بیشتر موقع یا دِم می پُرسَن: «چه موقع بایس یه کلیسا یا یه دَسَه خدمتی نه ول
کرد؟ خروئی تا چنی بایس با:» وُ مه جئو مِئِم: «کی شمانه رِ کرد وِ کلیسایِ که
عضوش هیسیت؟»

ونو بیشتر وخت یا موئن: «خدا!»

مه جئو مِئِم: «ر خدا شمانه رِ کِرده، اوچنه ول نکیت تا زمونی که خدا شمانه
راها بگه. آر خداوند قصه نمی که، بیشتر وخت یا مئه: «هیچ چی ئینه عَوْض نَک!
اوچنه ول نَک، بَمو دِ جایی که تونه نیامه!»

هه که خدا وِت هُد می که که اوچنه ول بکی، اوسه وا آرمی بی یکه جایگاه خدمتِ سیت هَمیت داشتوئه میایی وِ در.

«سی یکه وا شای می کیت وِ در، وُ وِ سلامتی رَنمونی موئیت.»

— اشعیا ۵۵ : ۲۱

دَ وِ ای ترتیب ره تَنو دِ ری کاریا وُ رفتاریا باقی نی، بلکم دِ ری هدایت روح خدا آ! زوتا، ول کردنِ خدمت، وِ سَنه گن بیئنه اوضاع دوروورِت نی.

ول کردنِ کلیسا یا خدمت وا روحیه لغزشت حرده وُ عبوجو، طبق نسخه خدا نی. ای کار، وِ معنی عکس العمل نشو دئه وِ اوضاع آ؛ دِ جال هدایت بیئه دِ روح خدا. رومیان ۸ : ۱۴ مئه: «سی یکه گرد وُ نو که دِ روح خدا هدایت موئن، گُرون خدا آن.»

تقریباً هه که کلمه «گر» دِ عت جدید وِ کار می ره، دِ دو کلمه یونانی می آ: «teknon» تکنون وُ «huios» هیویس. معنی دِرس وُ وِ جاسی تکنون چنیئه: "وَه که دِ واقع وا وِ دی اومایه، گُر آ"

هه که گُر اولیم، ادیسون، اوما وِ دی، او گُر جان بیور بی؛ تنیا وِ ای سَنه که دِ مه وُ زینم اوما وِ دی. هه که او دِ اتاق بچوله یا وُ دِ مینه بچوله یا هنی بی، شما نمی تونست دِ ری شخصیتش، تشخیص بیئت او گُر مئه؛ هه که هوزهرات وُ رفیق یا اومان سی دیئیش، نتونین اونِه دِ یک دِ رازن، مَر دِ ری اسمش، که بالا تختیش نیسنه بیئی. او چیئی ناآشت که دِ باقی جگاش بکه. ادیسون، تکنون لیزا وُ جان بیور وِ جسو می اوما.

پَ میقمین که "تکنون" دِ رومیان ۸ : ۱۵ - ۱۶ اومایه. دوچه موئه که سی یکه ایما روح فرزندخواندگی نه گِرتیمه، «روح خدا وا روح ایما شهادتی می ئه که ایما بچون "تکنون" خدائیم» اما وِ گرد گسونی که او نه قبول کِردن، ای حق نه ده که بچون خدا بوئن (یوحنا ۱ : ۱۲)

کلمه یونانی هنی که دِ عت جدید، گُریا ترجمه بیئه، «هیویس» آ. بیشتر وختیا ای کلمه دِ عت جدید وِ کار می رتا وِ صف کسی نه بکه که «تونه گُر اشناخته بوئه؛ سی یکه شخصیت دا اُبوآشه دیاری می که.

هه که گُر ادیسون گپ می، او سیل مه می کرد وُ رفتاریاش چی مه بی. هه که

شش سالو بی، مه و لیزا رتیم و سفر و اونه تنیا نیائیم و ت دآبؤام. دآام و زیتیم می گت که ادیسون هه مرس بؤآشه، شخصیت او چی مه بی؛ هه که و قد او بیئم . ایسه که گپ تر بیئه، هه دآره بیشتر شبیه مه موئه. ایمدال د موئه اونه و عنوان گر جان بیور اشناخت، نه تنیا سی یکه د راسی د ایما اومایه و دی، بلکه وسنه خصوصیات و شخصیتش که هه چی بؤآشه.

پ خیلی ساده بؤئیم: کلمه یونانی "تکنون" یعنی "بجو یا کرون کی هنی بالغ نیسن و کلمه "هیویس" بیشتر و کرونه بالغ و کار می ره.

د سر، و رومیان ۸ : ۱۴ نه سیل بکیم: «سی یکه گرد وئو که د روح خدا هدایت موئن، گرون خدا آن.» تونیم دیچه آشکارا بیئیم که منظور، گرونه بالی آن که و روح خدا هدایت موئن. مسیحی یایی که بالغ نیسن، کم تر پیش میا که د هدایت روح خدا اطاعت بکن. ونو بیشتر هه که و شرایطی ری وری موئن، و احساس یا و عقل خو شو عکس العمل نشو مئن. ونو هنی یای نگرته که و طبق هدایت روح خدا کار بکن.

هه چنو که ادیسون گپ موئه، شخصیتش هم گپ موئه. هرچی او بالغ تر موئه، تونیم وظیفه یا بیشتری وش بیئم. یه که او هه چنو نابالغ بمونه، چی غلطی آ؛ حاسه خدا هم یه نی که ایما د بچوله ئی بمونیم.

یکی د ره یائی که شخصیت گرم رشت کرد، ری وری بیئه و موقعیت یا سخت بی. هه که رت و مدرسه، و قری بچونه قلدر ری وری بی. هه که قری د اپی رفتار یا که اپی بجو و گرم داشتن یا قصه یایی که وش زئیئی، ایشفتیم، بنا داشتیم گومی و ردالم و د باره وه کاری بکم. اما آزعی قمسم که اپی کار درس نی؛ سی یکه آر مه دخالت می کردم، ناها رشت ادیسون می گرت.

پ مه و زیتیم هه د حونه وش شور می دئیم و او نه آماده می کردیم تا بتونه درس و آزار و اذیت یا د مدرسه ری وری با. شخصیتش توسط گوش دئه و شور ایما د مین رنج یا رشت کرد. یه هه چی او کاری آکه خدا و ایما می که. کتو مقدس مئه: «هر چن [عیسی] گر [هیویس] بی، توسط عذوی که کشی، اطاعت نه یای گرت.» (عبرانی یا ۵: ۸)

رشت جسمانی ایما، کار زمونه. هیچ موقع قیقامت بجه دو سالو، یهو نموئه ۱۸۰ سانت.

رُشت عقل هَم توسط یای گِرتِه موئِه. هه وِ اپی صورت، رُشت روحانی هم، نَه کار زِمونِه وُن کار یای گِرتِه، بلکم کار اطاعت کردنِه. ایمدال وِ او چی ئی که پطرس مُنّه سیل بکیم:

«پس دِ اوچه که مسیح دِ جسم عَدُو گشتی، شِما هَم خُوئو نِه وَا هه
اپی طرز فکر مُجَهز بکیت، سی یکِه هَر گِه دِ جسم عَدُو گشتِه، دِ وَا
گَنه کاری نازِه.»

— اول پطرس ۴: ۱

آیمی که دِ گَنه دَس گَشِیئِه، تموم کمال بچه مطیع خدا آ. او آیم بالخی آ. او
روش یا خدانه انتخاب می که نَه روش یا خوشه. هه که دِ چالش یا وُ تنگی یا دِ کلوم
خدا که توسط روح القدس گُتِسِه، اطاعت می کیم، بالغ موئیم. شناخت ایما دِ کتو
مقدس کلیل اصلی نی، بلکم اطاعت دِ وِه کلیل آ.

ایمدال یِه دلیلی نِه می فَمیم که سی چی آیم یایی که چَنی چَن ساله ایمودازن
وُ می آین وِ کلیسا، دِ آیه یا کتومقدس دِ بَر موئن، هزارو موعظه اِشَنَفَتِنِه وُ کُتو یا
زیادی حَنه، اما هه چنو پوشک روحانی می وُئن. ونو هَرگِل که وَا شرایط سختی
ری وری موئن، دِ جال وِه که وِ طبق روح خدا رفتار بکن، سی حفاظت خُشو وِ شیوه
خُشو رفتار می گن. ونو «هه هان دِ تعلیم گِرتِه، اما هرگز نَتوئن وِ شناخت حقیقت
بَرَسَن» (دوئم تیموتائوس ۳: ۷)

ونو وِ شناخت حقیقی نمی رَسَن، سی یکِه وَنِه دِ زنه ئیشو وِ کار نمی رَن. آر می حایم
رُشت بکیم وُ بالغ بایم، بایس وِ حقیقت وُ راسی اجازه بئیم تا وِ روش خُوش دِ
زنه ئیمو کار بکه. یِه بَس نی که دِ عقل واش موافق بایم، اما دِش اطاعت نکیم. حتی
آر هه چنو تعلیم بئیریم، وِ سَنه اطاعت نکرده، هرگز بالغ نموئیم.

حفاظت دِ خوم

لغزشت، بونه ئی آ که گِرد مردم وِ سَنه حفاظت خُشو، سی اطاعت نکرده
می آرن. یِه حس دروکنیه حفاظت دِ خود، دِ پَنّا آورده وِ لغزشت هی که نمئیلِه خبط
یا شخصیتی خومونه پئینیم؛ سی یکِه تصقیرنه مُونیم وِ مِل یکی هنی. ایما وَا نقش
خوم، بالغ نویئنه خوم، یا گَنه یامو ری وری نموئیم؛ سی یکِه تنیا خبط یا وِه که

باعث لغزشت ایما بیئه نه می نیم. پ و سته چنی سختی کیده نی، خدا دِ تقلا خوش سی رُشت شخصیت ایما دَس می گشه. کسی که لغزشت حرده، دِ منبع لغزشت دیری می که و می جیئه و دَس آخر، موئه و یه مفال روحانی.

ای آخریا مهربانوئی دباره یکی دِ رفیقونش چنی تعریف کرد که او کلیسانه ول کرده و رته و کلیسائی هئی. او چوپونه جدیدشه دعوت کرد سی شوم حرده. دِ مین گپ گت شو، چوپو دِش پرسى که سی چی کلیسانه ول کرده و او دِ باره گرد مشکل یایی که دِ رهبری کلیسا قبلش بی، قصه کرد.

چوپو گوش گرت و اونه آرم کرد. تجربه مینه موئه که سی او چوپو، کار حکیمونه یه بی که اونه واکلوم خدا دل گوی بئه تا ورنجش و نظر انتقادیش ری وری با. آر لازم بی او چوپو بایس پیشناهاد میده تا اونه ورگردنه و کلیساش تا زمونی که خدا اونه دِ او کلیسا بیازه و در.

هه که خدا شمانه دِ آرمی میاره و در، دِ زیر جرتا و نیسیت تا رتنتونه سی باقی توجیه بکیت یا دِ جرتا و نیسیت تا داوری بکیت یا و انتقاد مشکلیا کلیسا قبله نه برملا بکیت.

مه دونسیم که ای آیم دما چنی، نسوت و چوپونه جدیدش و رهبریش هه چی چوپونه قبلش، عکس العمل داره. هه که لغزشتی نه دِ دل مو نیه میاریم، همه چینیه توسط وه الک می کیم.

حکات قدیمی هی، که هه سی ایی اوضاع آ و مربوط موئه و آرزگاری که مردم بار می کردن و غرب. پیا حکیمی دِ یکی دِ شهریا جدید غربی ایسائی و ری تپه ایی و در دِ شهر. هه که مردمی که کوچ می کردن دِ لا شرق می اومان، پیا حکیم، اول کس بی که ونو و رز اومایه و مین اُردی مئین. ونو و شوق می پُرسین مردم شهر چطورن؟

او و یه سوال و شو جئو میده: «مردم شهری که دِش میایت، چطور بیئن؟» قری می گئین: «شهری که دِش میایم، شهر آیم یا شیریری بی. مردم و طور گئی فیت فتو بیئن و دِ آیمای گنه سواستفاده می کردن. اوچه پُر پی دِ دوز و دروزه!»

پیا حکیم جئو می ده: «ای شهر هم هه چی او شهری آ که دِش کیدینه در.» ونو دِ پیا تشکر می کردن که ونونه دِ او مشکلی که دِش رنه در، نجات دئه و مفتان و ره می رتن والا غرب دیرتر.

اوسه دسه مهاجر هئی ریس و هه ایی سوال کرد: «ای شهر چطوره؟»

پیا حکیم دِ سَر می پرسی: «مردم شهری که دِش میایت، چطور بیئن؟»
ونو می گُتن: «اوجه خیلی خو بی! ایما رفیقیا زیادی داشتیم، همه یکتَرینه دوس داشتن. هرگز هیچ کم کسری نوی؛ سی یکه گرد ویرشو و یکتَری بی. آر یکی برنامه گپی داشت، گرد مردم جمع مِوین سی مِهت. ول کردن اوجه سیمو خیلی سخت بی، اما ایما فکر کردیم مجبوریم سی نسل آینده خُومو فکری بکیم؛ زوتا، پیش قدم بیئیم اُمائیم و غرب.

پیا حکیم دُرس هه او چیئی که وِ دَسَه هَنی گتی وِشو گُت: «ای شهر هَم هه چی او شهری آکه دِش کِردیته دَر.»

ای آیم یا وا شای می گُتن: «بیاییت هه دیچه مالگه بکیم!» نُخطه نظرشو دِباره رابطه قبلیشو، مِوینی بی سی ارتباط یا آیندشو.

روشی که ایما یه کلیسانه ول می کیم، هه او روشی آکه می ریم و یه کلیسا هَنی، یا می ریم دِ یه رابطه هَنی. عیسی دِ یوحنا ۲۰ : ۲۳ گُت: «آر گُته یا کسی نه بَوَخشیت، وِشو بَخشیته موئه؛ و آر گُته یا کسی نه تَوَخشِیه بَدلیت، تَوَخشِیه می موئه.»

هه که لغزشت مَوحوریم یا نفرتِ نه قایم می کیم دِ دل، دِ حقیقت، گُته یا گسونی هَنی نه نِیه میاریم. آر کلیسا، یا یه رابطه ئی نه وا تلی وُ نفرت ول بکیم، هه وا ای طرز فکر می ریم و کلیسائی هَنی یا یه رابطه هَنی، دِ چنی وضع حالی هه که سختی یا میان، ول کردنِ رابطه دِمائی سیمو آسوتر موئه، و ای ترتیب، نه تنیا وا آسیب یائی ری وری موئیم که دِ ای رابطه یا جدید سیمو اتفاق مُفته، بلکم آسیب یا هَنی هَم میا و ریش.

آمار نشو مئه ۶۰ تا ۶۵ درصد مردمی که طلاق کِرتنه، دِما یکه دِ سَر شی می گن یا رَ می حان، هَنی جگا موئن. هه دِ اوزه ئی که زینه ئی اولِ شوَنه ول می گن، مسیر زینه ئی دوئِم شوَنه تعیین می که. او تَوَخشِی ئی که دِ باره زینه ش یا میزه ش هی، نمیله رَ یا میزه دوئِمه بَوَخشه. چنی کسونی، هه تنیا یکتَرینه تصقیر کار دوتن، وُ نقش خُوشو وُ او کاریا غلط خُوشو نه نمئی نن وُ دِ رابطه واش کور آن. و ای ترتیب، مسئله یا هه سیشو سخت تر وُ گن تر موئه وُ دِ یکه آسیبِ هَنی میا سَرِشو بیشتر زَله شو می ره.

ای قاعده، تنیا محدود نموئه و زینه ئی مشترک، بلکم تونه دِ گرد رابطه یا و کار بیا. پیایی که دِ زی سی پاکاری هَنی کار کردی، اوما تِ ایما تا سی دَسَه خدمتی ایما کار بکه. او دِ رهبر جلوئی خُوش زنجسی وُ یه مدتی دِ ای جریان می رت. مه حس کردم

خداوند منه رَنمونی می که تا دِش باحام بیا وا ایما کار بکه. ایمو داشتَم او ها دِ پروسه غالو بیئه وِ ری رَنجِشِتِش.

وِ مدیر جلوئیش تلفو کردم وُ برنامه خُومه دِباره یکه وِ ایی پیا مَهت بکم وُ سی خدمت وا تیم ایما بیا کار بکه، واش نیام دِ میئه. او وِم دل گوی ده وُ فکر کرد که یه کار خوئی؛ سی یکه مه وِ هردِکشو فکر کردیمی. او اتقات داشت که پروسه شفا گِرتِه او، هه چنو که وا ایما دازه کار می که، کامل با. مه وِ هردِک شو گِتم سیشو دعا می کم که رابطه شو شفا پیا بکه وُ بوئه چی قدیم.

هه که او پیا اوما دِ تیم خدمتی ایما، موئه گت درجا یه مشکل یایی دُرس بی. مه تنیا سی یکه بئینم سی مدت کمی درد آرم بیئه، وِش رَسیمی، چنی وِ نظر می ما که او نتوئه بالاتر دِ رابطه جلوئیش گوم وردار. او رابطه عقلشه پُر کردی؛ تا جائی که حتی منه متهم می کرد که هه او کاریا رهبر جلوئی نه میکم.

ای جریان مینه دل دِهول کرد؛ سی یکه سلامت وُ آریی ایی پیا سیم خیلی هَمیت دارتری، تا او کاری که او پیا دِ جایگاه یه کارمند تونس سیم بکه.

مه یه استثنایای سیش دِ نظر گِتم، که سی هیچ کارمند هنی نوی، سی یکه می حاسم شفاشه بئینم. او دِما دو ماه استعفا ده؛ گمو می کردم هنی هه دِ او شرایط جلوئی گیر افتایه. موقع رته وِم گت: «جان! مه دِ سی هیچ پاکاری کار نمی کم!» هه که داشت می رت اونِه برکت دم. ایما اونو زینه شه دوس داریم.

حقیقت تلی آ که خدا اونِه جِنا کرده وُ یه دعوت پُر قُوه ها دِ زینه ئیش؛ هه دِ او جائی که او وِنه نیایه وُ رته؛ الوت یه وِ ایی معنی نی که او موردیا هنی غالو نموئه.

دِما رته ئیش، دل دِهول بیئم؛ چنو که وِت خدا هلاته اُردم: «سی چی او ایقه زی دِت ایما رت؛ دِ صورتی که هردِکمو فکر می کردیم یه کار دُرسی آ.»

چن هفته دِش رت، خدا یه چوپونی که رفیقم آ، وِ کار گِرت تا جئو سوال مینه بئه. او گت: «بیشتر وخت با خدا اجازه مئه آیم یا دِ یه شرایطی بَجینن که دِ مینه قَلب خوشو ها دِش فرار می کن، اما خدا می حا واش ری وِری بان.

اوسه حکات ایلپانه سیم گت که دِ دَس ایزابل جیست (اول پاتشایا ۱۸-۱۹).

ایلپا جیئی دِش تَرْتی که انبیا بُت یا بعل وُ اشیره نه گشتی. ونو پیا یایی بیئن که قوم نه گشی ئینی والا بُت پرسی وُ وا ایزابل هُم سفره بیئینی. هه که ایزابل ایی جریان اِشفت، خَطِ نِشو گشی که دِ بیس چار ساعت ایلپانه می گشه.

حاسه خدا یه بی که ایلیا واش ری وری با، اما ایلیا جیست. او ایقه دلسرد بیئی که دعا کرد بمیزه. او دِ او وضع حال دِ قوه ناآشت ماموریتشه انجوم بئه. خدا یه فرشته کل کرد تا اونه وا دو قرص نو خوراک بئه وُوش اجازه ده تا سی چل شبانه رو، بچیئه و کوه حوریب.

هه که ایلیا ریسس، اولین چیئی که خدا دِش پُرسی یه بی: «ایلیا دِ ایچه چی می کی؟»

ای سوال و نظر خیلی بلاجی می. خداوند سی سفر وُوش خوراک دئی وُ اوسه نیائی تا روئه؛ یعنی هه سی یه که، هه که ریسس و اوچه دِش پُرسه: «دیچه چی می کی؟» خدا دونس که ایلیا مجبور بی دِ ای شرایط سخت بچیئه. پِ اجازه ای کارنه وُش ده؛ هر چن دِ ای سوال دیار آکه نشخه اصلیش نوی.

اوسه و ایلیا گت: «بغت و ره و وِرگرد و اِما هه و او رئی که دِش اومائیه، وُرو و بیاوونه دِمشق. هه که ریسسی... پیهو گر نیمشی نه مسح کُ سی پاتشائی. البشع گر شافاط هم دِ آیل محوله مسح کُ تا دِ جال تونی با. (اول پاتشایا ۱۹: ۱۵-۱۶) ای ماموریت توسط ایلیا و انجوم نرسس، بلکه توسط جانشی نش که خدا وُش گت دِ جال خوت اونه مسح کُ.

او چوپو وِم گت: «آر ایما دِ مینه قلب خومو آنتریک موئیم تا وا شرایط سخت ری وری نوئیم، خدا دِ حقیقت ایمانه راها می که؛ هرچن حاسه کاملش چنی نی!»

بعدها یه جریان هنی اُما و ویرم که ها دِ کتو اعداد ۲۲ که یینه روشه می که. بلعام می حاس اسرائیل نه نُفری بکه؛ سی یکه سیش پاداش گپی داشت. او گل اول دِ خدا پُرسی که تونه روئه؟ وُ خدا وُش نِشو ده که حاسهش سی بلعام ینه آکه نروئه. هه که موآب پاتشاه و اُرپ وُ پیل بیشتی وِرگشت وِش، بلعام دِ سَر رت وِت خدا. حماقت آکه فکر بکیم ای گل وِ سته قرب وُ پیل بیشتی که گیر بلعام می اوما، نظر خدا عَوْض بیئوئه.

آما ای گل خدا وُش گت، روئه. ایمدال سی چی خدا نظرش عوض کرد؟ جُئو ینه آکه نظر خدا عوض نوی؛ بلکه سی یکه بلعام دِ ته دِل می حاس که رُوئه، زوتا، خدا هم وُش اجازه ده، وُ می نیم هه که بلعام رت، تَش غیض خدا وِ تیشک او وریسا.

ایما تونیم خدانه دِباره او چیئی که جلوتر حاسه شه وِمو نِشو دِته، بیاریم و

تنگ. او هم ومو اجازه می‌ته او چیئی نه که می‌حایم، بکیم؛ حتی هه که برخلاف اراده و نشخه اصلی او با و حتی هه که نفعی سیمو دیش نوته.

بیشتر وخت یا نشخه خدا باعث موته ایما و ژمیا و طرز فکریائی ری وری بایم که هیچ دلمو نمی‌حأ، و ایا حال ایما ډ هه او چیئی که باعث موته زنهئی مو قرص با، می‌جیئیم. یه که ناحایم و لغزشت ری وری بایم، ایمانه ډ تنگی راهانمی که، بلکم تنیا یه آرمی گذرا مته و ریشه مشکل هه چنو دس نحرده می‌مونه و جا.

تجربه مه و ایا پیا جاهال که سی زمونه کمی وامو همکار بی هم درسی سی لغزشتیا و رابطه‌یا وم یای ده. محال بوته وایکی که رابطه‌یاش نه و تلی و لغزشت ول کرده، رابطه سالمی برقرار کرد. شفا بایس اتفاق یفته. هرچن او می‌گت رهبر جلوئی خوشه بخشنه، اما ډ راسی چنی نوی.

محبت، گنی بانه ډ ویر موره تا امیدی با سی آینده. آر ایما ډ راسی و لغزشت غالو بیټوئیم، ډ ته دل حایم ډ دمه صلح کرده. گاس درجا زمونش نوته، اما ایما ډ دل و جو انگلات مجالی هیسیم سی شفا و درس بیټنه رابطه. بعدها یه رفیق حکیم چنی گت: «یه مثل قدیمی هی که مته هه که گمال و آو داخ بسوزیته، حتی ډ آو سرد هم زلهش می‌ره.» ایمر و چن تا ډ ایما، ډ آو سردی که باعث تازهئی و شایي موته، سی یکه یه گل سوختیمه و نتونیم بوخسیم، زلهمو می‌ره؟!

عیسی شوق دازه ژمیا ایمانه شفا یته؛ اما ایما بیشتر وخت یا نیمئی لیم شفا یته؛ سی یکه ایا ره، ره آسونی نی، ایا ره افتایهئی می‌حأ و بایس نفس نه حاشا کرد تا باعث شفا و بلوغ روحانی با. یه تصمیمی آکه خوشی یکی نه مهم‌تر ډ خوشی خومو دونسوئیم، او هم هه که او آیم سخت ایمانه ژم‌دار کرده.

عئی نتونه ایا زنه روته؛ بلکم تنیا کسونی توئن ایا ره سخت نه روئن که ډ خطر تار بیته، دلشو و صلح آ. و ره هل پلچي آکه باعث خواری و افتایهئی موته و جددهئی آکه باعث زنهئی موته.

او چي ئى كه دِ تِ خدا ياي مى ريم، نموئه دِ آيم ياي گرت!

كتو «دَام شيطو» نِه حَنِمْ. دِ او رو وا دِما، طرز فكرم وى كلوم خدا عوض
بيّه، مِه درگير موضوعى بيئِم كه سخت درد-بار بى وُ آر ابي كتونه نمى حَنم،
ممکن بى تا ابد بِفَتِم دِ دَام.

– اف.ان «مالزى»

پُ قُ رُ ص

«پَ یهوه خدا چنی مُئَه: ایمدال دِ صهیون ه پ می نم،
 بردی که امتحو بیّه، وُ برد سیکی که قیمتی آ وُ پُ قرص،
 پَ وِه که ایمو بیار، عجله نمی که.»

— اشعیا ۸۲ : ۶۱

«وِه که ایمو بیار، عجله نمی که.» آیمی که عجله می که، آیم سُسی آ؛ سی یکه
 کاریاش پُ دُرسی ناره. او وِ راحتی وایفونیا آزار وُ امتحونیا مِفْتَه وِ رکو وُ دِ ره درمیا.
 سی نمونه، بیاییت سیل بکیم که چی اوما وِ سر پطرس.

هه که عیسی وِ ولاتِ قیصریه فیلیپی رَسس، دِ شاگردیاش پُرسی: «وِ نظرِ مردم،
 گُر انسان چه کسی آ؟» متی ۱۶ : ۱۳ « چن شاگرد وایفونیا، نظرِ مردم نه دِباره یه
 که عیسی کیه وِش گُئِن، عیسی بی کِش مَن تا ونو قصه شُونِه خلاص کردن، اوسه

وَشُو سیل کرد و آشکارا پُرسی: «شما چی مُوئیت؟ وِ نظِرِ شما مه کی ام؟» «آیه ۱۵»
 مه اطمینو دارم که وا ای سوال بیشتر شاگردیا رنگ دِ ریشو پُرس مَنگ وُ زله دِ
 دل وُ مِلاق دِ گپ بُرسه رَتِن وِ فکر. درجا پیایپی که ایقه شوق داشتن تا قصه بَکن
 وُ نظر باقی نه بُئِن، بی کش مَن. گاس ونو هیچ ای سوال نه جدی دِ خُوشو نِکردینی
 وُ ایمدال وا ای جریان پِ بُردن چی ئی نازن بُئِن. عیسی کار خوئی که بایس می کرد،
 کرد. او وا یه سوال قَلبِشونه نِشو گِرت، او وا ای سوال ونونه رَسِن، وِ درک حقیقی
 او چی ئی که دونِسن وُ او چی ئی که نُونِسن. ونو دِ جال یکِه دِ قلب خُوشو ثابت بَکن
 که عیسی دِ حقیقت کیه، وِ ری حدس وُ گیمونه مردم زینه ئی می کِردن. ونو وا خُوشو
 ری وری نیوئینی.

شمعون که عیسی نومش پطرس نیائی، تنیا کس دِ مینه شاگردیا بی که تونس
 جُئو بَته. او نوهلمونه گت: «توئی مسیح، گِر خدای زَنه!» «متی ۱۶:۱۶»
 اوسه عیسی وش گت: «خُشال تو، اِشمعون، گِر یونا! سی یکِه ای حقیقت نه جسم
 وِ خِ سیت دیاری نِکرد، بلکِم بَوَه مه که ها دِ آسمو، وِه نه دیاری کِرد.» «متی ۱۷»
 عیسی سرچشمه ای مکاشفه نه سی شمعون پطرس گت. شمعون پطرس ای
 شناخت نه دِ ره اِشَنَفَتِنه نظریا باقی یا او چی ئی که یای گرتی، وِ دَس نی آورد، بلکم
 خدا و نه سیش دیاری کردی.

شمعون پطرس سی فَهم چی یا روحانی وُ الهی سخت شوق داشت. دِ گرد ونو
 بیشتر او سوال می کرد. او کسی بی که وِ ری آو، ره رَت، دِ حالی که یازه شاگرد هَنی
 سیل گُو بیئِن. او پیای بی که وِ سُنَه نظر گسی هَنی، نَمَنی اوچه. او می حاس راس دِ
 خدا بَشنوئه.

ای شناخت آشکار بیئه دباره عیسی، توسط درک خُوش نوی، بلکم عطای بی
 که دِ جُئو گَسِنه ئیش دِ دِلش روشه بی. باقی هَم او چی ئی نه که شمعون پطرس دی
 وُ شاهادتی ده، دی ئینی وُ شاهادتی دِئی نی، اما ونو او عطشی که پطرس سی شناخت
 حاسه خدا داشت، ناآشتِن.

اول یوحنا ۲: ۲۷ مَته: «اما دِ بازه شما بایس بُوئم هه او مسحی که دِ او گِرتیتَه،
 دِ شما مالگه می که وِ هُوجه ناربت گسی وُئو یای بَته، بلکِم مسح او دِ بازه هَمه چی
 وُئو یای می تَه. او مسح، حقیقی آ، تَه دِروکِنی. پس هه چُنو که وُئو یای دِته، دِ او
 مالگه بَکیت.»

ای مسیح، شمعون پطرس نه دَرس می دَه. او اوچی ئی که باقی می گِیَن، اِشَنَفَت وُ سیل کرد و قلبش، و اوچی ئی که خدا دیاری کردی، هه که ایما شناخت پیا می کیم و اوچی ئی که خدا دیاری کرده، دَگس نتوئه ایمانه جِم یَنه. هه که خدا چی ئی سیمو آشکار می که، دَ هَمیتی نازه که گرد دنیا چی مَن. ونو نَتوئن دل ایمانه عوض بگن. اوسه عیسی و شمعون پطرس وُ باقی شاگردیا گت: «مِه هَم و تو مُم، نُوم تو پطرس آ، و معنی برد، و مه و ری ای تخت برد، کلیسا خُومه بنا می کم و دروازه یا جهنم وِش غَالو نِموئه.» متی ۱۶: ۱۸

پ آشکارا می نیم که دِ کلوم آشکار بیّه خدا، پ قرصی هی. دِ ای باره پطرس فَمِس که عیسی گِر خدا آ.

کلوم روشه بی ئه

بیشتر وخت یا و جماعت وُ مردم گِیَمه که هه که موعظه می کم، دَنگ خدانه دِ مینه دَنگ مه بَشنوئیت. بیشتر موقع یا ایما ایقه سرگرم نیسنه نیم که تنیا هر چی نه مَن، می نیسنیم. یه باعث موئه که درکی ذهنی دِ کتو مقدس وُ تفسیرش داشتوئیم که وِش مَن شناخت عقلی.

هه که ایما تنیا شناخت عقلی داریم، دو چی ممکنه بوئه: الف) ایما و راحتی تحت تاثیر قیل قال وُ احساس یا قرار می ریم یا ب) و قوه عقلمو زَالَنه موئیم. اما یه پ قرصی نی که عیسی کلیسا شه و ریش بنا می که. او گت که کلیساش و ری کلوم آشکار بیّه، پایار موئه نه و ری آیه یا دِ بر کرده.

هه که ایما قصه یه پاکار مسح بیّه نه می شنوئیم یا یکه کتوئی موحونیم، بایس دِ دُمه قصه یا و یا کلمه یائی بایم که دِ روح ایما تش می ره وُ گر می ره. وه کلوم خدا آ که سی ایما آشکار موئه وُ نیر وُ فَهَم روحانی نه جَواز می که. هه چنو که مزمور نویس مَنه: «فَمِسِنه کلوم نُونیر مَنه، و بیلوئینه فَهیم می که.» (مزمور ۱۱۹: ۱۳۰) آشکار بی ئنه کلوم او دِ دلی ایما نه که دِ ذهن یامو باعث روشنایی وُ مکشفه موئه.

بیشتر موقع یا ممکنه یه پاکاری دِ باره چی ئی قصه بکه، اما خدا یه چی هنی که کامل جور هنی آ نه دِ دل مه روشه می که؛ یا دِ یه لا ممکنه خدا کلمه یایی نه بَنی ئه دِ گپ او پاکار وُ او کلمه یا دِ مه بوئن و یه مکشفه. دِ هردک ای زهیا، یه کلوم آشکار بی ئه خدا سی مَنه. یه چی ئی آ که ایمانه دِ بیلوئی وُ جاهالی (نَافَهَم) و بالغ بی ئه (پُر فَهَم) عوض می که.

ای کلوم روشه بی‌ئه دِ دل یامو هه او پِ قرصی آکه عیسی گت کلیساشه وِ ری وه بِنَا می‌که.

عیسی کلوم آشکار بیه خوشه شبیه کرد وِ تخته‌برد. تخت‌برد دِ قدرت وُ قرص بیئه قصه می‌که. ایما حکایتکه او دو مالگه‌نه میاریم وِ ویر که یکی وِ ری تخت‌برد وُ او یکی وِ ری ریق بِنَا بی‌ئی. هه که تنگی یا چی آزار وُ اذیت، غصه، رنج وُ چمر دِ ره می‌رسه، تیغو وِ هردکه مالگه‌یا هملت میاره وُ وه که وِ ری ریق بِنَا بی‌ئه، می‌رمی‌ئه؛ دِ حالی که وه که وِ ری تخت‌برد ساختسه، پایار می‌موئه.

چیائی که هُجه داریم دِ خدا بَشنوئیم، نتونیم دِ کتو مقدس پیا بکیم. سی نمونه؛ بایس واکی پیوئی بکیم؟ کجا بایس کار بکیم؟ وِ چه کلیسای روئیم؟ وُ ای لیست هه چنو ادامه دازه. ایما بایس مکشفه خدانه سی ای تصمیم یا هم داشتوئیم. بی‌وه، تصمیم یا ایما وِ ری زمی نه سُس بِنَا موئن.

اوچیئی که خدا توسط روحش دیار می‌که، کس نتونه دِمو بیژش. یه بایس پِ گرد کاریامو با. بی‌وه ایما وِ راحتی توسط امتحون یا وُ چمریایی که ایمانه کور می‌کن، لغزشت موحوریم.

هَنی بیاریم وِ ویرمو اوچیئی که عیسی دِ باره کلوم گت که وا شُوق اِشَنَفَتَه موئه وُ وِ دَس میا، اما دِ دل یامو ریشه نمی‌که.

«باقی، هه چی تُم یا کاشتسه دِ گل گیر بردیا آن؛ وُ نو کلوم نه می‌شنوئن وُ آزعی وه نه وا شای قبول می‌کن، اما سی یکه دِ خُوشو ریشه نازن، تنیا زُمون کمی تاو میازن. اما هه که وِ سَنَه کلوم، می‌فتن دِ چَمَر وُ آزار، آزعی ایْمُونِشُو نه دِ دَس می‌ئن.»

— مرقس ۴: ۶۱-۷۱

ایما وِ راحتی تونیم جا کلمه یا ریشه وُ پِ نه عوض بکیم، سی یکه هر دِ کُشُو نشو مَن که پایارکه، بِنَاکه وُ سرچشمه قوه سی یه گیاه یا عمارت آن. وه که توسط کلوم آشکار بی‌ئه خدا پایار وُ قرص نموئه، اولین کاندیدی آکه وِ تیغونه لغزشت میا دِ رکو. چنی آیم هی که دِرس چی شاگردیا آن که عیسی واشو ریوری بی؟ وِ نو طبق اوچیئی که دِ قصه یا وُ موعظه یا باقی می‌شنوئن، زنهئی می‌کن. نظریا وُ قصه یا باقی وِ عنوان حقیقت قبول موئه؛ بی‌یکه دِ دُمه شُور یا شهادتی روح خدا بان. ایما تنیا

تونیم زَنَه ئی بکیم وُ اوچی ئی نِه که توسط خدا سیمو آشکار بی نِه، اعلوم بکیم. یِه هه اوچی ئی آ که عیسی کلیسا شِه و ریش بنا می که.

یِه زمونی مِه یِه منشی شی نَکِرده ئی داشتیم که وا شاپی وا پیا جوونی که او هم سی کلیسا کار می کرد، قرار می نیا. و نو روز و روز وی یکتی نزدیک تر موی ئن. گرد تونیس بَقَمَن که ای رابطه و پیونی ختم موئِه. و نو زی تر سخت جدی دِ بازه ش قصه کردینی.

یِه یِه شَمَه شو، گپ چوپونیا ونونه هِنَا کرد وُ گت: «خداوند چنی گت که شما دوتا وا یکتی پیونی می کیت.»

وا صُوش منشیم وا شاپی مَرس و ری اُریا می رت و زه، اوما و دفتر. او سخت و ذوق بی، دِم حاس که ونونه نکاح بکم وُ مه هم گتم که باعث افتخارمه. مِه یِه وختی سی مشاوره دَم و شو، اما دِ می دِل آرم نیویم.

هه که و نو اومان مین دفترم، روحم پریشو بی. سیل مُنشیم کردم وُ پُرسیم که یعنی دوئِه ای پیا جوو کیه که خدا سیش انتخاب کرده؟ او وا شوق و هوس و قاطع جنو دَه آ.

اوسه سیل پیا کردم وُ پرسیم: «یعنی ایمو داری که اراده خدا آ که وا ای دختر نکاح بکی؟» او سی یِه آن گپش مَن طاق وُ سیلِم کرد، اوسه سَریش وَن هار وُ گت: «نَه، اطمینو نارم!»

مِه سیل هَر دِکِ شو کردم وُ و پیا جوو گتیم: «مِه شمانِه نکاح نمی کم وُ همیتی ناره کی سی تُو نبوت کرده وُ یا چی گتِه. سیم هیچ مهم نی که چن نفر گت نَه شما دوتا زَنوپیا دوس داشتینی موئیت. آر خدا اراده شه دِ دل شما آشکار نکرده، اجازه ناریت زَنه ئی زَنوپیا یی تُو نِه شروع بکیت.»

وُ ادامه دَم: «آر بی یکه خدا و هِنِه و عنوان اراده کامل خوش سی تُو آشکار کردوئِه، نکاح بکیت، هه که تیفو بیا، که و حتمی میا، شما دو و شک موئیت وُ مُئیت: «آر وا دختری هنی نکاح کردیمی، چی موی؟ یعنی ای سختی یانه داشتیم؟ مِ بایس گووه پیا می کردم که یِه اراده خدا آ. حس می کم، گرفتار بیمه.» اوسه دِل تُو شَکَت وُ ناامید موئِه وُ نتونیت دِ ناها تنگی یایی که والا زَنه ئیتو میا پسیت. شما موئیت وُ آیم دو و شکی که دِ گرد رفتار یائو سُس ایت.

مِه بدرقه شو کردم وُ گتم که هیچ دلیلی نی که دِ سَر جلسه داشتوئیم. گُر خیالِش

راحت بی، دِ حالی که دختر سخت دل‌دهول بی. هفته دمایی، هفته خیلی نا آرمی دِ دفتر مه بی. اما دونِسِم که حقیقت نه گُتمه. سی منشی مه وخت امتحو بی. آر خدا دِ حقیقت واش قصه کردی که ای پیا میره شه، او بایس و خداوند اطمینو می کرد تا وه نه سی او پیا آشکار بکه و دِ لغزشت نسوت و مه و هه چنی خدا راها می من. و منشیم گُتم دِش دیر با و بُئیل مجال داشتوئه تا دِ خدا بَشنوئه. او ای کارنه کرد. سه هفته دِش رت و ونو جلسه ای هنی حاسِن و مه آزعی خوشال بیم. ای گل هه که اومان و مینه دفتر، پیا وا بریقه چشیاش، سیل ام کرد و گُت: «ایمدال دونم دو و شک نیسم که او زنی آکه خدا سی پیوئی وِم بَخشنه.» و نو دِما هَف ما نکاح کردن. هه که دونیت خدا شمانه دِ کلیسا یا رابطه ای نیایه، دُشمه خیلی سخت تر توئه شمانه دوجه تار بکه. سی یکه شما بنا خوتونه و ری کلوم مکشفه بی ته خدا می لیت و دِ مینجا تنگی یا و جرتاویا تقلا می کیت؛ حتی هه که و نظر بیا هیچ ره نی.

هیچ انتخاب هنی ای بی

پنج سال اول زنه ئی زنوپایی سی مه و زینه ام خیلی سخت بی. ایما ایقه سخت یکتَرینه رنجی ئیمونی که و نظر محال می ما که او رابطه عاشقونه ئی که دِ اول مابین مو بی، حفظ با. تنیا یه چی ایمانه نیه داشتی: هر دِک دونسیم که خدا زنه ئی زنوپایی ایمانه قرار دئه. زوتا، طلاق و جگایی نه و عنوان یه انتخاب دِ نظر نگرتیم. تنیا انتخاب ایما یه بی که ایمو داشتوئیم او ایمانه شفا دئه و عوض می که. ایما هر دِکمو بی یکه حواس مو و درد دباری ای وضع حال با، خومونه نسوت و ای جریان مقید کردیم. هه که فکریایی که آیم نا امید میکه می ما دِ سرم، وعده یایی نه که خدا دِ باره زنه ئی زنوپایی مو دیئی نه می آوردم و ویرم. حاضر نویم اوچی ئی نه که خدا سی یک بی ئن ایما نشخه شه کشی ئی و قرار دئی، ول بکم.

یکی دِ وعده یایی که خدا دئی و مو یه بی که مه و زینه ام و یکتَری خدمت می کیم. زمونی که ای وعده نه د، گمو می کردم و راحتی توئم ونه بیارم و دَس و برکت او و ری خدمت هر دِکمو قرار داشت.

دِ مینه تیفون یا زنوپایی، دِ نتونسیم آشکارا وعده خدانه بینم، اما نیشتیم او وعده غیو با. و سُه قی مرافه و غتی ای که اومائی دِ مینه رابطه زنوپایی مو، امیدمو دِ دَس رتی. اما هنی قوه عجیوی دِ لا خدا دِ دلم بی؛ او وعده، لنگر یا پ ای بی سی او زمو که وِش هُجه داشتیم.

هه که او امید دیاری بی، خدا نه تنیا رابطه‌مونه شفا ده بلکم ونه قوه‌دارتر دِ وِرز یه هم کرد. ایما توسط قی‌مراقه‌یامو وُ وا بَخشی‌ئنه یکتري وُ درس گرتنه دِ او اختلافیا، گپ بی‌ئیمو. ایمدال وا یکتري خدمت می‌کیم. مه نه تنیا زینه‌ایمه معشوقه‌ام وُ دوس خیلی خو خوم دونیم، بلکم هه وِ چنی او پاکاری آکه بیشتر دِ همه وِ او‌گوه دارم.

دِما یکه او پنج سال سختی‌نه رد کردیم، پُ بُردم که خدا عیویا زنه‌ئی هردکمونه دی وُ رابطه ایمانه‌موایی عیویانه دِ زیر نیر برملا کرد. مه حیرونه حکمتِ یکی بی‌ئیه‌مو وِ عنوان رَنوپیا بی‌ئیم. وِرز یکه لیزانه بی‌ئیم، هه گراگر سی رَنی که قرار بی واش پیونی بکم، دعا می‌کردم. یه دَوِئمی تصمیم مهم زنه‌ئیم دِما ایمونم بی؛ سی یکه دعا می‌کردم وُ چشش وِ ره بی‌ئیم خدا هُم‌بر زنه‌ئیمه انتخاب بکه. گمو می‌کردم، مشکلی که باقی ها دِ زنه‌ئیشو، مه نارم، چنی دِ خبط بی‌ئیم.

خدا سیم زینه‌ئی انتخاب کرد که میل قلبی مه بی، اما او هم نابالغی وارد خودخوائی که دِ مه قائم کردی نه برملا کرد؛ الوت چنی یا بیشتر هی هم بی، جیسته دِ عیویا و انتخاب طلاق یا سرکوفت لیزا، تنیا نابالغی منه زیر لا وُ لو‌هنی‌ئی دِ ویرداری دروکی‌ئی وِ نوم لغزشت، چال می‌کرد.

شناخت کلوم خدا، مه‌نه دِ ول بی‌ئه، حفظ کرد. قری دِ شما که یَنه موحونیت، گاس گمو بکیت هه که مه رَ حاسم، نجات‌نه نا‌آشتم.

خدا وِ شما مُئته: «حُکِم مه سی وُئونی که ازدواج کِرِدنه یَته آ (نه حُکِم مه، بَلِکِم حُکِم خداوند): که رَ نَبایس دِ مِیره خُوش جِگا بوئه، (اما آر چنی کِرِد، دِ بایس شی نگه یا یه که وِ مِیره خُوش وِرگرده)، وِ پیا هم نَبایس زَئنه خُوشه طلاق بَته..... پس، پرازو، هر گه دِ هر وضعی که دعوت بی‌یه، هه دِ او وضع وِ ته خدا بَمُونه.» (اول قرنئی یا ۷ : ۱۰ - ۱۱ و ۲۴)

بِئیلیت ای کلوم عت پیونی دِ دل شما قرار بیر تا توسط دُام شیطو لغزشت نیا وِ ژم‌ژیل. اوسه دِ فتراق خداوند بایت سی آشکار بی‌ئنه کلومش دِ زنه‌ئی رَنوپیایی‌ئو. قری دِئوگاس حتی وِ عنوان ایمودار دِ اراده خدا پیونی نکردوئیت.

سی یکه برکت خدا بیا وِ مینه زنه‌ئی رَنوپیایی‌ئو، بایست دِ یکه وِرز پیونی واش شُور نکردیته، توبه بکیت وُ او شمانه می‌وِخِشته. یَته دِ دِل‌ئو پایار بکیت، که دو تا خبط یه دُرس‌نه نمی‌سازه. اشکناپینه عت وِ سَته لغزشت، جئونی. پس سی کلومش سی پیونی‌ئو دِ فتراق خدا بایت.

تخت برد قُرس

کلوم آشکار بی ټه خدا تخت برد قُرسی آ که بایست زنه ئی و خدمت یا خومونه و ریش پنا بکیم.

آیم یا جور و اجوری د کلیسا یا دسه یا خدمتی جور و اجوری و م گټه که تنیا قسمی د ونه د زمونه گلی و کار بُردنه و د ره وه گوم و رداشته. قلبم غصه دار موټه هه که مټینم که ونو چه طور توسط امتحونیا و نه و هدایت خدا جواز موټن. ونو هه شاکی آن که چنی امورات شوگن می ر و ا ناها و یا چنی واشوگن رفتار بی ټه. ونو حس می گن د تصمیم یا شو خق و جانب آن، اما دلیل شو تنیا لوئی هنی د فریو آ. که نمیله لغزشت و خبطیا شخصیتی شونه بی ټن.

ونو رابطه ایسه ای شونه د رابطه و خدمت یا یا کلیسایا پی که ایسه د شو هان د عضو، چنی تعریف می گن که مه "موقت" هام ایچه یا "یه جایی اش که خدا مه نه فعلا نیایه دش".

حتی اِشْتَفِیم پیاپی می گت: «مه و طور امونت هام د ای کلیسا!» ونو ای چنی یانه مټن که آر مشکلی پیش اوما ره فراری داشتوئن. ونو هیچ پایه و اساسی نازن که هه که و جایا جدیدی می رن، و ریش پایار بسن. تیفونیا و راحتی تونن تا بندر بعدی وور شو بټه.

ایما کجا تونسیم روئیم؟

ورمی گردیم و سوالی که عیسی د شاگردیا پرسى که باقی اونه کی دونن، ایما یه پایاری مټینیم که هه که اراده آشکار بی ټه خدایه می قمیم، و دس میا.

سیل شمعون پطرس بکیت:

«دما بکه شمعون او چی ئی ټه که بو آ د قلبش آشکار کردی نه گت، عیسی گت: مه هم و تو موټم، نوم تو پطرس آ، و معنی برد، و مه وری ای تخت برد، کلیسا خو مه پنا می کم و دروازه یا جهنم وش غالو نیموټه.»

— متی ۶۱: ۸۱

عیسی نوم شمعون عوض کرد و پطرس. یه چی مهمی آ؟ سی یکه نوم شمعون

یعنی «إِسْنَفَتِه» وُ نوم پطرس یعنی "تخت برد" آ. عاقوت إِسْنَفَتِن کوم آشکار بیئِه خدا دِ دل پطرس یِه بی که او بی وِ برد.

حونه ئی که دِ برد وِ وِ ری بِ قُرْص یِه تخت برد بنا موئِه، دِ ناها تیفونیائی که وِش رَوْرِد می زَنِه، قُرْص میسَه. کلمه تخت برد دِ ایی آیه، دِ کلمه یونانی «پترا» میا که وِ معنی «یِه تخت برد گپ» آ.

عیسی وِ شمعون پطرس می گُت، که او ایمدال دِ ماده ئی ساختسَه که حونه وِ ری او نیایِه موئِه. پطرس بعدا دِ اول پطرس ۲ : ۵ نیسن: «شما هم خُونُو چی بُردیا زَنِه ای هیسیت، که عمارتِ روحانیئِ دِنُو بنا موئِه، تا کاهِن یا مقدسی بایتِ که توسطِ عیسی مسیح، قُرُونِیا روحانیئِ نه پیشکش بَکیتِ که پَسِنِ خدا آن.»
بَرْد، قَل کچکِه ئی دِ یِه تخت برد گپی آ. قوه، قُرْصی وُ قدرتِ ها دِ تخت برد کوم اشکار بیئِه خدا وُ دِ زَنِه ئی کسی که وَنِه بئِر، میوه مئِه. او گس توسطِ قوه وَه که کوم زَنِه خدا آ، یعنی عیسی مسیح، زوردار موئِه.

هه چنوکِه پولس رسول دِ اول قرن تیا ۳ : ۱۱ می نیسنه: «سی یکه هیشگِه نَتُونِه غیرِ او پی که نِئایِه بی یِه، پِ هَنی بَنِئِه، وِ او پی هه خودِ عیسی مسیح آ.» هه که ایما هایم دِ فتراق وَه که کوم زَنِه خدا آ، وَه آشکار موئِه وِ ایما بنا موئِم.

دِ یوحنا ۵ : ۱۶ می قَمیم که او روزیا آخری که عیسی وِ ری زمی بی، زَنِه ئی سی دَسه خدمتی او خیلی سخت بیئِ. یهودیو وِ رهبریا شریعت، عیسی نه عذو می دَن وُ دِ کِر گَشَتِنش بیئن. هه که اوضاع بیتربی وُ مردم حاسِن اونِه وِ زور بَگن پاتشاه، او قبول نکرد وُ دیر بی.

شاگردیا بلاجیشو اوما: «او سی چی چنی کرد، یِه مجال خوئی بی سی ایمانو او!»
ونو پریشو بیئن وس تیفونیا سخت می ر.

«ایما هوزهرزات وُ کارمونه ول کردیمه تا مُرید ایی پیا بایم. ایما ریسک گپی کردیمه، ایما ایمو داریم که او هه او کسی آ که میا. وِ هر حال، هم یحیی تعمیددهنده یَنِه اعلوم کرد وُ هم دِ شمعون پطرس إِسْنَفَتِیم که دِ قیصریه فیلیپی یَنِه گُت. اما سی چی او رهبریا ایسه نی نه می چزنه؟ سی چی او وا دَسِ خوش، قور خوشه می کَنه؟ سی چی او چنی قصه یا سختی چی ینو: «ا قوم بی ایمونو منحرف! تا کی بایس واتو بام؟»
وِ ایما وُ شاگردیا خوش موئِه؟»

لغزشت دِ مینه او پیا یا شروع بی که گرد چی یانِه ول کردینی تا مرید عیسی بان.

پَ رَسَس وِ اوج خوش. عیسی چی ئی نه سی ونو موعظه کرد که سیشو آشکارا کِفر بی: «عیسی وِشو گُت: «وِ راسی وِئو مَوِئِم، کِه تا بدن گِر انسانِه نُحوریت وِ خین او نه وِرنِراشْنیت، دِ خُوئو حیات ناریت.» (یوحنا ۶ : ۵۳)

ونو ماق شُو بُرد وِا خُشو می گُتِن: «یِه چه موعظه ئی آ؟ یِه چی عجیوی آ، کی وَنه می فَمَه؟

نه تنیا یِه، بلکم او، چنی قصه یائی نه دِ وِر رهبریا دِ کنیسه گُت، دِ نظر شاگردیا یِه گه ئی بی که قِه شُتر حیرد می کرد.

«بُری دِ شاگردیاش وِا اِشْفَتِه نِ اِی قِصَه یا گُتِن:

«ای تعلیم سخت آ، کی تُوئه وه نه قبول بَگه؟»

– یوحنا ۶ : ۶۰.

وِ جنو عیسی سیل بکیت:

«عیسی خُوش دُونِس کِه شاگردیاش ها دِ اِی بارَه غُرِعَر می گن، وِشو گُت: «یعنی اِی قِصَه مه، وِئو بَرخرد؟»

– یوحنا ۶ : ۱۶

ینو شاگردیا خوش آن. او حقیقت نه رد نمی گه، بلکم دِ جالش وِا اِی پیاپی وِری موئه. او دونه که قری زنه ئیشو وِری پِ غلطی بیئه، او اِی پِ نه آشکار می که وِشو مجال مئه تا دل خوشونه بَئین، اما ونو چی شمعون پطرس وِ باقی شاگردیا نوپِن که تشنه حقیقت بان، وِ عکس العمل شُو سیل بکیت:

«دِ اِی زِمُو، بُری دِ شاگردیاش وِرگشتِن، وِ دِ واردش گوم وِرنِ اِشتِن.»

– یوحنا ۶ : ۶۶

حواس تو با که نَگَئِس «قری» بلکم موئه «بُری»! قری بی گمو هه ونو بی ئن که دِ قیصریه فیلیپی دِ بارش نظر دَن: «وِئو جُئو دَن:

«قَری مُوئن یحی تعمیددهنده آ. قَری هَی مُوئن ایلیا نبی آ، وِ قَری هَم مُوئن اِرمیا نبی یا یِکی دِ پِیغَمَریا آ.»

– متی ۶۱ : ۴۱

پ ونو وری کلوم خدا نوی.

لغزشت ریسس و جایی که ونو کاری نه کردن که ایمر و هم بُری وُشری می کن و اونه ول کردن. ونو گمو می کردن که گول حردنه و دُشو سواستفاده بی نه، د حالی که چنی نوی. ونو حقیقته نمئین؛ سی یکه چشیا شو گز بوریه و ری حاسه یا عُتی خوشو بی.

ایمدال سیل بکیم و چیئی که سی شمعون پطرس بی؛ اوسناکه که عیسی وا دوازه شاگردش ری وری بی:

«پس عیسی و او دوازه نفر گت: یعنی شما هم می حایت رُوئیت؟
شَمعونِ پطرس جُئو ده: اِ آقا، و تِه کی رُوئیم؟ قصه یا حیات ابدی، ها
و تِه تو. و ایما ایمو اوردیمه و قَمسیمه که تونی او قدوسِ خدا.»

— یوحنا ۶ : ۷۶ – ۹۶

عیسی وُشو نالالکس: «تمنا می کم منه ول نکیت، مه بیشتر آیم یام د دَس دمه. چطور، بی شما روئم وا ناها؟» نه، بلکم واشوری وری بی «یعنی شما هم می حایت روئیت؟»

و جُئو پطرس خو سیل بکیت؛ هر چن او هم چی باقی وا هه او اوضاع د جرتا و بی: «خداوندا روئیم و تِ کی؟» و حتمی چیئی که اشنفت بایس سر وِش می شیون، اما شناختی داشت که باقی ناآشتن. د قیصریه، پطرس مکشفه خاصی د عیسی داشت، او دونس عیسی کیه: «گَر خدای زنه» متی ۱۶:۱۶

ایمدال د جا بالابرز ای امتحو او د چیئی قصه می کرد که د قلبش ریشه کردی: «ایما ایمو اوردیمه و قَمسیمه که تونی مسیح گَر خدای زنه.» یه قصه یایی آ که او بی مقدمه د مکشفه ئی د قیصریه گت. او بردی بی که وری تخت برد قرص کلوم زنه خدا قرار داشت. او لغزشت نچرد.

عکس العمل د زیر جرتا و

بیشتر هام و ایی باور که هر آزمایش و امتحونی، وضعیت آیم تعیین می که. یعنی، امتحو باعث موئه جایگاه روحانی ایما تعیین با. ایی امتحونیا وضع حال حقیق دل ایمانه دیاری می که. هه که هایم زیر جر عکس العمل نشو مئیم، یه عکس العمل

حقیق ایمانه.

شما تونیت یه حونه داشتوئیت که وِری هُسکو ساختِسوئَه: پنج طبقه، نازار،
وا مصالح خیلی خو وُ ماهرونه قنچ بیئوئَه! تا هه که آفتو برچه بَزَه، او حونه چی
قلعه قرص وُ قشنگی آ.

نزیکی او حونه قشنگ، تونیت یه حونه ساده وُ یه طبقه ئی داشتوئیت که دِ
قیاس وا او عمارت که ها وِ نزیکیش، قشنگی ئی ناآشتوئَه، و جلوه نکه. اما او حونه
ری یه پِ ساختِسَه که نتونیت وَهِنه بیئیت؛ یعنی تخت بَرَد!

تا زمونی که هیچ تیفونی وِش هملت نکه، عمارت پنج طبقه خیلی خوتر وِ چش
میا؛ اما هه که وا یه تیفونه سخت ری وِری موئَه، می رمیئَه وُ خرو موئَه. او حونه
گاس دِ ناها تیفونیا خیلی کوچک طاقت اُورد، اما دِ وِر تیفو سخت، نه! یه دِ حالی
آ که عمارت یه طبقه ساده، ساق سالم می مونه، هرچی حونه گپتر با، خروئیش
بیشتر وُ گپتر آ.

قری دِ آیمیا دِ کلیسا هه چی شاگردیا آن که خیلی زی دِ قیصریه فیلیپی جنو مئن،
اما بعدا حقیقت موضوع بر ملا موئَه. گاس ونو مسیحی یا پنج طبقه بان؛ تصویری
دِ قوه، قرصی، وُ قشنگی! گاس ونو دِ تیفونیا کوچک وُ سئوک جوئَه سالم بیر
کردنه، ونو هه که تیفونه سختی بیا، دِ جاشو میان وِ رکو.

اطمینو پیا بکیت که زنه ئی خوتونه وِری کلوم آشکار بیئَه خدا می سازیت نه وِ
ری چی ئی که باقی مئن. دِ فتراق خداوند بایت وُ دلئو گوش بیئت. کاری نکیت وُ
قصه ئی نئیت؛ تنیا سی یکه یکی هنی مُئَه یا می که. دِ فتراق او بایت وُ وِ چی ئی که دِ
دلئو مکاشفه بیئَه، پایار بمونیت.

هه که دشمه میا و رکو، قصت کارخروئی داره اما هدف خدا فرخ داره.

دِ خداوند و سُنه پیغوم خیلی خو کتو "دام شیطو" خیلی ممنونم. مه سی
مورد خاصی دِ دعا و روزه بیئم. خداوند توسط پیغوم ای کتو، منه رنمونی
کرد و تغییر گی دِ زنه ئیم بی. گرد رهبریا، بایس ای کتونه بخونن.
— سی.پی. (نیوزلند)

گِرد او چی ئی یایی که تونن بیان و رکو، میان و رکو

«دِ او زُمُو، دَنگِ او، زِمی نِه اُورد وِ رِکُو، اما ایمدال او وَعَدَه
دَنه که: «پِه گِل هَنی نِه تَنیا زِمی بَلِکِم آسْمُونیا نِه هَم مِیارِم
وِ رِکُو» اپی کَلُوم "پِه گِل هَنی"، منظورِش دِ مِیَنه وِرداشْتِه نِ
چِیائی آکِه میان وِ رِکُو، یعنی چِیائی که آفَرِیَه بِیَنه، تا او
چِیائی که نِموئَه اُورِدْشُو وِ رِکُو، بَمُونن وِ جا»

— عبرانیان ۲۱: ۶۲ – ۷۲

دِ فصل جِلوئی دی ئیم که کَلوم آشکار بِنه خِدا پ وُ پایه ئی آکِه عِیسی کَلِیسا شِه
وِ رِی وِ بِنای می که. ایما دی ئیم که شَمعون پطرس حتی هه که باقی شاگردِیا لغزِشت
حِردن، پایار ایسا؛ حتی اوسه که عِیسی وِ شَمعون پطرس مِجال دِ تا اونه وِل بکه،
او او چی ئی که دِ قَلبش جا گرتی نِه وُ وِش گووه داشت، اُورد وِ رِی زُو.

ایسه بیاییت و یه امتحونه هنی د پطرس سیلی بُنیم، یعنی او شُوئی که و عیسی خیانت بی.

عیسی وارد دُوازه شاگردش نشسی و شکر می کرد و خدمت عشا ربانی نه می آورد و جا، که یه قصه بلاجی ئی گت:

«اما دُونِسوئیت که دَسِ وَه که و مه خیانت می گه، وا دَسِ مه ها دِ سفره، آلوت، گر انسان هه چنو که قرار بی یه، می ره، اما هروس ی وَه که او نه تسلیم دُشمه می گه»

– لوقا ۲۲: ۱۲-۲۲

چه خور بلاجیئی! و قول ایمرئی یا عیسی وا او قصه «بُمی وَنی!» هر چن او هه دِ اولش دونس که وش خیانت موئه، اما یه گل اول بی که شاگردیا یَنه مِیشَتَفَتین. هه که عیسی گت یکی دِ ونو که واش می نیه و خوراک حرده، یعنی یکی دِ عضویا و همکاریا نزیک، قصت داره وش خیانت بکه، یعنی تونیت حس بکیت چه زله ئی افتا دِ او اتاق؟!

دِ برخورد وا ای قصه: «اوسه شاگردیا نِئان دِ پُرسیئه دِ یک، که گومشو چنی کاری می گه.» (آیه ۲۳) ونو دِ یکه یکی دِشو می حا ای کارنه بکه ماق شو بُرد. اما نیت شو دِ ای زبیرته درآورده، صاف نوی. یَنه دِ خلاص بی ئنه دمرکه شو درمیاریم. دلیل شو سی ای زبیرته کشی ئه، غورقی و غتی تموم بی، و آیه بعدی سیل بکیم:

«هه چنی بحثی افتا دِ مینشو که گومشو دِ همه گپتر آ.»

– لوقا ۲۲: ۴۲

بیاریت وِر چِشتو عیسی و شو گت که آمادا آ تا بَنیش و کاهن اعظم، محکومش بکن و مرگ و بَنیهش و رومی یا تا وش قاف شونن، شلاق دِنن و بگشن. وه که ای کارنه می کرد واش سر سفره بی.

شاگردیا پُرسین او کیه و ای سوال دمرکه ون دِ مین شو که کوم دِ باقی گپتر؟ یه نَشَاسه بی؛ دُرس هه چی بچونی که سر میرات دمرکه می گن. ونوهیچ دِ هول عیسی نوی ئن بلکم سی قدرت و جا خوشو، و هر دری می زن، چه غتی بلاجی ئی!

آر مه دِ جال عیسی بی‌ئم، گاس می‌پرسیم که قصه مینه اِشْتَفْتِن یا هیچ فَمِسِن. ایما دِ ای جریان درس می‌ریم که چطور استاد و تصور و محبت تا کرد. بیشترِمو ار دِ جال عیسی بی‌ئیم، چنی می‌گتیم: «گردتو بکیت دَر! م هام دِ وضع حال سختی و شما هایت و فکر خوئو!» یه، مجال خوئی بی سی لغزشت!

ایما تونیم گمو بکیم که کی ای دم‌رکه نه ون دِ مینه شاگردیا؛ شمعون پطرس، سی یکه او دِ مینه همه با نفوذتِری و بیشتر یکی دِ ونو بی که اول همه می‌نیا و قصه کرده. هادش او آزعی آوردوئه و ویر باقی که مه بیم که ری آو می‌رتَم و ره یا گاس، یه مه بیم که دِ باره ماهیت عیسی مکشفه گِرتِم. اوسه او تجربه که کوه‌نه می‌گت که عیسی نما ریش عوض بی و موسی و ایلیا هم بیئن.

عیسی وِشو گت: «پاتشایا قُوم یا هنی وِشو آقائی می‌کن و حاکم یا‌شو
'ولی نعمت' حَتَه موئن، اما شما چنی نوئیت؛ بَلِکِم وَه که دِ مین شما
گِپتر آ بایس کُچکتر با، و رهبر بایس چی پاکار با، سی یکه کُمی گِپتر آ،
وَه که دِ سَر سِفَره می‌نشینه یا وَه که خدمت می‌که؟ مَه چنی نی وَه که
نِشسه و سَر سِفَره؟ اما مِه دِ مین شما چی پاکارام.»

– لوقا ۲۲: ۵۲ - ۷۲

هدف الک‌کرده

هرچن شمعون پطرس مکشفه یا زیادی دِ ماهیت عیسی گرتی، اما چنو طبق شخصیت و اُفتایه‌ئی عیسی رفتار نمی‌کرد. او زنه‌ئی و خدمت‌شه و ری پایه غتی و غالو بی‌ئی یا قدیمش می‌نیا. پولس دِ اول قرن‌تیا ۳ : ۱۰ ایمانه پَن ده که حواسمو با چطور و ری پ عیسی، بنا می‌کیم.

شمعون پطرس بنا نه و مصالح لازم سی ملکوت خدا ساخت، بلکم و مصالحی دِ اراده پُر زور و خودسری ونه بنا کرد. او هر چن دِ ری نا آگاهی، اما هنی دِ نزاکه عوض بی‌ئینه شخصیتش بی. سرچشمه او دِ «غتی زنه‌ئی» می‌ما. (اول یوحنا ۲ : ۱۶)
غتی هیچ نتونس اوقه اونه آماده بکه تا عاقوت خوشه دِ مسیح و انجوم برسنه. آر غتی دِ بین نمی‌رت، عاقوت هلاکش می‌کرد. ایما دِ حزقیال ۲۸ : ۱۱ - ۱۹
می‌نیم که غتی هه او چی غلطی آ که دِ لوسیفر، فریشته کروبِی مسح بی‌ئه خدا بی که باعث بی سرنگون با.

ایمدال او چیئی پیئ نیم که عیسی د لوقا ۲۲ : ۳۱ و شمعون پطرس گت:

«إِشْمَعُونَ، إِشْمَعُونَ، دُونِسُو: شَيْطُو إِجَاژَه حَاس شِمَا نِه چی گنیم اَلک بَکَه.»
غتی دراغلنِه وری دُشمِه چارطاق کرد تا بیا وامی وُشمعون پطرس نِه الک بَکَه.
کلمه «غربال» دِ کلمه یونانی (siniazo) ترجمه بیئَه که و معنی "غربال کرده، شک
دئَه وَا الک، آنتریک بیئَه دِ باطه سی امتحونه ایمو تا حدِ اُفتایَه» آ.

ایمدال آر عیسی چنی فکری داشت که بُری دِ کلیسا ای فکر نِه دارن، می گت:
«بَچو بیائیت دعا بکیم وُ ای هَمَلت ابلیس نِه بَوْنیم. ایما نمئی لیم شیطو ای کارنه وَا
شمعون سِئین مو بَکَه!» اما و او چیئی که او مُئَه، سیل بکیت:

«اما مِه سی تو دعا کِردم تا ایمونِت دِبین نَرَوئَه پس هِه که دُواره وِرگشتی،
ایمُونِ پِرارُونتِه سِمر نِتَه دار.» (لوقا ۲۲ : ۳۲)

عیسی دعا نکرد که شمعون پطرس دِ ای تَکُوشکُونِه سخت والا سِرنگونی
بَچیئَه.

او دعا کرد که ایمونش دِ ای پروسَه دِ بین نَرَوئَه؛ سی یکه دونس طبق ای امتحو
یه شخصیت جدید آشکار موئَه؛ یعنی شمعون پطرس که بایس عاقوت خوشه وِ
انجوم بَرَسَنَه وُ برارون شَه پایار بَکَه.

شیطو اجازه حاسی تا شمعون پطرس نِه تا حدی بَچِمَنَه که ایمونشِه دِ دَس پَنَه.
هدف دُشمِه یَه بی که ای پیانِه که قدرت بالقوه بالایی داشت وُ مکاشفه یا خیلی
زیادی گِرتی، هلاک بَکَه. اما خدا هدفی خلافه جُمسِه نِه او داشت؛ خدا هِه همیشه
ناها تر دِ شیطونَه. او و دُشمِه اجازه ای کارنه دَه تا هر چیئی نِه که لازم بی دِ شمعون
پطرس بَتَکیئَه، و انجوم برسه،

خدا وِ زینَهَم لیزا پنج هدف نِشُو دَه، تا یَه چیئی دِش جِم بُحَرَه:

الف - نزدیک تر کردنِه وِه و اساس وُ پ

ب - دِ بین بُردِنِه او چیئی که مرده

پ - برداشت او چیئی که رِسَسَه

ت - بیار کرده

ج - یکی بیئَه وُ چَسِبِسِه؛ طوری که دِ یک سَوا نوئَه.

هر رَوَند فکری یا طرز فکر قلبی که ریشَه دِ خودخوائی یا غُنی دازه، تصفیه

موئه. نتیجه ای تَکونِه سخت یِه بی که گِرد اعتماد و نفس شمعون پطرس دِ دَس رت وُ گِرد او چیئی که مَن، پ وُ اساس قابل اطمینونی سی خدا بی. او نسوت و جایگاه حقیقی خوش بیار بی. چی یا مُرده دیر بیئن وُ میوهیا رِسسه، برداشت بیئن وُ او وُ پ وُ اساس حقیقی خوش نزدیک تر بی. او دَسَر وُ خو کار نکرد، بلکم دِ وابستهئی کامل وُ خداوند گوم ورداشت.

پطرس وُ قصهیا عیسی وا جسارت جنو ده: «خداوند مه حاضرم وات روئم و هُلفدو وُ وات بمیرم!» ای قصه دِ روح خدا نوی، بلکم دِ خودسری خوش سرچشمه می گِرت. او نمی تونس هیچ پیش بینیئی نسوت وُ ای جِم حرده بیئه.

یهودا دِ بروور شمعون

قری گمو می کن که پطرس، آیم بُزدلی بی که قصهیا گپ گپ می ز؛ اما هه که ناتوریا معبد اومان وُ مینه باغ تا عیسی نه بی زن، پطرس شمشیر خوشه دِ غلاف کشی دَر وُ وُ پاکار کاهن اعظم هملت بُرد، گوش راسی شه بُری (یوحنا ۱۸ : ۱۰) آیم یا بی جرات بیشتر هه که شمار سروازیا دُشمه دِشو بیشتر آ، هملتِ نمورن. پ او زوردار بی؛ اما قوهش وُ اتکا خوش بی نه اُفتایهئی نسوت وُ خدا؛ سی یکه هنی الک بیئه شروع نویئی.

دُرس هه چنو که عیسی پیش گوئی کردی، بی. هه او شمعون پطرس زوردار وُ جرات دار که آماده بی سی عیسی جونشه پئه وُ سلاشه دِ باغ پُر دِ سرواز گشتی، هه که وا په کنیز کوچکهئی ری وری بی، دِش زلهش رت وُ حتی حاشا کرد عیسی نه می شناسه.

قری گمو می کن که سختی یا گپ باعث موئه مردم خبط بکن، اما بیشتر، چی یا کوچک آن که باعث اُفتایه وُ جِمسه موئه. یِه، نشو مئه که اعتماد وُ نفس بیخود آ. اوسه پطرس، عیسی نه دو گل حاشا کرد. جلدی کله شیر نیا وُ بُنگ کرده وُ پطرس اوچه نه نیا وُ رت وُ وا تلی گریوس. او دِ گرد اعتماد وُ نفسش حالی بی وُ باور کرد که دِ سَر نَتونه وُ قوه خوش دِ جاش ورِسه. او چیئی که او ول کردی، هر چن دِش خور ناآشت، اما هه او چیئی بی که توسط روح خدا سیش دیاری بی.

شمعون پطرس وُ یهودا دِ خیلی چی یا چی یک بیئن؛ چی ای حقیقت که هردک عیسی نه دِ روزیا تنگی آخر زنه ئیش ول کردن. اما ای دو پیا یه فرخ اساسی داشتن.

یهودا هیچ شوق ناآشت عیسی نه بَشناسه؛ چنو که شمعون دوس داشت، سی یکه یهودا ری او پ بنا نوی ئی. دیار آ که او عیسی نه دوس داشت سی یکه گرد چی یانه ول کردی تا مرید او با. هه گراگر واش هُم ره بی و سفر می رت و حتی د سیور آفتو سخت واش مَن. دیویانه کرد و در، مریض یانه شفا د و انجیل نه موعظه کرد (بیا و ویرئو که عیسی دوازه نفرنه کل کرد سی موعظه، شفا، و راهایی، نه یازه نفر!) اما قرونی یا او د ری محبت و عیسی نوی یا یکه مکاشفه گرتوئه که عیسی چه کسی آ.

یهودا هه د اول، برنامه یا خوشه داشت. او هیچ د طرز فکر قُمزری خوش توبه نکرد. شخصیت اونه د یه موئه فَمِس: «آر عیسی نه و شِما تسلیم بَکم، چی وِم مِئیت» (متی ۲۶: ۱۴) او دروگت و تَقَلَب کرد تا سودی بکه (متی ۲۶: ۲۵). او د خزونه خدمتی عیسی سی سود شخصی خوش پیل ور می اُشت (یوحنا ۱۲: ۴-۶) و چی یایی د اِبی دَس، هه انجوم می د. او هیچ خداوندنه نشناخت؛ هرچن سه سال و نیم د دَسه او بی.

هر دِکُشو د کاری که کردینی، پشیمو بی ئن؛ اما یهودا پایه و پئی که پطرس داشت، ناآشت؛ سی یکه هیچ تشنه اشناختن عیسی نوی، عیسی سیش آشکار نوی. آر یهودا یه مکاشفه د عیسی داشت، هیچ نمی تونس وش خیانت بکه. هه که یه تیفونه سخت هملت کرد و زنه ئیش، همه چی شیوس و تَکِس! او چی ئی که بی نه سیل بکیت:

«هه که یهودا، تسلیم گُئنده عیسی، دی که عیسی نه محکوم کِرْدنه، د کِرْدِه خُوش پَشیمو بی و سی سکه نفره نه و سَرُون کاهِن یا و مشایخ قوم وِرگَرْدَن و گُت: مه گُته کِرْدِم و باعْث رِخْتِسه ن خِین بی گُنه ای بیئِم. اما وُئو وِش گُتِن: «و ایما چی؟ خُوت دُونی! اوسه یهودا سکه یا نه د معبد خدا پرت کِرْد و ری زِمی و کِرْد و در، و رت خُوشه دار زه.» متی ۲۷: ۳-۵

او پشیمو بی و دونس که گُته کرده. اما مسیح نه نمی شناخت. او هیچ درکی د گپی کسی که وش خیانت کرد، ناآشت؛ زوتا گُت: «خی نه بی گُته ئی نه رِختم.» آر او چی شمعون پطرس، مسیح نه می شناخت، و اشناختن خوئی خداوند ور می گشت و پَش و توبه می کرد. خودکشی، کاری سَوا د زنه ئی د فیض خدا آ.

چنی تکوشکونی، دیاری کرد که یهودا هیچ پایه اساسی ناآشت، حتی دِماوکه سه سال مرید استادش بی.

خیلی د تازه ایموداریا «دعا توبه» نه حننه و می زن و کلیسا، تقلا می کن و کتو مقدس مُحوَن. وا ای حال، آر گرد ینو بی یکه ماهیت عیسی سیشو مکشفه با، بوئه، اوسه اونه تنیا وا گپ شو اقرار کردنه. هه که شکس گپی موحورن، ونو نسوت و خدا لغزشت موحورن و د کاری وا خدا نازن.

إِشْنَفْتِمَه چنی کسونی مئن: «خدا هیچ کاری سیم نکرده. مه سی ایمو و مسیح تقلا کردم، اما د زنه ئی هه بدبخت تر بیم!» یا «مه دعا کردم و لالکسم خدا ای کار بکه و نکرد.» ونو هرگز زنه ئیشونه ننیانه زیر پا عیسی، بلکم و نفع خوشو، خوشونه هُم تا عیسی کردن. ونو اونه خدمت کردن تا او چی ئی که می حان، دِش بیرن. ونو و راحت لغزشت حردن. عیسی ونونه چنی تعریف می که:

«باقی، هه چی تُم یا کاشِتسه د گل گیر بردیا آن؛ و نو کُوم نه می شَنوَن و آزی وه نه وا شاپی قبول می کن، اما سی یکه د خوشو ریشه نازن، تنیا زُمون کمی تاو میازن. اما هه که و سَنه کُوم، می فتن د چمر و آزار، آزی ایمونشونه د دس می ئن.»

- مرقس ۴ : ۶۱ - ۷۱

حواستو با که او گت، ونو آزی لغزشت موحورن، سی یکه هیچ ریشه نازن. ایما د چی بایس ریشه بکیم؟ جنو ها د افسسیان ۳ : ۱۶ - ۱۸ : «د محبت ریشه بئیریت و پایار بوئیت.» محبت ایما نسوت و خدا اساس و پایه ایمانه.

عیسی گت: «محبتی گپتر د یه نی که کسی جُون خوشه د ره دوس یاش بئه.» (یوحنا ۱۵ : ۱۳) ایما نتونیم زنه ئیمونه بئیم و کسی که وش گووه ناریم؛ هه چنی نتونیم زنه ئی خومونه بئیم و خدا مَر یکه اونه اوقه خو بَشناسیم که وش گووه داشتوئیم. ایما بایس ذات و شخصیت خدانه بَشناسیم و درک بکیم، بایس اطمینو داشتوئیم او هیچ کاری نمی که که و مو آسیب برسنه.

او هه ویردار او چی ئی آ که دونه د هر چی ئی بیشتَر وش دل بسته آیم. او چی ئی که و ت ایما شکس آ، همیشه موئه و خیریت ایما. الوت د صورتی که ایمونه خومونه د دس ئئیم. خدا محبت آ؛ هیچ خودخوانی یا شرارتی دِش نی. شیطونه که دوس داره ایمانه هلاک بکه.

ایما بیشتَر اوضاع زنه ئیمونیه وا عینک نزیک می نیم؛ ای کار تصویر حقیقی نه

جوری هنی نشو مئه. خدا جنبه ابدی او چی ئی که ایما ها دِ سَرْمونِه مئی ته. آر اوضاع نه دِ چَش خومو که محدود آ سیل بکیم، دو اتفاق مِفته:

اول یکه دِ مینجا پروسه تصفیه بی ته توسط خدا، وِ راحتی طعمه لغزشت موئیم؛ چه دِ رابطه وا خدا وُ چه وا یکی دِ پاکاریا.

دوئم یکه، وِ راحتی توسط دشمه گول موحوریم. شیطو دِ چی ئی که دِ او آن، وِ نظر میا دُرس آ، ونه وکار مور، اما ته نشخهش یته آ، که ونه سی نابودی وُ مرگ ایما وِ کار بُر. هه که دِ گووه خدا مالگه می کیم، دِ چَشش خدا وُ ویرداریش دیر نموئیم. هه چنی هم تسلیم ایی وسوسه نموئیم که خومو ویردار خومونیم.

گووه و شخصیت خدا

یکی دِ زه یائی که شیطو امتحونمو میکه تا دِ گووه وِ خدا دَس بکشیم، ینه آکه طرز فکر ایمانه وِ شخصیت خدا ور می گردنه. او دِ باغ وا حوا ایی کارنه کرد اوسناکه که دِش پرسی: «یعنی دِ راسی خدا گُته که دِ گرد داردخت یا باغ نخوریت؟» (پیدایش ۱: ۳) او هسد خدانه چوور شه کرد تا شخصیت اونه بَر نه وُ اونه گن نشو بته.

خدا گئی: «دِ گرد داردخت یا باغ بحور، اما دِ دار میوه شناخت خو وُ گن نخور، سی یکه روزی که دِ وِ بحوری وِ راسی میمیری.» (پیدایش ۲: ۱۶-۱۷)

خلاصه یکه مار وِ حوا گت: «خدا هر چی خونه دِ شما دریغ می که.» اما اصرار خدا یه بی: «شما آزادونه بو حوریت غیر....» خدا گرد باغ نه نیائی دِ اختیار آیم تا دِش «کیف بکن وِ دِ گرد میوه یاش بُو حورن غیر یکی.» مار وا ایی قصه، طرز فکر رُ نه وِ خدا چوور شه کرد: «خدا دِ راسی حوا سش وُ تو نی. چه چی خوئی نه دِ تو دریغ می که؟ او چنو که گمو می کیت دوس تو نازه، او نمی تونه خدا خوئی با!» پ، حوا گول حرد وُ درونه دِ باره شخصیت خدا باور کرد. اوسه بی که شوق پیا کرد وِ گُته؛ سی یکه دِ کلوم خدا نوی که حیات بته، بلکم شریعت بی که حکومت می کرد: «قوه گُته شریعت آ.» (اول قرنیتیا ۱۵: ۵۶)

دُشمه هه چنو وِ ایی روش کار می که، او شخصیت خدای بو آنه دِ چَش بچونش چوور شه نشو مئه. گر ایما یه سا دِ اقتدار یا وِ ری خومو داشتیمه؛ چی: بُوایا، معلم یا، رُئیس یا، حاکم یائی که غورت وس بی محبت بیتنه. دِ اوچه که ایی آیم یا نمونه ئی دِ اقتدار وُ قدرت هیسن، پ، راحت که طبیعت ونونه وِ شخصیت خدا نسوت بئیم؛ سی یکه خدا اقتدار ابدی آ.

دُشمه و استادی شخصیت بُوانه و چوورشه کردن طرز فکر ایما و بوآیا زمینیمو خرو کرده. خدا مُئه که وِرز ورگشِتِه عیسی، دل بوآیا نه والا بَجو ورمی گردنه (ملاکی ۴ : ۶). شخصیت یا طبیعت خدا دِ رهبرِیاش و چش میا و یه کاتالیزوری موئه سی شفا.

هه که دونسوئیت که خدا هرگز کاری نمی که که و شما آسیب بزنه یا شمانه نابود بکه و هر کاری دِ زنه ئی تو می که یا نمی که، و نفع شمانه، اوسه آزادونه گِرد اختیار خوشه و او مئه و و شوق، زنه ئی تونه وئیت و دس استاد.

آر خوتونه کامل پیشکش عیسی کردیته و و ویرداری او تعهد داریت، نمی تونیت لغزشت بوحوریت؛ سی یکه هین خوتو نیست. ونو که آسیب می ئن و ناامید موئن، کسونی آن که نه و سُنه ماهیت وجودی خود او بلکم سی او چی ئی که عیسی تونه سیشو بکه، میان و تیش.

هه که ایما چنی طرز فکری داریم و راحتی ناامید موئیم. خودمحوری باعث کوتاه فکری موئه. ایما نتونیم اوضاع ضروری خومونه و چش ایمو بی نیم. هه که دِ راسی زنه ئی ایما دِ عیسی گم با، شخصیت اونه می شناسیم و دِ خوشی او هُم بر موئیم. دِ جِم نمو حوریم و نابود نموئیم.

هه که و طبق محیط و وضع حال طبیعی خومو داوری می کیم، لغزشت حرده آسو موئه. دِ ای روش توسط چش یا روح و اوضاع سیل نمی کیم. دِ شرایط و زمونی یایی که حس می کیم ضروری آ و هُجه داریم، بیشتر موقع یا خدا جئو نمئه، اما هه که ورمی گردیم و دِما، تونیم حکمت اونه بی نیم.

تا که گلی بچونمو روش یا ایما یا منطق که ها دِ پُشتِش نه درک نمی کن. ایما تقلا می کیم یه چی یائی و بگونه گپ ترمو بُئیم تا بتونن حکمت بشری نه بیشتر بَقَمَن. اما هِرزگائی هی که و سُنه نابالغی سو، درک نمی کن یا قبول نمی کن و بعدا دِ زنه ئیشو حکمت ونه می قَمَن. یا گاس دَلیل وه، امتحونه اطاعت، محبت و بلوغ ونو با. دِ باره بوآ آسمونی ایما هَم هه چنی نه. دِ چنی اوضاعی ایمو مُئه: «مه وِت گووه دارم؛ هرچن درک نکم!»

ایما دِ عبرانی یا ۱۱ : ۳۵-۳۹ لاپری می بینیم دی ونو که و انجوم رَسیننه وعده یاشونه دِ لا خدا نی ئه، اما دو و شک نویته: «زُئو مُرده یا خُشو نه زنه پیا کِردن. قَری عَدُو دیئن، و راهائی نه قبول نَکِردن، تا دِ سر سی یه زنه ئی بیتر زنه بوئن. باقی لُغز اِشَنفَین و فِلک بین، و حتی زَالَنه بین و اُفتان و هِلِفْدُو. و نو سنگسار بین،

وا يَرَرَه بِيِينِ وَ دَوُگَت، وا شِمَشِيرِ گَشِسِن. پوسِ کُوه وَ چَپِيشِ دِ وَرِشُو، ژار وَ ذَلِيلِ وَ عَدُوگَشِيَه، مِغالِ بِيِينِ. وِنُو کِه دَنيا لايَقَشُو نَوِی، دِ بياوُنیا وَ کُوهِیا، وَ دِ گُنایا وَ اِشْگَفْتِیا زَمِی، تینوَارَه بِيِينِ. وَ گِرْدِ یَنُو، وَايَکِه وَ سُنَه ايمُونِشُو بِي کِه دِ بازِه شُو وَ خَوِي شَاهادَتِی دِئِس، وَ عَدَه نِه نَگِرَتِن. سِي يَکِه خِدا چِي بِيَتَرِي سِيْمُو حاضِرِ کِرْدِي، تا بَدونِ اِيما وَ نُو کَامِلِ نَوُئِن.»

ونو بِنَا وَ يَه نيائي نِي وَ هَر قِيْمَتِي کِه بِي تَه، خِدا نِه دِ سَرِ گِرْدِ کارياشُو بَنِي نِن. ونو وَ او ايمو داشْتَن؛ حَتِي هِه کِه مُردنِ بِي وَ انجومِ رَسِسِن وَ عَدَه يانِه نِي نِن. ونو اِيما بِيِينِ کِه لَغزِشْتِ نَمِي حَرْدِن.

اِيما زَمونِي ريشِه مِي کِيَمِ وَ پايارِ مَوئِيمِ کِه دِ مَحَبَتِ وَ گووَه وَ خِدا پُرِ بايِم. هِيچِ تيفو نِي هَر چِنِ سَخْتِ بَا، نَتونِه هَر گَزِ اِيمانِه چِمِ بِيَه وَ يَه وَ ارادِه وَ شَخْصِيَتِ قوه دارِ وَ دَسِ نَمِيَا. بَلْکِمِ عَطائِي آ دِ لَا فَيضِ خِدا وَ گِرْدِ ونو کِه گووَه شُو هَا وَ خِدا وَ خود سَرِي نِه مِي نِيئِنِ والا، اَمَا سِي يَکِه خومونِه تَمومِ کَمالِ بِيئِيمِ وَ او، بايِسِ اونِه کِه زَنه تِيْمو هَا وَ دَسِشِ خَو بَشناسِيَم.

فَيضِ وَ اُفتايَه يَا دِئَه مَوئَه

شَمعونِ پِطرسِ دِ نَمِي تونِسِ وَ گِييِ خوشِ بَنَه. او اطمينونِه طَبِيعِي خوشِه دِ دَسِ دِي. او آشْکَارَا بِي ثَمَرِ بِي تَنه ارادِه قوه دارِ خوشِه دِي. او اُفتايَه بِي. ايمدالِ کاندِيدِ خَوِي سِي گِرْتِيَه فَيضِ خِدا بِي. خِدا فَيضِ خوشِه وَ اُفتايَه يَا مِي تَه. اُفتايَه يِي چِي لَازِمِ وَ ضروريِ آ. يَه دَرِسيِ بِي کِه دِ وَجْدانِ پِطرسِ تَشِشِ گِر گِرْتِ؛ طوريِ کِه دِ نومه شِ چِي نِيئِنِ: «هِيَه وَ چِنِي شِما چَوُونِيا، مَطِيعِ مَشايخِ بايَتِ. گِرْدَنُو دِ رِفْطارَتُو وَ اِيکَتَرِي اُفتايَه يِي نِه بَکِيَتِ دِ وَر، سِي يَکِه خِدا هَا وَ تيشْکِ اِيْمِيا غُت، اَمَا وَ اِيْمِيا اُفتايَه فَيضِ مِي تَه.» اولِ پِطرسِ ۵:۵

پِطرسِ تا نَزِيکِي وَلِ کِرْدِه وَ دَسِ کَشِي تَه، جَمِ حَرْدِ. اِيما يَنِه دِ پِيغوميِ کِه فَرِيشْتِه خِداوندِ دِ قورِ وَ مَرِيَمِ مَجْدَلِيَه گُت، مِي قَمِيمِ: «اِييسِه، رِيَتِ وَ شاگَردياشِ وَ وَ پِطرسِ بُوئِيَتِ کِه او دِ نِها شِما مِي رَه وَ جَلِيلِ؛ دِ اوچِه او نِه مِئِنِيَتِ، چِنُو کِه نِها تَرِ وَ نُو گُتِي.» مَرَقَسِ ۱۶: ۷

فَرِيشْتِه دَسِ نِيا پِطرسِ نِه سِوا کِرْدِ، پِطرسِ نَزِيکِ بِي نَابودِ بَا، اَمَا خِدا دِشِ پِئِي نيائي. او پِ وَ جَمِ حَرْدِه دِ بِيِنِ نَمِي رَ، بَلْکِمِ قوه دارَتَرِ مَوئَه.

عِيَسِي نِه تَنِيَا پِطرسِ نِه بَخْشِي، بَلْکِمِ اونِه بِنَا کِرْدِ. ايمدالِ کِه او جَمِ حَرْدِي.

اماده بی تا بوئه و یکی دِ ستونیا مرکزی کلیسا. او وا جرات، زنه بی ئنه مسیح نه دِ جلو ونو که عیسی نه کشی ئن و صلیب اعلوم کرد. او نه وا یه کنیز، بلکم وا شورایی ری وری بی. او وا قدرت و جسارت زیاد دِ ناها ونو ایسا.

تاریخ لاږ مئه که پطرس دِما چن چن سال وا بفاذاری خدمت کرده، چوورشه وری صلیب بی. او جُرس که قابل نی که چی خداوندش بمیره. زوتا، اونه چوورشه دُر کردن. او د زلهش نمی رت. او بردی بی که وری پ قرص تخت برد بنا بی ئی.

امتحونیا زنه ئی، او چی یائی که ها دِ ده ایما، دیاری می گه؛ می ها لغزشت نسوت و خداوند با یا نسوت و باقی. امتحونیا ایمانه دِ مورد خدا و همقطاریامو موئه و لغزشت و یا ایمانه پُر زورتر می که. آر دِ ای آزموشت یا رد بایم، ریشه یامو می ر دِ قبلی و خومو و آینده موئه پایار می گه. آر شکس بحوریم، لغزشت موحوریم و یه تونه ایمانه بگشنه و تلی.

خداوند! مه تونه خدمت کردم، آسی...؟

هه که چوپو بی ئیم، گر چارده سالونه باهوشی نه می شناختم که همه دِ رهبریا و رفیق یاش دِ دسه جوونیا قریشه داشتن. او محصل خوئی بی و ورزشکار موفقی بی. ای گر جوو و امور خدا شور و شوق داشت، و وا بفاذاری خدانه خدمت می کرد، و سی هر برنامه ئی مفتا و ناها و کاندید موی. او وامو اوما و یه سفر بشارتی و تقریبا و هر که می رسس، شاهادتی ایمونشه می ده.

یکی دِ خصیصه یا زنه ئیش یه بی که چار ساعت دِ روز دعا می کرد. او چی یا زیادی دِ خدا می شتفت و ونونه و باقی می نیا دِ مینه. قصه یاش همیشه پُر برکت بی، او دعوت خوشه سی خدمت دِ خدا گرتی و می حاس ویزز بیس سالونی ش بوئه و کشیش. و نظر می ما صخره قرص و پایاری آ.

مه ای گرینه دوس داشتیم و دعوت خدا دِ زنه ئیشه تشخیص می دم و واش وخت می نیام. تنیا یه دل دهولی داشتیم: و نظر می ما که او و خوش خیلی اطمینو دازه. خیلی تقلا کردم که دِ ای باره واش قصه بکم، اما مجال خوئی جور نیموی. دونسیم یه چی ئی عوض موئه. او وا قری تیفون سخت ری وری بی، اما قرص و قوه دار من. هر آزگائی، هه که می یم او امتحونیا سخت نه تاو می آزه، وی تشخیص خوم دُوشک میوئم.

چن سالی دِش رَت. او دِ تِ ایما جُواز کرد وُ مِه هَم تموم وقت می رَتَم وِ سفر، اما واش دِ تماس بی ئم. دونِسم او په دوره سختی نه بایس طی بَگه؛ سی یکه بایس چنی موی. اما نُونِسم می حا چی بوئنه، اما دونِسم وُسَنه وِ انجوم رَسِینه عاقوئش، بایس ایی سختی با. ایی جریان، چی پروسه الک بی ئنه شمعون پطرس بی.

هه که ایی پیا جوو هژده سالو بی، بوآش سرطان لاعلاجی گرت. پیا جوو وارد دآش روزه گرت وُ دعا می کردن. او ایمو داشت که بوآش شفا می رَ. باقی هَم اومان وِ جُرگه شو. تنیا چن ماه وِیرز او جریان، بُوآش زنه ئیشه ده وِ خداوند عیسی ایمو آورد.

پیا جوو گووه داشت که بوآش شفا می رَ وُ ورعی سه. مِه چن ساعتی مَنِم وِ تِ او هزرات وُ اوسه دوجه رَتَم. وا صوش، تماسی داشتَم که گُت مریضی گن تر بی ئه.

مِه وُ لیزا آزعی دعا کردیم. خدا وِ زینَهَم رویایی دَ که عیسی ایسائی دِ لارگ ایی پیا وُ اماده بی اونه دِ هزارتیش بی رَ. نیم ساعت بعد پیا جوو زنگ رَ وُ وِمو گُت که بُوآش مُرده. وِ نظر می ما که او هه آیم قوه داری آ که بی، اما یه تنیا شروع جریان بی.

هه او شو او زنگ رَه وِ قری دِ رفیق یا صمیمیش تا بُئنه که بُوآش مُرده. هه که ونو گوشه نه ورعی آشتن، داشتِن گریورو می کردن وُ او بلاجیش می ما که چطور ونو خَوَر مُرنِه بُوآشه اِشَفَتِنِه. اما ونو ایی خورنِه نَشَفَتِینی. غصه ونو وِ سُنَه یکی دِ رفیق یا خیلی خو او پیا جوو بی که گُشسی. ایی جوو، دِ یه رو هَم بُوآ وُ هَم رفیق خیلی خُو خوشونِه دِ دَس دِئی نی.

ایمدال لغزشت شروع بی ئی. او دِرَمَنه، شیت وُ ماق بُرده بی. وِ نظر می ما حضور خدا دِش دیر بی ئه. دِما په ماه، داشت والا حوَنه رانندِئی می کرد که نوهلمونَه دی که په تصادفی بی ئه. دوجه که مِهت یا اولی نه یای گِرتی، ایسا. سرنشیا نیا هر دو ماشی، دِ دوس یا نزیکش بی ئن وُ هه چنو که تقلا می کرد مِهتِشو بِنَه، هَرِدک دِ بغل او مُردن.

رفیق جونم رَسِی وِ آخر خط. او سه ساعت دِ مینه چنگل دعا کرد وُ وِ تِ خدا هلاَته آورد: «تو های کجا؟ تو گتی دل گووه ده وُ آرمی مِه موئی؛ اما مه هیچ آرمی نارم!»

مَرس خدا وش پُشت کردی. اما رایش یه گل اول بی که اونه وا قوه خوش تنیا نیایی.

او وِ خدا غیض گِرت. سی چی او اجازه یَنه دِئی؟ او نسوت وِ چوپو، هوز هزرات

یا مه غیض ناآشت. لغزشت او و خدا بی. او د ناامیدی داشت نابود موی، خدا اونه د زمونه هُجَه‌ش تنیا نیائی.

او دعا کرد: «خداوند! مه تونه خدمت کردمِه و خیلی چی یانه نیامه زیر پا تا مرید تو بام. ایمدال منه ول کردیه!» او باور داشت خدا سی گرد او چی یایی که او و سُنّه خدمت و خدا راها کردی، بدهکار شه.

بُری شری د مردم آسیبا و شکس یایی نه کم زیاد تجربه کردنه؛ بُری دِشو و خدا لغزشت موحورن. ونو اتقاد دارن که خدا بایس و گرد او چی یا که سیش انجوم دَنه، حواسش با.

ونو اونه وا انگیزه غلط خدمت می‌گن. ایما نبایس خداوند نه سی او چی ئی که تونه سیمو بکه خدمت بکیم، بلکم بایس و سُنّه او چی ئی که هیف و او چی ئی که او تا ایسه سیمو کرده، مریدش بایم. ونو که لغزشت موحورن، و طور کامل نمی‌فمن چنی و سُنّه او چی ئی که خدا د زی سی راهایی ونو پرداخت کرده، هان زیر دین خداوند. ونو د ویرشو رته که چطور د مرگ راهایی پیا کردند. ونو د جال یه که وا چش ابدی جریانه سیل بکن و چش طبیعی سیل می‌گن.

ایی پیا جوو د کلیسا رته دس کشی و وا آیم یا ناجور می‌گشت و جایا جورواجور، و بیشتر و باریا عرق‌فروشی و مِمونی یا می‌رت. او کز و دِرَمَنه بی، د شوقی سی امور خدا ناآشت. او می‌حاس د هر رابطه ئی و خدا دیر با.

او نتونس ائی روش زنه ئی نیه بیشتر د دو هفته طاقت بیازه؛ سی یکه د ته دل مجبور موی. اما هنی هم سی نزیک شش ماه د نزیک بی‌ته و خداوند می‌جست. آسمو کپ‌رپ بی و حضور خدا و ظاهر هیچ جا نوی.

بالا یه سال دِش رت، و اچن چی ئی که سیش بی، او فَمِس که خدا د زنه‌ئیش کار می‌که. او و خدا نزیک بی، اما و جور هنی. او و آفتاییه ئی اوما. دِما یکه او زمونه امتحو خلاص بی، خدا وش نشو ده که هرگز اونه ول نکردی. هه که گوم یا روحانیش احیا بی، یای گرت که گووه‌ش و ری فیض خدا آ، نه و قوه شخصی خوش.

مه واش د رابطه بیم. یه سال ونیم دِما وه، او وِم گت د خوش چی یایی دی‌ته که هیچ نونس هان د او: «مه پیایی بی‌ئم بی هویت و د گرد رابطه یام آیم سطحی بی‌ئم. بُوام منه جوری تربیت کردی که د ظاهر، آیم زوردار و خودساخته ئی بام. هرگز نمی‌تونیم و شیوه ئی که خدا دِم می‌حاس، رُشت بکم. دی خداوند ممنونم که

مینِه دِ او وضع حال ول نکرد. اما او چی ئی که منه بیشتر دِ رته و عرق فروشی غصه دار می که، ینه آ که و روح القدس پُشت کردم. مه اونه خیلی دوس دارم. رفیقیم واش، هرگز و شیرینی ایسه نویته.»

جم حرده و لغزشت یا زیادی دِ زنه ئی ای جوو بی و اعتماد و نفسش رت. اما او هم هه چی شمعون پطرس، پ ئی داشت که دِ بین رتنی نوی. او دجال یکه زنه ئی و خدمتیشه وا غتی بَسار، و نه وا فیض خدا بنا کرد.

لغزشت یا، نُخَطه ضعف و سختی یانه دِ زنه ئی ایما دیاری می که. بیشتر دِ جایی که گمو می کیم قوه داریم، هه اوچه جائی آ که ضعف یا ایما قایم بیته. ای ضعف یا پوشسه باقی می مونن تا زمونی که تیفونه زورداری میا و او سرپوشه می زنه والا. پولس رسول چنی نیسه نه: «سی یکه ختنه بی یه ایمانیم، که وا روح خدا پَرِسش می کیم و دِ مسیح عیسی فخر می کیم و تَکْمُو و جسم نی.» (فیلیپیان ۳ : ۳)

عیسی و ای سُنه که نئی له مردم لغزشت بُحوَرَن، دِ حقیقت ورنگشت

کتو «دُام شیطو» وِ راسی چَش منه وا کرد. مِه وُ میژم هر دک خدمت می کیم. مِه چنی برداشت کردم که گردچی یام نسوت وِ خداها دِ جا دُرس. کتو «دُام شیطو» وِم نشو ده که پونزه سال دِ کِچِم کینه وِ دل داشتم که یه خیلی گرو سیم خلاص بی. ایما وِ عنوان مسیحیف هه همیشه دَرس گِرتیمه که یکتری نه بَوَخشیم، اما مِه هیچ ایی بخشی ئِه مینه قلبم کردیمی تا یکه پیغوم شِما منه وا ایی زِی که دِ قدیم وا خوم کول گش می کردم، ری وِری کرد.

– آ.ام. (تنسی)

تخت برد لغزشت

«سی یکه دِ کِتوِ اشعیا نبی اومايه کِه: ایمدال، دِ گوءِ صَهیون
 بَردي می نِیم، بَرِدِ اصلی بِنّا کِه بَرگِزیه وَ قِیمتی آ؛ هَر گِه وَ او
 ایمو بیاره بور نِموئه. پس سی شِما کِه ایمو اوردیتّه، قُرپ
 آ، اما سی وِئو کِه ایمو نیووردنه، بَردي کِه معماریا رَد کِردن
 بی یه بَرِدِ اصلی بِنّا. وَ بَردي کِه باعثِ زِعی خَرده نه؛ وَ گَمری
 کِه باعثِ اُفتایه نه وِئو مَوْخوَرَن وَ زِعی، سی یکه دِ کَلومِ خدا
 اطاعت نِمی گن، هِه چَنو کِه سی اِبی کار تعین بیین.»

— اول پطرس ۲: ۶-۸

ایمروزی معنی کلمه «ایمو» ضعیف بیه. دِ چَش بیشتر مردم، ایمو صرفاً بی نه
 وِ معنی قبول یه حقیقت خاص. وُ هیچ ربطی وِ اطاعت ناره. اما دِ آیه یا بالا کلمه

"ایمو" و "ناطاعتی" و معنی تیشک یک هیسن. کتو مقدس دل گوی میّه «سی یکّه خدا جاهانه ایقه محبت کرد که گر یگونه خوشه ده تا هر که و او ایمو بیاره هلاک نوئه، بلکم حیات ابدی پیا بگه.» (یوحنا ۳ : ۱۶)

د نتیجه، طرز فکر ایما و معنی کلمه ایمو، بری گمو می گن تنیا کاری که بایس بگن، پنه آکه ایمو داشتوئن که عیسی بی نه، د جُلختا مرده، و جایگاه خاصی دازه. آر یه تنیا شرط بی، دیویا هم جایگاه خاصی سی عیسی دونن. کتو مقدس مئه: «تو های و ایی باور که خدا یکی آ. خو می کی! حتی دیویا هم یه نه باور دارن و د زله، ریک رک میفته و شو.» (یعقوب ۲ : ۱۹) اما هیچ نجاتی سی شو نی.

کلمه ایمو د کتو مقدس، معنی بالتر د قبول کردن وجود یا تصدیق ذهنی یه واقعیت داره، د حقیقتی که هی د آیه بالا تونیم بُنیم که عنصر اصلی ایمو، اطاعت آ. ایما موی ونه چنی بچونیم: «پ شما اطاعت می کیت، کار خوئی می کیت، اما ونو که اطاعت نمی گن، بردی که معماریا رد کردن، بی و برد اصلی پنا، و برد لغزشت و تخت برد رنجشت.»

شما قبول می کیت اطاعت کرده کار سختی نی؛ آر هه که شخصیت و محبت یکی نه می شناسیت. محبت عاقوت رابطه ایما و خداوند آ، الوت منظور داشتن محبت و قانون یا و تعلیم نی، بلکم محبت و شخص عیسی مسیح آ. آر ایی محبت، قرص د جا خوش نی، ایما آماده لغزشت و سرنگونی هیسیم.

قوم اسرائیل که خدا ونونه دعوت کرد پنا بگن، عیسی؛ برد سر سه سیک خدا نه رد کردن. ونو تعلیم یا عت عتیق خوشونه دوس داشتن. تفسیریا خوشونه دوس داشتن؛ سی یکّه و نفع خوشو نفع بُرن و باقی نه کنترل بکن. د یه لا، عیسی گرد شریعت گری نه کشی و چالش، د شو حاس: «شما نیسنه مقدس نه می جوریت، سی یکّه گمو می کیت و واسطه و نو، حیات ابدی داریت، د حالی که هه ایی نیسنه یا و مه شهادتی می ن.» (یوحنا ۵ : ۳۹)

ونو نمی تونسن ته ایی باورنه بَقَمَن که د اول اراده خدا یه بی که واگرونودختر و نش د رابطه با. ونو می حاسن سلطنت و حکومت بکن. طر فکر شو یه بی که شریعت بالاتر د رابطه آ، و او چی ئی که مُفت گرتینی، رد کردن. ونو ترجیح می دت مرید روش قدیم خوشو بان. زوتا، عطا مُفت خدا، عیسی مسیح، امید زنه ئی و نجات ونو «برد لغزشت ده و تخت برد رنجشت» ونو بی.

هه که شمعون پیر، عیسی بچوله نه گِرت د بغل و د معبد بالا برد، چنی نبوت

کرد: «اوسه، شمعون وُئو نه برکت ده و وِ مریم، داآ او گُت: «قرار آ، ای بچه باعِث اُفتایه و وِریسایه نِ خیلیا دِ قُوم اسرائیل بوئه، و نیشونه ای با، که دِ وِرش مِسَن» (لوقا ۲: ۳۴)

حواسِ تُو و کلمه اُفتایه و وِریسایه با. کسی که اوما تا صلح نه وِرمی بیار، و وِ وِو که قرونی معماریا (پاکاریا او روز) بی ئن، زنه ئی د، و جایی رَسس که شمشیر جگائی نه سی وِو که و سَنه وِو کیل بی ئی، و خوش بیار. (متی ۱۰: ۳۴)

عیسی و لغزشت حَرده یا

عیسی بیشتر موقع یا دِ جلسه یه شمه، و چوپونی که بَره گم بی ئه نیایه وِری کولش موره و وِرمی گردنه وِت گله، معرفی موئه، یا گاس وِیکی که بچونه کوچک نه می گرت دِ بغل و هه چنوکه داشت برکتشو می ده، و اَلوخنه می گُت: «دوستو دارم» گرد ینو دُرس آ، اما تصویر کاملی وِمو نِمئه.

یه هه او عیسی آکه فرقه فریسی نه سی صالح بی ئه نی که وِ نظر خوشو بی، مَحکوم کرد: «ماریا! اُفعی زاده یا! چطور دِ مکافات جهنم فرار می کیت» (متی ۲۳: ۳۳)

او میزیا صرافیانه دِ معبد چوورشه کرد و وِ وِو وِو وِو (یوحنا ۲: ۲۲). او وِ پیایی که می حاس بواشه خاک بکه و اوسه مرید عیسی با، گُت: «عیسی وِیکی هنی گُت: «مرید مه بو.» اما او جُئو ده: «آقا، بئیل اول رُوئم وِ دِما ایوت کِرده و مَردهن بُوهم او نه بَنیئم دِ قُور، اوسه بیام مَرید تو بام. عیسی وِش گُت: «بئیل مَرده یا، مَرده یا خُوشو نه بَنیئن دِ قُور. اما تو رُو وِ پاتشائی خدا نه اِعلوم کُو.» (لوقا ۹: ۵۹ - ۶۰)

هه که خو وِ خدمت عیسی سیل بکیم، پیایی دیاری موئه که هه چنوکه داشت خدمت می کرد، بَری نه لغزشت می ده. بیاییت وِ چن نمونه سیل بکیم.

عیسی فریسی یانه لغزشت ده

دِ موردیا زیادی عیسی و رهبریا فریسی ری وِری موی و وِو وِو وِو دِ لغزشت. وِو وِو سَنه لغزشت شو، اونه گشیئن وِ صلیب. وِو دِ عیسی بَنشو می ما. اما عیسی اوقه وِو وِو دوس داشت که حقیقت نه گُت: «شما اِریاکاریا! اِشعیا نبی دِ باره شما چه خو گته، اوسه که گُت: بی قُوم وِ لویا خُوشو مه نه احترام می کن، اما دِل یاشو دِ مه دیر، عبادت وِو وِو بیخود آ. (متی ۱۵: ۷ - ۸ - ۹) ای قصه وِو وِو دِ لغزشت.

و او چیئی که شاگردیا عیسی آزی دِش پرسین سیل بکیت

: «اوسه شاگردیا اومان و تِهش و گِتن: «دُونی کِه اِی قِصه تو، سخت و علما فِرقه قَریسی بَرخرد.»

— متی ۵۱ : ۲۱

«عیسی و شو جُئو ده: «هَر زِهالی کِه بُوَه آسْمُونی مِه نکاشتوئه، دِ ریشه می کِینه، وُنو نه پئیلیت و حالِ خوشو. وُنو زهنمایا کوری آن. هه کِه کوری عصاگش کوری هئی بوئه، هَر دِک می فتن دِ چاه.» (۱۵ : ۱۳ - ۱۴)

عیسی و ونو که لغزشت حردینی نشو ده که ونو که دِ راسی توسط بوا کاشتیه نوی یوئن. پاکسازی می که. گاس قری دِ آیمیا وصل بان و کلیایا و دسهیا دمتی، اما توسط خدا کل نوی یوئن یا هین خدا نوئن. هه که حقیقت موعظه موئه؛ لغزشتی که می آ، انگیزه حقیقی ونونه آشکار می که و باعث موئه ونو خوشو دِ ریشه گنه بان. دِ کلیسایا زیادی، خیلی شاهد بیمه که چوپونی یا و سته کسونی که کلیسانه ول کردنه، می حا دِ مین کارکنیا با یا دِ مین جماعت، غم دبار موئن. دِ بیشتر موردیا، اِی آیمیا دل دهل حقیقی آن که موعظه موئه و وا سبک زنه تیشو ری وری موئن، اوسه، و هر جنبه دِ کلیسا ایراد می ر و دِ اوچه می گن و دَر.

چوپون یایی که می حان گرد مردمی که میان و کلیساشونه نیه دارن، عاقوت بایس و حقیقت سازش بکن، مه و چنی کسونی گیمه: «آر حقیقت نه موعظه می کیت، مردم نه لغزشت مئیت و ونو دِ ریشه کنه موئن و کلیسانه ول می گن. سی ونو غصه دار نوئیت، بلکم هه چنوادامه پئیت و ونو که خدا سیئو کل کرده.»

قری دِ رهبریا، دِ ری وری بیئه و آیمیا دیری می گن و زله شو می ر ونونه دِ دَس بئن. قری و طور خاص دو و شک موئن؛ سی یکه مردمی که واشوری وری موئن، یا دِ ونونن که پیشکش خیلی گپ مئن، یا دِ کلیسا یا جامعه، آیمیا با نفوذی آن. قری هم دِ رنجشت دیئنه مردم زله شو می ر که زمون زیادی واشو بیئه. یه، باعث موئه چوپونیا، او اقتداری که خدا سی ایوت و خوراک دئه و گله و شو دئه، دِ دَس بئن.

هه که سی گل اول دِ جایگاه چوپو پی ئم، پیا حکیمی منه هوشیار کرد: «دِ اقتدار خوت بمو، دِ غیر اِی صورت، کسی هئی ونه دت می سونه و و تیشک تو و کار مورا!» سموئیل پیا خدا پی؛ کسی پی که دِ حقیقت سی هیشکه حتی پاتشاه کوتا نیوما.

هه که شائول دِ خدا نا اطاعتی کرد، خداوند وِ سموئیل گُت که واش ری وِری با وُ او یَنه کرد. متاسفانه شائول وِ کلوم خدا وا توبه حقیقی جئو نده، او بیشتر دل دهلول یه بی که دِ چشِ مردم چطور وِ نظر بیا. هه که سموئیل ورپسا تا اونه ول بکه، او وِ رداش چشپس وُ سیک وِ دِرس. سموئیل اونه وا ایی قصه جرو کرد: «ایمرو خداوند پاتشایی اسرائیل نه دِت دِرن...» (اول سموئیل ۱۵ - ۲۸)

یه او چی ئی نوی که سموئیل سی شائول می حاس. سموئیل سیش غصه دار بی. او شائول نه سی پاتشا بی ئه مسح کردی وُ اونه سی حکومت تربیت کردی وُ کار تاجگذارینه انجوم دئی. او رفیق صمیمی شائول بی. اما گوش بیریت که خدا چطور وِ غم وُ غصه سموئیل سی شائول، برخورد کرد: «تا کی سی شائول عازیتداری می کی، وایکه مه اونه سی پاتشا بی ئنه اسرائیل رد کردم؟ رغودونه خوته پُر کُ دِ رغو وُ بفت وِ ره؟ تونه.... کل می کم...» (اول سموئیل ۱۶: ۱)

خدا وِ سموئیل سفارش کرد که رغونه تازه یعنی وا مسح تازه بفته وِ ره، او بایس می قَمَس که محبت وِ داوری خدا کامل آ. آر سموئیل ور می گشت وِ ت شائول، زمونی که خدا اونه رد کردی، او دِ رغونه تازه نا آشت. ار او هه چنو عازیت دار می مَن، هیچ جا نمی رت.

چوپونی بایی که سی ونو که کلیسانه ول کردنه، غم دبار وُ غصه دار موئن، یا ونو که سی یکه عضویا رفیقشون واشو برخورد نمی گن، دَس آخر، رغونه مسح دِ زنه ئیشو حُشک موئه. قری دِ خدمت یا دِ بین می رن، هه چنو قری هنی تظاهر وِ زنه بی ئه می گن، ونو دِ ری نا آگائی رابطه وا مردم نه ترجیح مئن وِ رابطه وا خدا.

کتو مقدس نَنبسه نه که عیسی وِ هیچکوم دِ پیایایی که اونه ول کردن، عکس العمل نشو دئه. تنیا کئف او انجوم اراده خدا بی. وا ایی کار، او خیلی یانه هین خوش کرد.

هیچ دِ ویرم نمی ر، اوسناکه که دِ کلیسایی پُر دِ روح خدا موعظه می کردم. ایما نزدیک یه سال دِ سفر بی ئیم. اولین صو یه شَمَه، پیغوم ساده ئی دِباره توبه وِ ورگشته وِ "محبت اولی" موعظه کردم. هرچن مقاومتی حس کردم اما باور داشتم وِه پیغومی بی که بایس می آوردم.

دِما مراسم، چوپو گُت: «او چی ئی که ایمرو موعظه کردی، خدا وِم نشو دئه، اما گمو نمی کم جماعت مه سیش آماده بان!»

زینهم، وا الهام روح القدس دِش پُرسی: «کی چوپونه کلیسا آ، تُو یا عیسی؟»

چوپو سَرش وَن و هار وُوموگت: یه سِئِم کلیساش آیما پیری هیسِن که نمی حان دِ ترتیب مراسم، موسیقی، یا موعظه چی ئی عوض با وُگت: «یه دُرس چی ئی آ که نزیک یه ماه پیش وم گت. او وم گت که او دونه ایی آیم یا چه چی یائی نه توئن کنترل بکن.» ایما اونِه دل گوی دِئیم که قوه داشتوئه وُ دِ خداوند اطاعت بکه.

ایما چار مراسم کلیسای هنی نه دِ او کلیسا انجوم دِئیم که هرکوم دِ او یکی سخت تر بی. هه که دِ او شهر رتیم، حس می کردم یه گونی ریق، ها و ری گردهم سنگینی می که و یه نه نتونِسِم بَقِمِم. معمولا هه که دِ کلیسای می رم، قلبم پُر دِ خوشی موئه. نونِسِم اشکال کار دِ کجا بی.

دَس آخر هه که وا خداوند خلوت کردم، پُرسیم: «کجا کارم غلط بی؟ سی چی چنی بار سنگینی دِ روحم حس می کم؟ یعنی مه اقتدار چوپونه دِش واگیر کردم؟» او خیلی ساده گت: «توز پایاته بَتکنو.» (لوقا ۹: ۵)

مه دِ اشتفتنه ایی قصه ماقم بُرد. و دعا ادامه دَم وُ دِ سر پرسیم و او دِ سر چنی گت: «توز پایاته بَتکنو.»

دَس اخر اطاعت کردم و سنگینی رت، وُ شایي اوما دِ قلبم. بلاجیم اوما دِ سر پرسیم: «خداوند، ونو وم هملّت نی آوردن وُ منِه دِ شهر تار نکردن. پ سی چی؟» او وم نشو ده که رهبر او کلیسا وُ بیشتر مردم او کلیسا پیغومی که خدا سی کلیسا داشت نه، رد کردینی.

مه خواهشت کردم: «خداوند، وُشو زمونه بیشتری پ!»

«آر وُشو پنجاه سال هنی مجال بیئم، هنی هم عَوْض نموئن. دلِشو هه دِ ایی وضع حال مئه.»

دونِسِم که ایی رهبر انتخاب کرده تا دِ جال اطاعت دِ خداوند، آرمی نه دِ ره سازش کرده و کلیسا حفظ بکه. رغودونه او دِ رغو پُر نوی. او ظرفی بی که مینش پیک پتی بی. یعنی، او دِ ظاهر پُر دِ روح بی، اما قدرت وُ حضور خدا نه ناآشت. بعدها اِشفتِم که او دِ خدمت چوپونی رته والا وُ دِ کلیساش هم عضویا کمی مینه و جا.

عیسی وا باقی کنترل نموی. او حقیقت نه می گت؛ حتی آر و قیمت ری وری بیئه و ونو یا لغزشیت ونو موی، آر شما تصدیق باقی نه می حایت، مسح خدا نتونه و ریئو

بیا، بایس ای هدفنه د دلتو داشتوئیت که کلوم خدانه بُئیت و اراده اونه بکیت؛
حتی آر و قیمت لغزشت حردنه باقی با.

عیسی هم ولاتی یا خوشه لغزشت ده

عیسی سی خدمت اومائی و ولایت خوش، اما نتونس راهایی و شفائی نه که سی
خیلی یا آوردی، وشو بته. و چی ئی که گتن، سیل بکیم:

«مَر او گر او نجار نی؟ مَر نَوم داآش مریم نی؟ و پرازونش یعقوب و
یوسف و شمعون و یهودا نیسن، مَر گرِد خُورونش د مین ایما زنه ئی
نمی گن؟ پس ای چیا نه د کجا اوردده و دس؟ پس سخت وشو بر حرد.
اما عیسی وشو گت: «یه نبی هیچ جا بی قُرب نی جُز د شهر و خونه
خُوش.»

— متی ۳۱: ۵۵ - ۷۵

د دل ای قصه موئه دنگ پیا یا و زَنونه ناصره نه اشنفت که مئن: «او گمو
می که کی آ که و اقتدار ومو درس مئه؟ ایما دونیم که کیه. او دیچه گپ بی ته. ایما
گیونه اونیم. او کر نجار. او هیچ تعلیم دُرسی نیته!» هنی هم عیسی د حقیقت
ورنگشت تا نئی له لغزشت بچورن. مردم شهر ایقه غیض داشتن که تقلا کردن اونه
د تخت برد بُن و هار و بگشن (اوقا ۴: ۲۸ - ۳۰)

او حتی هه که زنه ئیش د خطر بی، هه چنو حقیقت نه می گت. ایمر و ایما چنی
و چنی زنوو پیا یا ئی هجه داریم.

عیسی هوز هزرات خوشه لغزشت د

حتی هوز هزرات خوش توسط او لغزشت حردن. ونو د زوری که وسنه کاریا
عیسی و سرشو بی، رضا ناآشتن. سیشو سخت بی که و شیوه او رفتار بکن. بیایت
سیلی بونیم:

«هه که گس کار عیسی یه نه اشنفتن، اُفتان و ره تا او نه وردارن و
خُوشو بورن، سی یکه می گتن: یه و سر خوش نی. اوسه داآ و پرازون

عیسی اومان، ایسان وِ دَر، یِکی نِه رِکِرِدِن تا عیسی نِه هِنَا بَگَه، جِماعتی کِه نِشِسینی وِ دُورِ عیسی، وِش گُتِن: دَاآ وِ پَرارُونِتِ ایسانَه وِ دَر، ها مَنیت می گن، عیسی جُئو دَه: دَاآ وِ پَرارُونِم کی آن؟ اوسه وِ وُئو کِه نِشِسینی وِ دُورِش، سِیلی کِرِد وِ گُت: پُنُونَن دَاآ وِ پَرارُونِم! سی یِکِه هَر کِه ارادَه خدا نِه وِجا بیازَه، پَرار وِ خُور وِ دَاآ مِئَه.»

— مرقس ۳: ۱۲ و ۱۳ — ۵۳

هوزهراتِش گمو کِرِدِن او لیوَه بیئَه. حواس تو با کِه کتو مقدس مُئَه کِه هوزهراتِش عیسی اومان وِ دَر تا اونه بُرِن. مرقس اپی گس کارِنه دَاآ وِ برارونه عیسی معرفی می کِه کِه بعدا اونه دِ حوئَه یِکی هَنی پیا میکن کِه داشت موعظه می کرد. حتی انجیل یوحنا مُئَه: «سی یِکِه حتی برارونِش هَم وِش ایمو نیوردینی.» (یوحنا ۷: ۵) بُری درک نکردنه کِه عیسی توسط کس کارش تار بی. او چیئی کِه او دِ دُمِش بی، هوزهراتِش قبول ناآشتِن. اما او زیر کنترل اراده ونو نوی. او نشخه بُوانَه انجوم می دَه؛ چِه تصدیقِش می کردن چِه نمی کردن.

مِه آمیا زیادِی، مخصوصا زن و پیا یائی نِه دیمَه کِه مُریدی عیسی نِه وِ سَنَه زَلَه دِ لغزشت زبَنه یا مِیزه یا هوزهراتِشو نمی گن. نتیجه یِکِه وِری گردن وا دِما وِ یا هیچ وِ او استعداد کامل دعوت وُ حِنَه ئی خوشو نَرَسِیَنَه.

هه کِه تولد تازه گرتم، دوچه کِه گرد هوزهراتم دِ کلیسا کاتولیک روم بیئِن، دِ اِشَقَتِنَه ایمودار بیئِیم هوس نکردن. بخصوص دَاآم دِ یِکِه دِ کلیسایِی کِه منه گپ کردی وُ تربیت کردی ها می رِم، خیلی غصه دار بی.

بی گمو کاتولیک یا قابلِ هیسِن کِه خدانه دوس دارن، اما مِه دونِسم کِه خدا مِئَه دعوت کرده تا دوچه بیام وِ دَر.

ناراحتی دوئِم زمونی شروع بی، کِه وِشو گُتِیم می حام سی خدمت رُوئِم. مِه تازه مدرک مهندسِی مکانیک مِه دِ دانشگاه گرتیمی وُ دَاآ بُوام امیدیا زیادِی سیم داشتِن، دونِسم خداوند چی دِم می حا، وُ یِنه هَم دونِسم کِه یِه باعث لغزشت نِزیک یام موئَه. چنی چِن سال، اپی جریان هه چنو باعث غیض خیل یا بی. اما مِه بِنامَه نیائیمی کِه مرید عیسی بام، بی یِکِه سیم مهم با ونو غیض دارن.

اول تقلا کردم وِ انجیل، ونونه بُرم زیر سوال. اُوردم وِ وِرشو کِه تنیا وا رَتَه وِ آیین عشا ربانی، نجات پیا نمی گن. اوسه تا جائی کِه موی، زور می اُوردم وِشو.

ایمرو دونم که اوسه وا حکمت رفتار نکردم. اوسه خدا وِ م یای دَه که دِ تِ ونو زنه ئی مسیحی داشتوئِم وُ بئیلیم ونو کاریا خو منه بئیتن. اما هه چنو سی راضی کردیشو، هیچ کم نَنیام.

ایسه دآا بُوام سخت منه حمایت می گن وُ پاپام که دِ همه بیشتر وام قی می کرد، وُ طور خیلی بلایِی دِ هشتادونه سالونی، یعنی دوسال وِرز مُردنیش نجات پیا کرد. گاس دآا وُ برارون عیسی هَم گمو می کردن او عقلش دِ دَس دِئَه، اما وِ سُنَه اطاعت عیسی دِ بُوآش، دَس آخر گردشُو دِ روز پنطیکاست دِ بالاحوَنَه نجات پیا کردن. برار پیش زاش، یعقوب، بی وِ رسول وُ رهبر کلیسا اورشلیم. آر ایما دِ باره او چی ئی که خدا وِ مو موئَه، وِ سُنَه راضی کردن هوزهرات مو سازش بکیم، رغونه تازه دِ زنه ئیمو نه دِ دَس مئیم وُ نمئیلیم ونو نجات پیا بکن.

عیسی پاکاریا خوشه لغزشت دَ

دِ فصل جلویی، مفصل دِ باره طرز فکر شاگردیا هه که باعث بی لغزشت بحورن، گتیم. ایمدال بیابیت دِ سَر وَنَه سیل بکیم وُ دِ چش عیسی وِش سیل بکیم: «بُری دِ شاگردیاش وا اِشَنَفَتِه اِی قِصَه یا گِئِن: «ای تعلیم سخت آ، کی تُوَنَه وِه نه قبول بَگه؟ عیسی خُوش دُونِس کِه شاگردیاش ها دِ ای باره غُرِغَر می گن، وِشو گت:

«یعنی ای قِصَه مه، وُتو بَر خرد؟ .... دِ ای زَمُو، بُری دِ شاگردیاش وِرگِشَتِن، وُ دِ واردش گوم وِرنِئاشَتِن.»

—یوحنا ۶: ۶۰ - ۱۶ وُ ۶۶

تنیا چی ئی که سی عیسی همیت داشت، انجوم بی ئنه نشخه بُوآ بی. آر او دِ او رو تنیا می من، دِ دِلِش هیچ عَوُض نِموی. او بِناش وِ یه بی که دِ بُوآش اطاعت بکه.

عیسی قری دِ ونو که وِش نَزیک بی ئن نه لغزشت دَه

«پِیائی وِ نُوَم ایلعازَر مریض بی. او دِ مَرِدِم بیت عَنیا، آبادی مریم وِ خُووَرِش مارتا بی. مریم هه او زنی بی کِه رِغُون خُوشبو رِخت وِ ری پایا خداوند، وِ وا گیس یاش پایا او نه حُشک کِرد. ایسه برارِش ایلعازَر مریض بی. پس خُووَرِیا ایلعازَر پِیغوم کِل

کِردن سی عیسی، گُئِن: «إِ خداوند، دوسِ عزیزِ مریضِ آ.» یوحنا ۱۱ : ۱ - ۳
عیسی مارتا، مریم و ایلعازر نِه دوس داشت. ونو وا یکتري رابطه صمیمی داشتن. او واشو وخت می نیا. حواسِ تو و جُئو عیسی با:

«پس هِه کِه اِشَنفَت کِه ایلعازر مریضِ آ، دورو هَنی مَن دِ او جائی کِه بی.»

- یوحنا ۱۱ : ۶

عیسی دِ رَه الهام خدا دونس که مریضی ایلعازر آخِرِش مُردَنه. یِه مسئله خیلی جدی بی. اما او دِ جائی که بی، دو رو بیشتر مَن. هِه که عاقوت رَیس و بیت عینا، ایلعازر مُردی. مریم و مرتا وش گُئِن: «إِ خداوند، آر ایچه بیئی پرارم نِمی مُرد.» (یوحنا ۱۱ : ۲۱) یعنی: «سی چی زی نی مائی؟ تو تونسی اونه نجات بیئی!»

و احتمال زیاد، هر دک خوریا کمی لغزشت حردینی. ونو یکی نِه کِل کردینی تا و عیسی خَوَر بَنه و او دو رو دیر کردی. عیسی چنو که ونو توقع داشتن، رفتار نِکرد. او همه چی نِه ول نکرد، بلکه دِ جالش دِ روح القدس رَمنونی گرت. ای کار سی همه بیتر بی، هرچن او موقع و نظر می ما که عیسی سیش مهم نی، وُ بی خیال آ.
خیلی وخت یا، پاکار یا توسط اعضا شو کنترل مَوَن. ونو گمو می گن که بایس هرکاری مردم دِ شو می حان، بَگن.

یکی دِ اعضا هیئت مدیره، دِ یِه کلیسای کِه پُر دِ روح خدا بی وُ چوپونِش دِ دَس دئی، یِه رو اوما وِ تِم وُ گت: «ایما چوپونی میحایم که هُجَه یا ایمانه رفع بکه، یِه کسی که بتونه ساعت هشت صو بیا وِ حوَنه مِه وُ قَهوه بُحورَه.»

وا خوم گمو کردم: «شما یِه پیامینه پیایی می حایت تا بتونیت اونه کنترل بکیت، نه یکی که روح القدس اونه کنترل بکه!» بعدها فَمِسم که ای کلیسا دِ مدت یِه سال وُ نیم، چار تا چوپو عوض کرده.

هِه که چوپونه جُونیا بیئم، شَش ماه دِ چوپونی مِه می رت که پیا جَوونی اوما وِ تِم: «وام رفیق موئی؟ چوپو جلوی دَسه جَونو، رفیقم بی.»

چوپونه وِرَز مِه، وا جَوونیا خیلی خوتا می کرد وُ واشو معاشرتی بی. ونو ری کار یا که بایس وِجا بیارن تمرکز می کردن. او چی ئی که او توقع داشت مِه می قَمِسم. دُرس هِه چی ئی بی که عضو هیئت مدیره دِ چوپونِش حاسی.

مه متی ۱۰ : ۴۱ نِه سیش گُتم؛ جائی که عیسی گُت: «هر که یِه پیغمبری نِه

سی یکه یه پیغمر آ، قبول بکه، آجر یه پیغمر نه می ر. و هرکه آیم صالحی نه سی یکه صالح آ قبول بکه، آجر یه آیم صالح نه می ر. «دش پرسیم: «تو رفیق یا زیادی داری، دُرس آ؟» جئو ده: «آ»

«اما تو تنیا یه چوپو سی جُونُو داری، چنی نی؟»

او گت: «آ»

«یعنی آجر چوپون جونیا نه می حای یا آجر یه رفیق نه؟ سی یکه طوری که تو قبول بکی، او چی ئی نه که د خدا می ری، دیاری می گه.» او فَمِس چی مُیم: «مه آجر چوپونه جونیا نه می حام!»

بُری د پاکاریا د یه زله شو می ر، که نتونن توقع اعضا شو نه و جا بیازن، احساس ونونه زم دار بگن، یا حمایت ونونه د دَس پَن. ونو و سُنَه زله د لغزشت باقی، مِفَتَن د دَام. ونو و اعضا خوشو کنترل موئن نه و خدا. د نتیجه، ارزش ابدی کمی د کلیسایا یا جماعتشو و انجوم می رسه.

عیسی یحیی تعمیددهنده نه لغزشت ده

حتی یحیی تعمیددهنده هم بایس و وسوسه لغزشت حردِه د عیسی ری وری موی.

«شاگردیا یحیی گرد ای چیا نه وِش خَوَر دَن. پس یحیی دو تا د شاگردباشه حاس، و وا ای پیغوم رِشو کِرد و ته عیسی خداوند: «یعنی تو هه او کسی هیسی که قرار آ بیایه، یا چش و ره یکی هنی بایم؟ هه که او دو تا اومان و ته عیسی وِش گِئِن: «یحیی تعمید دهنده ایما نه رِ کِرده و ته تا بَقَمَه یعنی تو او کسی هیسی که قرار آ بیایه یا بایس چش و ره یکی هنی بایم؟» لوقا ۷: ۱۸ - ۲۰

گری بسیت، سی چی یحیی د عیسی پرسى که یعنی او هه او کسی آ که قرار آ بیایه، یعنی مسیح؟ یحیی وه بی که زه نه سی او آماده کرد و رِسینه اونه اعلوم کرد: «یه ناآبره خدا که گنه نه د دنیا ور می ازه.» (یوحنا ۱: ۲۹) او کسی بی که گت: «او هه وه آ که و روح القدس تعمید مئه.» (۳۳) او حتی گت: «او بایس بلن با و مه بایس کچک بام.» (یوحنا ۳: ۳۰) یحیی تنیا کسی بی که د او زمو دونس عیسی د راسی کیه. (هنی ای جریان، سی شمعون پطرس آشکار نویئ.)

سی چی پُرسی: «یعنی عیسی مسیح آ، یا بایس منی یکی هنی بایم؟» خُوئونه

بنیت د جال یحیی. د او چیئی که خدا می که، پیشقدم بیئیته. بُری وُ شُری دِ مردم نه خدمت کردیته. دِ همه بیشتر دِ مابین مردم خدمت کردیته. زنه ئیئو جوری بیئه که خوتونه حاشا کردیته. حتی رَ ناحاسیته تا او قدرت بالقوه دعوت خوتونه بیشتر و کار بُردوئیت. دِ بیاو زنه ئی کردیته، بیشتر موقعیا روزه بیئیته، خوراکتو قُله وُ عسل صَرائی بیئه. و تیشک فریسی یا ایسائیته، وتو بُختم زنه که دیو داریت. گرد زنه ئیئو دِ یه غرج بیئه که زنه سی مسیح حاضر بکیت.

ایمدال هایت دِ هُلفدو. سی مدتی گرفتار بیئیته. آیم یا کمی میان سی دیئئو؛ هوش حواس مردمی که آماده کردیته، ها و عیسی ناصری، حتی شاگریا خوت هم رتته والا اپی پیا، تنیا قری مَینه تونه خدمت بکن. هه که ونو میان وِ دیئنه تو سیتو حکایت یائی مُئن که چطور اپی پیا وُ شاگردیاش نسوت وِ شما زنه ئیشو فرق دازه. ونو وِ باجگیریا وُ گنه کاریا مُحورن وُ ورعی راشن، روز شبات نه می شِکَن وُ حتی روزه هم نمی زن. شما وِ خوتو مُئیت: «مه روح خدانه دیئم که چی کموتری وِ ریش قرار گرت. اما یعنی مسیح چنی رفتاری دار؟»

وسوسه لغزشت حرده، هرچی بیشتر میمونیت دِ هلفدو، قوه دارتر موئه: «اپی بیایی که مه زنه ئیمه نیام دِ ننارش تا زنه سیش آماده بکم، حتی نیوما تا مینه دِ هُلفدو بئیته! چطور او تونه مسیح با؟ آر مسیح آ، سی چی مینه دِ اپی هلفدو نیماز وِ در؟ مه که کار خبطی نکردمه!»

پ دو تا دِ شاگردیا بفادارتونه کل می کیت تا دِ عیسی بپرسن: «یعنی تو هه او کسی هیسی که قرار بیا یا انگلات یکی هنی بایم؟» بیاییت جئو عیسی نه وِ یحیی بیئیم:

«هه دِ او موقع عیسی بُری وُ شُری نه که اسیر ناخوشی یا، بلایا وُ روحیا گن بین شفا ده وُ بُری دِ کوریا نه بینا کرد. عیسی دِ جُئو قاصدیا گت: «ریت و او چیئی که دیئیته و اِشتفتیته و یحیی بُوئیت که چطور کوریا بینا موئن، شل یا وِ زه می زن، جذامی یا شفا می زن، گریا می شئوئن، مُرده یا زنه موئن و وُ ژاریا خور خوش پاتشایی خداوند اِعلوم موئه. خُشال وه که دِ باره مه دو وِ شک نوئه.» لوقا ۷: ۲۱-۲۳

جئو عیسی نبوتی آ. او دِ کتو اشعیا نبی جئو مئه که کتوئی آ که سی یحیی غریو نی. آیه یا اشعیا ۲۹: ۱۸، ۳۵: ۴-۶ و ۶۱: ۱

وا گرد او چی یایی که شاگردیا یحیی دیئی نی، دِ حالی که مَنظر بینن که دِ عیسی بپرسن، چی یک بی. ونو دِ باره او وِ عنوان مسیح شاهادتی دن، اما عیسی جریانه و

هه یه ختم نکرد. او گت: «خوشال وه که د مه لغزشت نُحورَه.»

او داشت چنی می گت: «یحیی مه دونم گرد او چی یایی که سیت بیئه و خیلی د رَها مینه درک نمی کی؛ اما د باره مه، و ای سته که چنو که تو توقع داشتی، نمی کم، لغزشت نُحور!» او یحیی نه دل گووی می ده تا و طبق درک خوش د رَها خدا د قدیم و د زنه ئی و خدمت خوش قضاوت نکه. یحیی گرد تصویر وس نشخه خدانه نوئیس، دُرس هه چنو که ایما ایمر و تصویر کامل نه نوئینیم. عیسی اونه و ای قصه دل گووی ده: «او چی یایی که وئو هُد بی ته، کردیه. پاداشت خیلی گپ موئه. تنیا د باره مه لغزشت نُحور.»

لغزشت بدون عذرحوائی

حتی آر شما چی یحیی د خیلی د رَها خدا تربیت بی ئیته، هنی ها دِش مجالی سی لغزشت حرده د باره عیسی داشتوئیت. آر د راسی اونه دوس داریت و وش ایمو داریت، د ور لغزشت یا پایاری می کیت و درک می کیت که هه همیشه رَها خدا بالاتر د شمانه.

هه و چنی آر می حایت د روح خدا اطاعت بکیت، مردم توسط شما لغزشت مُحورَن. عیسی د یوحنا ۳: ۸ گت: «بای و هر جا که باحا می ره؛ دَنگِشه می شَنوئی، اما نُئونی د کجا میا و و کجا می ره. هر که هم که د روح خدا بیا و دی، هه چنیته.» هه که و روح القدس گوم ورمیاریت، بُری نَتوَن شمانه بَقَمَن؛ نیلیت برخورد نَشاسَه ونو شمانه د او چی ئی که د دل دونیت دُرس آ، پَشیمو بکه. ناها کار روح خدانه و سته حاسه یا آیم یا نی ریت. پطرس ای جریانه خیلی خو مُته:

«پس د اوچه که مسیح د جسم عذو گشی، شما هم خُوئو نه واهه
ای طرز فکر مُجَهَز بکیت، سی یکه هر که د جسم عذو گشیته، د و
گنه کاری ناره. و باقی عُمر نه د جسم، نه سی هوس یا بشری، بلکم سی
حاسه خدا زنه ئی می گه.»

— اول پطرس ۴: ۱ — ۲

هه که سی اراده خدا زنه ئی می کیت، حاسه یا جسم نه و کار نمی ریت. د نتیجه، د جسم عذو می کشیت. عیسی د مخالف تیا خیلی زیادی دِلا رهبریا مذهبی عذو

می گشتی. آیم یا مذهبی باور داشتن که خدا تنیا د هوره معیاریا ونو کار می گن. ونو ایمو داشتن تنیا کسونی آن که وا خدا "رابطه" دارن. آر استاد، هه چنو که دو هزار سال پیش هه که توسط روح خدا هدایت موی، آیم یا مذهبی نه لغزشت می ده، پ ونو که مُریدش هیسن، و حتمی باعث لغزشت حَرْدِنِشُو موئه.

آزار اذیت یا پولس نمونه خوئی آ؛ قری د مردم غلاطیه و غِلَطِ اِشْتَفْتِینی که پولس د انجیل صلیب، سازش می که؛ و ای سَنَه که پولس وِ لادراری رهبریا مذهبی گته که ختنه سی نجات یه چی واجبی آ. اما پولس ونونه نِشَن و سَرِ جاشُو وُگت: «سیل مه بکیت، مه د هر لا د رهبریا مذهبی آزار می نیم، اما پَرارُو، آر مه هنی ختنه نه موعظه می کم، اسی هنی عَذُو می نیم؟ پس آر چنی می کَرِدم د کَس د پیغوم صلیب وِش بَرِنی حَرْد!» (غلاطیان ۵ : ۱۱)

پ آر یکی حقیقت انجیل می گشه و چالش، زمونی آکه بدون عذر حاسه لغزشت حَرْدِه. ایما بایس د قلب خومو بَرَسیم و ای باور که می حایم د روح خدا اطاعت بکیم، بی یکه باهاشه باحایم. د ای صورت، مجبور نیسیم د زیر زور انتخاب بکیم؛ سی یکه ای انتخاب د زی بیئه.

عیسیٰ وا اطاعت دِ بُوآش قری دِ مردمِ نه
لغزشت ده، اما هیچ و سُنَه ثابت کردن
حق حقوق خوش، باعث لغزش نوی.

مه ای تازهئی کتو «دَام شیطو» نه حنم و تنیا می حاسِم وِتو بُئِم ای کتو مِنه دِ
یه بابت دِ زنه ئیم که گمو می کردم هرگز دِش راها نموئِم، راها کرد. می حاسِم
دِئو سی نیسِئینه ای کتو تشکر بکم؛ سی یکه زنه ئی مِنه عوض کرد.

– سی.آر. (تنسی)

نکه باعث لغزشت بایم

«پس بیایت د ایسه وادما یکتری نه قضاوت نکیم، بَلِکِم
قَصت بکیت که هرگز بردی که باعث کُفْتِسِه و زِمی
موئه یا سدی د وَر ره برار خُونُو نئیلیت.»

– رومیان ۴۱: ۳۱

ایما هم ایمدال هچایه، د بابت یکه چطور عیسی د موقع سفر و خدمت،
باعث لغزشت بُری موی، خلاص کردیم. یه نِشو مئه که عیسی هر جا که می رت،
مردم تقریباً لغزشت می حردن. د ای فصل می حایم او ری سکه نه بی نِیم.

عیسی و شاگردیاش تازه د کفرناحوم وِرگشتینی. ونو د هوره کفرناحوم خدمت
خوشونه کردینی و سی تیکلونچه ئی شَکَت دَر کِرده که وش هجه داشتن، اوماینی اوچه.
آر جائی با که بوئه و نه پایگائی سی خدمت دونس، هه ایی شهر بی. هه د او حال

مامور جمع کردن مالیات معبد خدا و شمعون پطرس گت:

«یعنی استادِ شما مالیاتِ نمی‌ته؟»

– متی ۷۱ : ۴۲

پطرس گت: «الوت که مِنّه» و ورگشت تا دِ بابت وَه وا عیسی قصه بکه. عیسی رَ وا ناها حاسه مامور مالیات و دِ شمعون پطرس پُرسی:

«اِ شمعون، وِ نظرِ تو پاتشایا دنیا دِ چه گسونی باج و خراج می‌سُون؟ دِ بچُونِ خُوشو یا دِ بی‌گونه‌یا؟ چی مُوی؟ پطرس جُئو ده: «دِ بی‌گونه‌یا. عیسی وِش گت: «پس بچو مُعاف‌آن!»

– متی ۷۱ : ۵۲ – ۶۲

عیسی و پطرس یَنه گت که بچو معافن؛ ونو کسونی نیسن که مالیات بَن، بلکم دِ مالیات نفع مورن؛ ونو دِ قصر زنه‌ئی می‌گن که وا مالیات اداره موئه. گرو وِ ری سفره پاتشاه خوراک موحورن و جومه‌یا سلطنتی می‌گن دِور که گرد ونو دِ مالیات تامین موئه. ونو آزادونه زنه‌ئی می‌گن و گرد چی یا مفت سیسُو تیارک موئه .

ابی مامور، مالیات معبدنه می‌گرت، اما کی پاتشا وُ یا صحو معبد بی؟ و قرب کی او معبد ساختسی؟ جئو: خدای بوا. پطرس وِ راسی مکاشفه‌ئی دِ خدا گِرتی که عیسی مسیح، گُر خدای زنه آ.

زوتا، عیسی دِ پطرس پُرسی: «آر مه گریکی هیسم که صحو معبد آ، یعنی دِ دِئنه مالیات معبد معاف نیسم؟» الوت که او معاف بی. او سر جمع، حق داشت که مالیات نَته. اما سیل بکیم که عیسی و شمعون پطرس چی مُئه؟

«اما سی یکه وُئو نه نَزجُونیم، رُو وِ لوء دریا و قُلُوی بُون. اولین ماهی نه که گِرتی، دَمِشه واز گو. یه سِگه چهار درهمی پیا می‌کی. وا وَه بَرِ مه و خُوته و وُئو به.»

– متی ۷۱ : ۷۲

او راه‌ابی خوشه نِشودِئی، اما سی یکه باعث لغزشت نوئه، و پطرس گت: «بیا

مالیات بئیم! اما او مدرکی هنی سی آزادیش بی؛ هه که و پطرس هُد کرد که رُوته و ماهیگیری و اولین ماهیئی نه که گرت، بئیره و د گیش پیل درآره. خدای بوا، حتی پیل مالیات نه تیارک دیئی.

عیسی خداوند زمبته. او گر خدا آ، زمی و هر چی که ها دِش، توسط او آفریه بیته و ها زیر پاتشائی و حاکمیت او. زوتا، او دونس که پیل ها د گپ او ماهی. او نبایس سی او پیل کار می کرد؛ سی یکه گر بی. اما او هنی هم تصمیم گرت تا مالیات بته و باعث لغزشت کسی نوته.

یعنی یه هه او عیسی آکه ایما د فصل آخر دیئیم که باعث لغزشت مردم موی و سی وه هیچ عذر و بتهئی نمی آورد؟ او ثابت کرد که د مالیات معبد معاف آ؛ اما گت: «نکه ونونه لغزشت بئیم، رُویت و پیل نه بئیت!» مَرس یه نامیزونی هی. یعنی چنینه؟ جئو ها د آیه جلوئیش.

«د او موقع، شاگردیا اومان و ته عیسی و پرسیئن: «چه کسی د پاتشائی آسمو د همه گپتر آ؟ عیسی بچه ای نه هنا کرد و وه نه ننا د مینجا شاگردیا. و گت: «و راسی و شما موئم، تا عَوْض نوئیت و چی بچون گچک نوئیت، هرگز و پاتشائی آسمو ره پیا نمی کیت. پس، هر که خوشه چی ایی بچه افتایه بگه، د پاتشائی آسمو د همه گپتر موئه.»

– متی ۸۱: ۱ – ۴

کلوم کلیلی ها دیچه «هرکه خوشه افتایه بگه». عیسی یه چیئی دِش نَرت که وا ایی قصه یا، جریانه مفصل، سیشو گت:

«اما د مین شما چنی نوته. هر که باحا د مین شما گپ با، بایس پاکر شما بوته، و هر که می حا د مین شما اول با، بایس غلیم شما بوته، حتی گر انسان هم نی اوما تا خدمتیش بگن، بلیکم اوما تا خدمت بگه و جُونِشه سی خی باها سی خیلی یا بَنیته.»

– متی ۰۲: ۶۲ – ۸۲

چه قصه یا بلاجیئی، او نیوما تا خدمت بکه! او گر بی؛ راها بی؛ و هیشکه بیدار نوی. او زیر سلطه کسی نوی، او انتخاب کرد تا آزادی خوشه سی خدمت ویکار بۆر.

آزادی سی خدمت

دِ عَتِ جدید دِ ایما حاسه بی ئه تا و عنوان بچونه خدا دِ برار گپمو سرمشق بیریم
وُهه او طرزفکری نه داشتوئیم که دِ عیسی می نیم.

«سی یکه پرازو، شما دعوت بی یته و آزادی، اما خواستو با! آزادیتو
مجالی نوئه سی جسم، بلکه و محبت، یکتی نه خدمت بکیت.»
- غلاطیان ۵ : ۳۱

کلمه هنی سی آزادی، "امتیار" آ. ایما نبایس دِ آزادی خومو و عنوان بچونه
خدای زنه، و کار بُوریم تا خومونه خدمت بکیم. آزادی بایس سی خدمت و باقی و
کار رُوئه. آزادی ها دِ خدمت؛ اما اسارت، ها دِ بِنه ئی. بَنه، یکی آ که بایس خدمت
بکه؛ دِ حالی که پاکار یکی آ که زنه ئی می که تا خدمت بکه. بیابیت و قری تفاوت یا
مابین یه بَنه و یه پاکار سیل بکیم:

- الف - یه بَنه، بایس کاری بکه- یه پاکار، می حا او کارنه بکه.
- ب- یه بَنه، کمتری هَجَه یانه انجوم مئه - یه پاکار، دِ ناهایت قوه خوش فایده
موزه.
- ج- یه بَنه، یه فرسخ زه می ر - یه پاکار، یه فرسخ بیشتر می ر.
- د- یه بَنه، تقلا می که دُوزی بکه - یه پاکار، مئه.
- ه- یه بَنه اسیر آ- یه پاکار، آزاد آ.
- و- یه بَنه، سی حق حقوق خوش قی مرافه می که- یه پاکار، حق حقوق خوشه
می نیئه زیر پا.

مه بُری وُ شری دِ مسیحی یانه دیمه که وا دلخوری خدمت می گن. ونو نودِلوئه
پیل مئن وُهه که مالیاتشونه مئن، شاکِ موئن. ونو هنی و عنوان بَنه، سی شریعتی
زنه ئی می گن که دِش راها بیته. ونو دِ دلشوهه چنو بَنه می موئن.
مطلبی که هشتار مئه ها دِ یه که ایی شریعت دِ عتِ جدید ساخته موئه. ونو
او «روح» نه که دِ وه عیسی دستوریاشه می ده، نازن. ونو نَقَمِسِئَه که سی خدمت
راها بیته.

زوتا، دِ جال قی کرده سی نفع باقی، و قی کرده سی نفع خوشو ادامه مَنَن.
پولس نمونه دیاری ئی دِ ری وری بی ئه وای طرز فکر دِ نومه یاش و کلیسا روم
و کلیسا قرننس مَنَه. آزادی سی ایی ایموداریا توسط خوراک دِ جالش قرار گِرتی.
پولس دِ شو حاس:

«کسی نه که ایمونش ضعیف آ، دِ مین خُوئوره بئیت، اما نه یکِه دِ سَر
عقیده یا دم رگه بکیت. یکی عقیده داره هر چیئ نه بُوخوزه، دِ حالیکه وه
که ضعیف آ تنیا بَلگِ واش مُوخوزه.»

— رومیان ۴۱ : ۱-۲

عیسی رو شه کردی اوچی ئی که می ره وای گپ آیم نه نجس نمی گه، بلکه
اوچی ئی که دِ گپ میا وِ در. هه که ایی قصه نه کرد، نِشو ده که گِرد
خوراک یا سی آیم ایمودار پاک آ.

— مرقس ۷ : ۸۱-۹۱

پولس گت که قری دِ ایموداریا هیسن که دِ ایمونشو ضعیف آن وُهنی نتونن گوشت
بُخَرَن، سی یکِه زَله شو می ر خوراکِ بُوخَرَن که سی بت یا قرونی بیئه. هرچن عیسی دِ باره
ای بابت قِصَه کردی، اما ایی آیم یا هنی نتونسن گوشت نه وای وجدان راحت بُوخَرَن.
«پس دِ باره خَردهن خوراکِ پیشگشی و بُتیا، دُونیم که «بُت وجود واقعی
نی،» و «غیر یه خدا، خدائی نی..... وای حال سی ایما تنیا یه خدا هی، یعنی بُوَه
آسْمُونی، که گِرد چیا دِ اوئه، وایما سی اونیم، و تنیا یه خداوند هی، یعنی عیسی
مسیح، که گِرد چیا توسط او هیسن وایما توسط اوئه که وجود داریم. وای حال،
گِرد یه نه نُونَن. اما قری و سَنه یه که تا ایسه وای بُتیا سَرکار داشتَنه، هنی هم آر
چنی خوراکِ بُوخَرَن، گِمو می گن او خوراک دِ راسی پیشگشی بُتیا بی یه، و دِ اوچه که
وجدانشو سُس آ، ناپاک موئه.» اول قرن تیان ۸ : ۴ و ۶-۷

دِ ای کلیسایا مسیحی یایی که ایمونشو قوه دارتر بی، گوشت یائی که شَک دار بی
نه دِ وِر ونو که ایمونشو ضعیف بی، می حردن. ایی کار باعث مشکل بی ئی، هرچن
عیسی ایی خوراک یانه پاک اعلوم کردی. ونو که ایمونشو ضعیف بی نمی تونسن
تصور گوشت نه ری مذبح یه بت دِ فکر شو پاک بَگن. ونو که ایمونشو قوه دارتر بی،

دونِسِن که بت هیچ اُو هه که قرونی نه می حردن هیچ عدو وجدان نَاشِتِن.
اما و نظر میا که ونو بیشتر دل دهل حق حقوق شووی عنوان ایموداریا عت جدید
بی ئن تا لغزش حردن براریا شو. بی یکِه یَنه بَقَمَن سدی می نیئشن و سَر رَه برارونِشو که
ضعیف تِرَن. چنی طرز فکری دِ دل یِه پاکار نی. بئینیت پولس چطور وِشو مئه:

«پس بیایت دِ ایسه وادما یَکتری نه قضاوت نکیم، بَلِکِم قَصَت بَکیت
که هرگز بَر دی که باعث کُفتسه و زمی موئه یا سدی دِ وِر ره برار خوتو
نیلیت..... سی یکِه پاتشائی خدا خَرده و وِراشِنه نی، بَلِکِم صالح بی یِه و
صُول و سَلامتی و شای دِ روح القدس آ.»

– رومیان ۴۱ : ۳۱ و ۷۱

او می گُت: «بیایت بیاریت و ویرتو که ملکوت دِ راسی دِ چه رابطه آ؟ عدالت،
سلامتی، خوشی دِ روح القدس.» گرد اپی فایده یا دِ ایموداریا جدید موئه و دل دهلوی.
ایموداریا قوه دارتر دِ آزادی خوشو سی خدمت و کار نمی رَن، بَلِکِم و عنوان پلکونی
سی حق حقوق خوشو فایده مورَن. ونو دِ آزادی خوشو دِ عت جدید شناخت
داشتن، اما شناخت بدون محبت هلاک می گه.

ونو دِ اپی بابت مهم قلب عیسی نه نَاشِتِن. عیسی حق خوشه دِ رابطه و مالیات
معبد و پطرس و باقی شاگردیا ثابت کرد تا هَمِیت زیر پا نیائنه زنه ئیشه سی خدمت
نشو بئه. او هرگز نمی حاس آزادی، مجوزی با سی طلب کردن حِقمو و باعث با یکی
هنی لغزشت بَحورَه.

پولس اپی هشتار نه و ونوده که حق خوشونه دِ مسیح اشناختن، بدون یِه که
دِل اونه سی خدمت داشتوئن.

«و وای صورت علم تو باعث هلاک بی یِه نی اپی آیم سُس موئه، براری که
مسیح سپش مُرد. پس، هِه که چنی و تیشک برارونئو گنه می کیت و وجدان
و نونه هِه که سُس اَرَم دار می کیت، یِه و تیشک مسیح گنه می کیت.»

– اول قرن تیان ۸ : ۱۱ – ۲۱

ایما تونیم آزادی خومونه سی گنه کرده و کار بُوریم. چطور؟ و ازم دار کردنه وجدان
آیم یا ضعیف تر، باعث موئیم یکی دِ اپی آیم یا گچکتر مسیح لغزشت بَحورَن و بَفَتَن.

حق حقوق خومونه بنیمو زیر پا

دما یکه عیسی آزادی خوشه د بابت مالیات معبد ثابت کرد، حواسیش بی که همیت اُفتایه ئی نه و شاگریاش خاطر نشو بکه.

«اما هر که باعث با یکی د اِی کچک یا که و مه ایمو دارن د ایْمونش بفتنه، سی وه بیترینه آکه یه برد آسئو گپی و ملیش ونه با، و د ته دریا غرق بوئه! هرو سی اِی دنیا که وا وسوسه یاش باعث گنه موئه! آلوت، لازم آکه وسوسه یا بیان، اما هرو سی وه که باعث وسوسه بوئه! آر دسِت یا پات تو نه موئه و گنه، وه نه قطع گو و پرت به، سی یکه سی تو بیتر آکه بی دس و پا و حیات ابدی ره پیا بکی، تا یکه وا دو دس و دو پا ونه بای و مین تش ابدی، و آر چشت تو نه موئه و گنه، وه نه درآر و پرت به، سی یکه سی تو بیتر آکه وا یه چش و حیات ابدی ره پیا بکی، تا یکه وا دو چش ونه بای د تش جهنم.»

— متی ۸۱: ۶-۱۰

سرتاسر اِی باب د متی د باره لغزشت آ. عیسی آشکارا مئه که د هر چی ئی که باعث گنه موئه حتی آر یکی د امتیازیا عت جدید با، بجئیئت. آر وه باعث با که برار ضعیفتو گنه بکه، د وِرش ونه قطع بکیت.

گاس شما هم بلاجیتو اومایه سوال بکیت: آسی، هه چنوکه د فصل جلوی اِی کتو دینیم، عیسی بُری نه لغزشت ده؟ جئو آسوئه. عیسی قری د مردم نه تنیا و اطاعت د بوا و خدمت و باقی، لغزشت ده. لغزشت دئنه او و سته گرتن حق خوش نوی.

فریسی یا هه که او د روز شبات شفا ده، لغزشت حردن. شاگردیاش و سته اِی حقیقت که نوم بواش نه د موعظه داشت لغزشت حردن. مریم و مارتا، هه که او د ورگشته سی شفا ایلعازر دیر کرد، لغزشت حردن. اما شما جائی پیا نمی کیت که عیسی باقی نه و سته خدمت و خوش لغزشت دئوئه. پولس د نومش و کلیسا قرننس اِی هشتارنه ده:

«اما حواسِتو با، اِی اختیار شما باعث بانی اُفتایه نِ آیم یا سُس نوئه.»

— اول قرنتیان ۸: ۹

آزادی ایما ومو دَهه موئه تا خدمت بکیم وُ زنه ئی خومونه بَنیمو زیر پا. ایما بایس بَسازیم وُ بِنَا بکیم، نه یکه دِرچوقنیم وُ ایی آزادی نه ومو نَدَن تا هر چی ئی نه سی خومو آمار بکیم؛ سی یکه آزادی خومو نه و ایی طریق و کار موریم. ایمر و بُری توسط شیوه زنه ئی مسیحی یا لغزشت حردنه.

دِ سَر و هشتاری که دِ اول قرنِتیا ۸: ۹ ومو دِئس، گوش بیریم: «اما حواسِتو با، ایی اختیار شِما باعث بانی اُفتایِه نِ آیم یا سُس نوئه.»

یه نمونه دِ اِشکنا ئینه ایی هُی، واتو می نِم دِ مینه. دِ سفر دوئِم بشارتی خوم و اندونزی، لیزا، بچو، وُ یه پرستار بچه نه وا خوم بُردم. ایما و دنپاسار، بالی، وُ یه جزیره گردشی رَسسیم.

یکی دِ مشایخ کلیسانه دِئیم، صحو هتلی متوسطی دِ یه مَله خیلی شِلوغی بی. ایما سفر دیردرازی داشتیم وُ کمبود خوو داشتیم. سخت شَکَت بی ئیم. او شو چن گِل وا دَنگ یا بلنگ وُ والَه گمال یا بیار بی ئیم. تنیا یه شو مَنیم اوچه، اما شکتی که هُجه داشتیم، دَر نکریدیم.

وا صُوش، رَتیم و جاوا وُ سی دو هفته طبق جدول برنامه مو که سخت پُر بی، دوچه خدمت کردیم. دِ او دو هفته، تنیا یه روز آزاد داشتیم وُ وه، روز سفرمو بی. ایما دِ یه دوره بیس چار ساعتی دِ یه کلیسای و سه هزار عضو، پنج گِل خدمت کردیم.

دِ آخر سفرمو، طوری برنامه رِختیم که دِ ره بالی ورگردیم. چوپو ومو خور ده که دِ سَر دِ هتل شیخ کلیسا می مونیم. ایما دِ یکه دِما ایی دو هفته خدمت سخت، بایس دِ سَر دِ او شرایط بایم، خوشال نویئیم.

او رو دِما ناشتا، بایس دِ جاوا می رَتیم والا بالی. مهربانو سِئینی ومو تعارف کِرد که سی مَنه دِ یکی دِ هتلی خیلی خو دِ بالی هزینَه ایمانه قبول می گه، مه خیلی ذوق کردم، سی یکه دِ یه جا خیلی قِشَنگ می مَنیم وُ شکتی دَر می کردیم.

هه که دِ رستوران کردیم دَر سی جمع کردن چی یامو، لیزا وِم گت که سی قبول کردن دعوت او رَ هیچ حس خوئی نَار. مه وُ دیلماجی که وامو بی سیش دلیل اُوردیم وُ گتیم که پیشناها ت خوئی آ. دِ سَر هه که دِ هواپیما دِ جاوا می رَتیم و بالی، لیزا وِم گت که گِمو نمی که کار دُرسی کردوئیم.

مه حماقت کردم وش گوش ندَم. وش گُتم که هیچ هزینَه ئی سی کلیسا نَار وُ کار

خوئی آ. هه که رَسِسيم وِ بالی، هه که داشتيم وسایل نه تَوِيل می گرتيم، يه گل هنی دِم حاس، اما مِه وِش گوش نَدَم.

هه که چوپونه دی نيم، وِش گُتيم، وِ سُنّه دعوت او رَ، دَ هُجّه نِي دِ هتِل او شيخ کليسا بمونيم. او دِ قِصّه مِه رَت دِ يَک. پَ، دِش پُرسيم مَر خبطی کردمِه؟! خوشبختانه وام رِراس بِي وُ گُت: «جان، اِي کار، باعث موئّه او شيخ وُ هوزهزراتش دِلگير بان لغزشت بُحورن. ونو دِ جلوتر، اتاق سيتو نيه داشتِنّه، وَرَنّه وَنّه مِي دَن وِ يَکي هَنِي.»

مَرس مِه چوپونه هَم لغزشت دِئيمي وُ دِلگيرش کرديمي، سِي يَکّه دِ چِي ئِي که سيمو تيارک دِئيني قدر دان نويم. وِش گُتم ايما مِي مونيم دِ هتِل شيخ وُ دِ پيشناهاات او رَ صرف نظر مِي کيم.

خدا دِ باره رفتارم وام قِصّه کرد. مِه فَمِسيم که چوپو دِلگير بِي نّه، فَمِسيم گِرِتنه حَقِم، باعث لغزشت اِي برار بِي نّه، وُ يَه گُنه مِه بِي. مِه دِش حاسم منه بَوَخْشّه، او هم منه بَخْشَن. اميد دارم دَ نکه اِي درسِنه دِسر ياي بيرِم.

امتحونه تقويت ايمو

پولس رسول دِ نومه وِ کليسا روم، طرز فکر خدانه چنی مُئّه:

«پس بيايت دِ دُم او چيئي بايم که باعث برقراري صُول وُ سلامتی و تقويت ايمون يَکِتری موئّه.»

— روميان ۴۱ : ۹۱

هدف ايما بايس يه با که سِي آزادی شخصی خومو، باعث لغزشت يَکي هنی نوئيم. گاس کاری که مِي کيم طبق کتو مقدس رَوا با وَنّه بکيم. اما دِ خومو پُرسيم: يعني اِي کار باعث تقويت ايمونه يَکي موئّه يا خومه تقويت مِي که؟

«گِرِد چيا جايِز آن»، اما هَمّه چي مفيد نِي. «گِرِد چيا جايِز آن»، اما هَمّه چي بِنَا نِمِي گِه. هيچ گِه دِ دُم نفع خُوش نوئّه، بَلِکِم خیر هُمساشه باح. ... پس، چِه بُحوريت يا وِراشِنيت، يا هَر کاری که مِي کيت، گِرِد يَه سِي جِلالِ خدا بَکيت، هيشکّه نه نَجَزنيت، چِه يهوديُو، چِه يوناني،

وَ چِه کلیسای خدا نِه، هِه چُنو کِه مِه تَقلا می کِم تا گِرِد نِه دِ هَر کاری
کِه می کِم راضی بَکِم، دِ دُم نفعِ خُوم نیسِم، بَلِکِم هام دِ دُم نفعِ خیلیا،
تا وُنو نجات پیا بَکِن.»

— اول قرننیاں ۱ : ۳۲-۴۲ و ۱۳-۳۳

شمانه دل گوی میم تا و روح القدس اجازه بیئت توسط ایی بخش دِ کتو مقدس،
دِ گرد موردیا زنه ئیتو شمانه هدایت بکه، ویش اجازه بیئت، هر چی ئه پوشسه یا
برنامه ئی که و نفع شما یا باقی نی، وِتو نیشو بیئه. مهم نی که چه موردی دِ زنه ئیتونه
میزه دِ وِر، چالش اونِه قبول بکیت که و عنوان پاکار گِرِد آیم یا نیه قبول بکیت.
دِ آزادی خوئو دِ مسیح سی راهایی باقی و کار بیریت، نه سی دفاع دِ حق خوتو.
یه یکی دِ اصول پولس بی سی خدمت که نیسن:

«ایما هیچ بردی دِ وِر ره کسی نمونیم، نکه خدمتو سِراکو بوئه.»

— دوئم قرننیاں ۶ : ۳

وَه كه نتونه بوخشه، د ویرش رته؛ چه بدهی گي نه خدا وش بخشنه.

بالا یه ساله کتو «دُام شیطو» نه د کتوحوتهم داشتم و غاقوت نیام و
حنیش، آزی تونیم او روحی که د زنه نیم مالگه کردی نه، پنینم. دونیم
بالا تر د سادو و شکی، توسط روح القدس هدایت موئم که ای کتونه بچونم،
هر چی بیشتر می حنم، بیشتر وادار موئم. د کلیسا، چوپو خواهشت کرد ونو
که هجه دارن یکی نه بوخشن، بیان واناها، م بی یکه دو و شک بام رتم والا
ممبر کلیسا تا گرد ونو که حس می کردم منه لغزشت دنه، بخصوص بُوامه
بوخشم. اوسه، د بوام حاسم تا او هم منه بوخشه. ممنون دارم که او ای
کار کرد و ايسه مه آزادم! سی ای کتو ممنوندارم!

— آر. پی. (ویرجینیا)

نِمْئی، پیا نِمْئی کی

«پس وِتو مُوئِم، هَر چیئی کِه دِ دعا باحایت وَ ایْمو
 داشتوئیت کِه وَه نِه وَ دَس اُوردیتَه، سیتو اَنجُوم موئَه،
 س هِه کِه مِسیت وَ دعا، آر دِ یکی چیئی وَ دِل داریت،
 او نِه بَوخشیت تا بُوه شِما هَم کِه ها دِ آسمو، تصقیریا
 شِما نِه بَوخشَه، [ما آر شِما نَوخشیت، بُوه شِما هَم کِه
 ها دِ آسمو، تصقیریا شِما نِه نِمْی وَخشَه].»

— مرقس ۱۱ : ۴۲ - ۶۲

دِ باقی کتو می حام حواسمو نِه بئیم وَ عاقوت راها نِکردن لغزشت، یکِه چطور دِ
 وَه راها بایم. عیسی خوش، نمونه ئی بی دِ او چیئی کِه می گُت: «اما آر شِما نَوخشیت،
 بُوا شِما هَم کِه ها دِ آسمو، خبط یا شمانه نِمْی وَخشَه.» ایما دِ فرهنگِ زنه ئی می کیم

که او چی ئی که مُئیم، نیسیم. زوتا، باور ناریم باقی هم او چی ئی که مُئن، بان. یعنی، قصه یا مردم جدی گِریته نموئه.

ای موضوع دِ بچوله ئی شروع موئه. دَاأَبُوأیا وِ بچو مُئن: «آر دِ سَر ایی کار بکی، رِمه کو موئی.» بچه ایما، نه تنیا او کارنه دِ سَر می گه، بلکه چن گل هَنی هم می گه. وا انجوم دِئنه هر کاری، بچه هه او هشتار دِ دَاأَبُوأ می ر. اما بیشتر موقعیا هیچ کاری سی ادب کرده نموئه. آر اصلاحی هم با، یا دِ او چی ئی که گِئسه سُوئوک تِر آ، یا سی یکه دَاأَبُوأ دِ رَمَننه وُکم آوردنه سخت تر آ.

هر دو واکنش، یه پیغوم وِ بچه مئه که ایما سی چی ئی که گِئیمه، ارزشی سیمو ناره، یا یکه چی ئی که گِئیم حقیقت ناره. بچه ایما یای می ر که چنی فکر بکه که هر قصه ئی که دِ آیم یایی که صحو قدرت هیسن بیا هیچ حقیقت ناره. زوتا، شیت موئه که کی بایس آیم یا صحو قدرت نه جدی بیر. چنی طرز فکری، وِ باقی موردیا زنه ئی او هم می ر دِ وَر، او هه وِ طبق یه، وِ معلم یا، رفیق یا، رهبریا، وِ مدیر یا ش سیل می که، تا اوسه که بالغ با، ایی موضوع نه طبیعی دونه. او موقع، گِب گت یاش وُ قول قراریا، وُ هر قصه ئی که می که هر چن ونونه میاره وِ زوو، اما سیس همیتی نازن وُ وُشو همیت نمئه.

بئیلیت وا مثالی سیتو بُئیم، «جیم»، «تام» نه مِئینه که او نه می شناسه، اما نمی ها او آن، واش قصه بکه. او عجله دازه وُ وا خوش مُئه: «آه، باور نمی کم ها می رم والا تام، مه وخت نارم واش قصه بکم.» دو پیا یکنه مِئین.

جیم مُئه: «خدانه شکر، چنی شایمونم تونه مِئینم.»

ونو یه زمون کمی وایکتری قصه می گن. دوچه که جیم عجله دازه، گُفت لُفت نه وا ایی قصه خلاص می که: «ایما بایس یه رو سی ناهار وایک وخت بنیمو.»

اول، جیم دِ دیئینه تام هوس نکرد، سی یکه عجله داشت. دوئم یکه، او دِ فکر خداوند وُ واگرمی دِ جلو تام درنیوما وُ دِ دل وُ جو نَگت "خدانه شکر". سِئم، او هیچ نمی حاس اونه سی ناهار دعوت بئیره، یینه سی یه گت که عجله داشت پس می حاس زیتر بَجِئنه وِ کارش برسه، وُ وجدانش راحت بکه. زوتا، او چی ئی که جیم گت دِ راسی او چی ئی نوی که وِ رُوو آورد.

چنی موقعیت یایی چی یه، هر رو دِ زنه ئیمو موئه، ایمر وِ مردم وِ یه چارم او چی ئی که مُئن، هَمیت نمی ئن. وِ ایی ترتیب، یعنی بلاجیمو میا که ایما دِ اشناختن مردم

مشکل داریم، سی یکه نتونیم ونونه دِ قصه‌یا شو بَشناسیم؟!

اما هه که عیسی قصه می‌که، دِمو می‌حاقصه‌یا شه جدی بیریم. ایما نتونیم و او چیئی که مُئه، هه چنو سیل بکیم که وِ باقی ونو که صحو اقتدار آن یا رابطه‌یا هنی که ها دِ زنه‌ئیمو سیل می‌کیم. هه که او چیئی مُئه، وِش هَمیت مُئه. او بفادار آ، حتی هه که ایما عت خومونه می‌شکنیم. او دِ یه تِرازی دِ حقیقت وُ اصالت گوم وِرمیازه که بالاتر دِ فرهنگ یا جامعه ایمانه. پ، هه که عیسی مُئه: «اما آر شما نوخشیت، بوآ شما هم که ها دِ آسمو، خبط یا شمانه نمی‌وُخشه.» قصه‌ش معنی وُ اعتبار دازه.

یه گوم وِ ناهاتر وِرمیاریم، عیسا ای قصه‌یا نه تنیا یه گل دِ اناجیل نَگت، بلکه بارها ای هشتارنه ده وُ هَمیت ونه تاکید کرد. بیابیت وِ موقعیت یا جور وِاجوری که دِ ای قصه وِ کار رته، سیل بکیم.

«سی یکه آر خبط یا مردم نه بوخشیت، بوآ شما هم شمانه می‌وُخشته.
اما آر شما نوخشیت، بوآ شما هم که ها دِ آسمو، خبط یا شمانه
نمی‌وُخشه.»

– متی ۶: ۴۱ – ۵۱

وُ هنی؛

«بوخشیت، تا بخشیه بوئیت.» لوقا ۶: ۷۳

گلی هنی دِ دعا ربانی مُحونیم:

«وُقرط یا ایمانه بوخش چنو که ایما هم قرطدار یا خومونه می‌وُخشیم.»

– متی ۶: ۲۱

بلاجیم میا که چطور بیشتر مسیحی یا می‌حان خدا ونونه هه وِ او جوری بَوُخشه که ونو کسونی نه که باغت لغزشت شو بیته، می‌وُخشن. آ، ونو دُرس هه وِ او شیوه بخشیه موئن. نوخشیه دِ کلیسایا ایما عادی آ. ایما نمی‌حایم ای قصه‌یا عیسی نه خیلی جدی بی‌یریم. چه نوخشیه عادی با چه نه، حقیقت عوض نموته. هه وِ او جوری که ایما یکی هنی نه می‌وُخشیم، راها می‌کیم، وُ دِ سر تازه می‌کیم، دُرس هه چنو بخشیه موئنیم.

شاهادتی غیرعادی اِشْنَفْتَم دِ یه پاکاری دِ فیلیپین. رفیق یام که اونه دی خدمت قبلیش می شناختن، وِم یه مقاله نشو دَن که دِ باره تجربه یا او قصه می کرد. او پیا دِ باره دعوت خدا دِ زنه ئیش و سُنّه گسب کار تجارت خوئی که داشت، چن سال سِیمر مَنی. او صحو ثروت زیادی بی. ناطاعتیش دَس آخر یخه شه گرت و سی سِتکه قلب، وِ دو اونه رَسَن بیمارستان.

او ری تخت اتاق عمل، مُرد وُ خوشه دَر دِ دروازه یا ملکوت دی. عیسی اوچه ایسائی وس دِ باره ناطاعتیش واش برخورد کرد. پیا لالکس و خداوند که آر بوئه سَر عمرش، اونه خدمت می که. خداوند قبول کرد. وِرز یکه خداوند اونه ورگردنه و لَشش، یه رویا دِ جَهَنم وِش نَشو ده. او هُسیره ماشه دی که مینجا تَش جَهَنم ها گِر می رَ.

بلاچیش اومائی؛ سی یکه هسیره ماش «دعا توبه» حنی وُ اعتراف کردی که مسیحی آ وُ دِ جلسه یا کلیسا میوما. دِ خداوند پرسی: «سی چی او ها دِ جَهَنم؟» خداوند وِش گُت که دِ بَخشی ئنه یکی دِ قومیاش سَر واز کِرده وُ زوتا، نیوی بخشی ئه با.

بخشی ئه وُ رشت روحانی

مه وُ لیزا دِ خدمت خومو نمونه یا زیادی دِ دَام نوخشی ئه دی ئیموئه. هه که سی گِل اول دِ اندونزی خدمت می کردم، دِ حونه یه تاجر پیلداری، لیز گرتم. هرچن او وُ هوزهرزاتش دِ جلسه یا کلیسا میومان که مه خدمت می کردم اما نجات ناآشتن. دِ گرد هفته ئی که مه اوچه بیئم، زینّه ش نجات پیا کرد، اوسه خوش، وُ دِما وه سه بچونش، دِ اوچه یه حال هوئی بی دِ راهایی وُ نجات وُ گرد فضا حونه نه عوض کردی. خوشی گپی او حونه نه پُر کردی.

هه که ونو وَاخور بین که مه وُ زینّه م ور می گردیم و اندونزی، دِمو دعوت گِرتن تا بَمونیم تِشو وُ پیشناها ت دَن که بلیطیا هواپیما سه تا بچمونه وُ پرستار بچه نه بَن. ایما رِسیسیم وُ ده جلسه دِ کلیسا شو خدمت کردیم. مه دِ باره توبه وُ حضور خدا موعظه کردم. ایما حضور خدانه دِ جلسه مو حس می کردیم، اَیِر جول موی وُ گریورو دِ بابت راهایی وُ آزادی، گرد او جلسه نه پُر کرد.

هَنی هم گرد هوزهرزات خدمت می کردن، هسیره ما زینّه که هه دِ او شَهَر زنه ئی

می کرد، دِ هر جلسه پرسی میوما. او هه چنی پیل زیادی سی بلیط هواپیما بچو پیشکش کردی.

نزیك آخر هفته، دآا اپی پیا راس سیل چشیام کرد و گت: «جان، سی چی مه حضور خدانه حس نکردم؟» داشتیم ناشتانه خلاص می کردیم و باقی هم جلوتر دِ میز رتینی.

او هه چنو گت: «مه دِ هر جلسه عبادتی حاضر بیهه و دِ نزیك و هر چیئی که شما گتیت، گوش دمه. سی توبه اوماقه و ناها، اما یه گل هم حضور خدانه حس نکردم. نه تتیا وه بلکم، حضور خدانه هیچ وخت هنی هم حس نکردمه!»

یه یه مدتی واش قصه کردم و اوسه وش گتم: «بیا تا سیت دعا بکیم تا وا روح خدا پُر بای.» دسمه نیام و ریش و سیش دعا کردم تا روح القدس نه بیژ، اما هیچ اصلا حس حضور خدا نوی.

اوسه خدا وا روح مه قصه کرد: «او دِ میرهش کیته و دل دازه و اونه نمی و خسه. وش بُ میرهشه بَو خسه.»

او گت: «آ، چنیته. اما مه سخت تقلا کرده اونه بَو خشم.» اوسه او دِ باره کاریا خیلی وحشتناکی که میرهش دِ جلو او کردی، قصه کرد. تونسم بقمیم که سی چی او ایقه سی بخشیینه میرهش تقلا می که. وش گتم: «سی یکه حضور خدانه بییری، بایس بوخشی» و او چیئی نه که عیسی دباره بخشیینه درس دته، سیش گتم. «توننتونی اونه وا قوه خوت بوخشی. بایس قدرت وه نه دِ حضور خدا بییری و اول دِ خدا باحای که تونه بوخسه. اوسه تونی میرهته هم بوخشی.» دِش پرسیم: «می حای میرهته راها بکی؟» او گت: «آ.»

مه اونه وا یه دعا ساده ر کردم تا روته: «ا بوا آسمونی، دِ نوم عیسی بخشش تونه می حام سی یکه میرهمه نوخشیمه. ا خداوند دونم که نتونم اونه وا فوه خوم بَو خشم. مه قبلا شکس حردمه، اما ایسه دِ حضور تو نفرت خومه و میرهم، دِ دل خوم مونم و در و اونه میو خشم!»

هنی قصه یاش خلاص نویی که آسیر دِ مینه ریش جول بی. مه اونه تشویق کردم: «دس یاته بُر بالا و و زوونیا قصه ک.»

سی گل اول او و یه زوونه قشنگ آسمونی قصه کرد. ایما چنو حضور روح خدانه دِ پشت میز ناشتا داشتیم که شیت بی ئیمونی و ماقمو بردی. او نزیك

پنج دئیقه گریوس، ایما کمی گپ گت کردیم، اوسه اونه تشویق کردم که د حضور خداوند کئف بکه. او هه چنو خداوندیه پرسی و مه اونه تنیا نیام.

هه که ای خور و گر و بنیش ریس، سیئو بلاجی بی، او خوش هم و ویرش نمی ما: «حتی هه که میزه مرد، مه نگر یوسم.»

او شو د او جلسه او تعمید آو گرت. تا سه رو دما وه، ریش برجه میزه و لوخته و ری لوباش بی. هیچ نمیوما و ویرم که چنی خنسوئم. او نمی و خشی، و زوتا، اسیر نَوَخشی نه بی. اما هه که میزه شه ول کرد و اونه بَخشی، قدرت خداوند نه د زنه نیش جُست و د حضور او خوردار بی.

پاکاری که نَوَخشی

عیسی د متی ۱۸، نیر نه و ری اسارت نَوَخشی نه و لغزشت ون. او و شاگردیا تعلیم ده که چطور وا براری که ونونه لغزشت دئه، دوسی بکن. «ایما د باره دوسی کرده د فصل جلوئی قصه می کیم.»

پطرس پُرسی: «آقا، مه تا چن گل آر برارم و م گنه بکه، بایس بوخشم؟ یعنی تا هف گل؟» (متی ۱۸ : ۲۱) او گمو می کرد که خیلی بَخشنده آ. پطرس دوس داشت تا آخر مسئله یانه د نظر بیرزه. او کسی بی که و ری کوه ریش عوض بی گت: «آر باهای، سه کولا دیچه بسازیم، یکی سی تو و یکی سی موسی و یکی سی الیا.» (متی ۴ : ۱۷) او گمو می کرد که خیلی آیم گی آ: «استاد مه ویت مئم که واکنف هف گل می و خشم!»

اما او جنو خیلی سختی گرت. عیسی او چی ئی نه که د چش پطرس، خیلی پُر کِرم بی، ون والائی: «وِتو مئم نه هف گل، بلکم هفتاد گل هف گل.» (متی ۱۸ : ۲۱-۲۲) یعنی، بَوَخشیت چنو که خدا می و خشه، بدون حد. اوسه عیسی حکایتی نه سی تاکید وامتلی گت:

«زوتا، موئه پاتشائی آسمو نه و شاهی تشبیه کِرد که تصمیم گرت و پاکریا خوش تسویه جسو بکه. هه که نئا و جسو کئو کِرده، یکی نه آوردن و تهش که ملیونها ملیون و شاه بدهکار بی.»

- متی ۸۱ : ۳۲-۴۲

سی درک گپی او چیئی که عیسی گُت، بایس دونسوئیم که قنطار چی بی. قنطار یِه واحد انازه گِریته بی وُ سی انازه گِریتن طلا (دوئم سموئیل ۱۲ : ۳۰)، نقره (اول پاتشایا ۲۰ : ۲۹) وُ باقی فلزیا وُ اشیا وُ کار می رت. دِ ای حکات وِ یِه بدهی اشاره موئه. و چی، ایما تونیم فرض بکیم او وِ واحد تبدیل، چی طلا یا نقره اشاره دار.

قنطار تقریباً قد هفتادوینج پوند بی؛ یِه قدی بی که یِه پیا می تونِس وا خوش بُره (دوئم پاتشایا ۵ : ۲۳) ده هزار قنطار نزدیک هفصدوینجاه هزار پوند یا ۳۷۵ تُن موی. پ، ای پاکار ۳۷۵ تُن طلا وِ پاتشاه بدهکار بی.

الان، قیمت طلا نزدیک قیمت طلا نزدیک ۳۷۵ دلار آ، دِ بازار ایمر وِ یِه قنطار طلا، قَدِ ۴۵۰۰ دلار آ. پ ده هزار قنطار، ۴/۵ ملیار دلار ارزش داره. ای پاکار وِ پاتشاش ۴/۵ ملیار دلار بدهکار بی!

عیسی دیچه تاکید می که که ای پاکار بدهیئی داشت که نتونِس وِ نه بئه. مُوحونیم:

«اما سی یکه او نمی تونِس قَرطِ خُوشه بئه، اربابش دستور ده او نه وا رَن وِ بچه وِ گِرد داروُنْدارش بَفروشن تا طَلَبِ نه دِش بَسُون، پاکار جَلو پا ارباب وِ ری رُونی اُفتا وِ وا لالِکه حاس گُت: “وِ مه مهلت یِه تا تَمومِ قَرطِ خُومه وِت بئم، ارباب دِلش وِ حالِ او سُوخت وِ قَرطِ او نه بَخشی وِ آزادش کِرد.»

— متی ۸۱ : ۵۲ - ۷۲

ایمدال بیاییت سیل بکیم که ای حکات چطور وِ لغزشت حرده مربوطه. هه که لغزشت موئه که یِه بدهی هی. شما اِشْنفِتیته که گُتس: «او گِردنه مئه» پ، بَخشیئه چی باطل کردنه یِه بدهی آ. پاتشاه یعنی خدای بُوأ که بدهی ای غُلم که سیش نَشُد بی، مئه، می و خشه. دِ کولسیان ۲ : ۱۳ - ۱۴ مُوحونیم: «وِ خدا اِشما نه که دِ گنهیا وِ جسمِ ختنه نویه تُو مُردیتونی، وا مسیح زنه کِرد، وِ گِرد گنهیا ایما نه بَخشن، او سندِ او قَرطی نه که وا قانون یاش وِ تیشکِ ایما بی، باطل کِرد، وِ وه نه دِ مینه وِ رداشت، وِ میخش کِرد وِ صلیب.» بدهی ایما که بَخشسه، نِموی پرداختش کِرد، هیچ رئی نآشت که ایما بتونیم بدهیئی نه که وِ خدا داشتیم، بئم وِ دِما، لغزشت ایما، ایمانه دِ پا دِرمیاز، زوتا، خدا نجات نه وِ عنوان هدیه وِ مو بَخشی.

عیسی او سِنْدی نه که و تیشک ایما بی، د. ایما تونیم شبیه بیئه نه مابین ایی پاکار نه و پاتشا هه چی رابطه ایما و خدا مئینیم.

«اما هه که ایی پاکار دِ اوچه می کرد و دَر، یکی دِ هُمکاریا خُوشه دی که صد دینار قَد سه ماه حقوق وِش بدهکار بی. وه نه گِرت و چنگ نِتا دِ تِشنیش و گت قَرط خُوته و مه به.»

– متی ۸۱ : ۸۲

یه دینار موئه گت قد دَس مَز یه کارگر بی. پ طبق دَس مَز ایمره، صد دینار ارزشت چارهزار دلار موی. ایمدال :

«هُمکاریش چلو پا او آفتا وِری رُونی و وا لالیکه حاس گت: “و مه مهلت به؛ تا تَموم قَرط خُومه وِت بئیم، اما او زیر بار نَرت، بَلکم رَت و او نه وَن و هِلِفدُو تا قَرط خُوشه بئه.»

– متی ۸۱ : ۹۲ – ۳.

یکی دِ همکاریاش پیل قابلی یعنی یه سِئِم دَس مَز سالانه نه بدهکار بی. یعنی شما دوس داشتیت که یه سِئِم حقوقونه دِ دَس بئیت؟ اما و ویرت با که یه بدهی ۴/۵ ملیارد دلاری ایی پیا بَخِشِسی. ایی پیل بیشتر دِ او پیلی بی که تونس دِ گرد زنه ئیش جمع بکه!

لغزشت یایی که ایما دِ وِر یک داریم دِ ناها لغزشت یامو نسوت و خدا مَرِس ۴۰۰۰ دلار دِ قیاس و ۴/۵ ملیار دلار آ. گاس یکی وامو گن رفتار کردوئه، اما و نه نموئه وا خبطیا ایما نسوت و خدا قیاس کرد.

گاس چنی فِکِر بکیت که وا هیشکه و قد شما گن رفتار نویئه، اما حواسِتون که وای عیسی چنی گن تا کردن. او بره بی گنه و بی عیوی بی که گُشِس.

وه که نتونه بوخِشه، بدهی گپی داشته که بَخِشِسه. هه که پ مَوریم که عیسی شِمانه دِ مرگ و عُدو ابدی راها کرده، باقینه بی قید و شرط می و خِشیت و راها می کیت. • فصل سیزه کتو)

چی دِ یه گنتری که تا ابد دِ دریاچه نَش بایم. جائی که زنه ئی نی، کرم وه نمی میره و تیشش کور نموئه. سرنوشت ایما یه بی، تا یکه خدا توسط مُردن گِرش عیسی

مسیح ایمانه بخشن.

هللویا! آر بخشنه سیئو سخت، و راسی و جهنم فکر بکیت و و محبت خدا که
شمانه دش نجات دته.

درس یابی سی ایموداریا

بیابیت باقی حکاتنه بحونیم:

«هه که باقی پاکاریا ای جریانه دیئن خیلی ناراحت بیین و رتن و ته
ارباب خوشو، و گرد ماجرا نه سیش گتن، ارباب او پاکار نه هنا کرد و ته
خوش، و گت: «ا پاکار شور، مَر مه و سته خواهشت تو گرد قرطیه
نوخسیم، یعنی نمی بایس هه چنو که مه و تو رحم کردم، تو هم و
همکار خوت رحم می کردی؟»

— متی ۸۱: ۱۳ - ۳۳

عیسی د ای حکات وی بی ایمونیا چی ئی نیمته. او د باره پاکاریا پاتشا قصه می که.
ای پیا بدهی گپی داشت که بخششی (نجات) و دش و عنوان «غلم پاتشا» یای
بیئشه. و که او نوخشی، «غلم همتاش» بی، زوتا، تونیم بقمیم که عاقوت ایموداری
آ که د بخششی نه تفره میره.

«ارباب تش گرت، و او نه ون و هلفدو، تا زمونی که گرد قرطیه بته،
هه و ای صورت بوه آسمونی مه هم، و هر گوم د شما چنی رفتار
می که، آر شما هم پرار خوئونه د دل نوخشیت.»

— متی ۸۱: ۴۳ - ۵۳

ای آیه یا سه مطلب مهم داره:

- ۱- غلیمی که نمی وخشه، و هه او فلک بیئه ور می گرده.
- ۲- او بایس بدهی اصلی نه بته: ۳۷۵ تَن طلا
- ۳- خدای بواش، هه ای کارنه سی هر ایموداری که لغزشت برارشه نمی وخشه،
می که.

۱- غِلْمی که نمی‌وَخْشه، وِ هه او فلک بینه ورمی‌گرده.

فرهنگ لغت، کلمه «شکنجه» نه چنی معنی میکه، «عذو جسم یا فکر» یا «انجوم کاری که درد سختی داره سی تنبیه، سراکو کرده، یا کتفی که وارد عذو دئه با.»

وادار کِن یا اِبی عذو، روح یا شیر آن. خدا وِ «شکنجه کِنیا» اجازه مئه تا هر جور میحان درد وُ عذو جسمی وُ فکری بکن. حتی آر ایمودار بایم. ایما بیشتر دِ جلسه یا دعا سی کسونی دعا کردیمه که نتونِسِنه شفا، آرمی یا راهایی نه بئیرن؛ سی یکه باقی نه راها نکرِدِنه وُ دِ ته دِل نَوَخشِینه.

دُکتِریا وُ دانشمَن یا، تَلی وُ نَوَخشی‌ئه نه وا مریضی یا خاص نه چی آرتروز وُ سِنون مربوط دوتن. موردیا زیادی دِ مریضی یا مغزی وُ روانی مربوط آ وِ نَوَخشی‌ئه وا تَلی. بخشش معمولا دِ باقی دریغ موئه، اما گاهی دِ خومو هَم دریغ می‌کیم. عیسی گت: «آر دِ کسی شاکِئی، بَوَخش...» (متی ۵ : ۲۴) اِبی «کس» خومونه هَم وِ حسو میایم. آر خدا شمانه بَخشی‌ئه، شما کی نیت که یکی نه که او بَخشی‌ئه، حتی آر خوتو بایت، نَوَخشیت؟

۲- غِلْمی که نمی‌وَخْشه، بایس بدهی اصلی که قابل پرداخت نی نه بئه.

لازم بی که او کاری نَشُد بکه. هه چی یه که لازم بی تا ایما بدهی ئی نه که عیسی دی جُلجُتا ده، بئیم. دِ اِبی صورت ایما نجاتمونه دی دَس مئیم. شما مئیت: «گری بَسیت. مه گمو می‌کردم، هه که یکی توبه بکه وُ زنه‌ئیشه تسلیم عیسی بکه، دِ هیچ وَنه دِ دَس نِمئه.» آر چنی اتفاقی داریت، پ بئیت سی چی پطرس یشنه نیسن:

«سی یکه آر، دِما یکه وُئو وُ سَنه اِشناختِه خداوند و نجات دهندِه ایما عیسی مسیح دِ فسادِ دنیا راها بینه، دِ سَر دِ او چیا گیر بفتَن وُ شَکِس بُحورَن، عاقوَتِشو گنتر دِ اول موئه، بیتَر وَه بی که دِ اول، ره صالح بی په نه نمی‌شناختن، تا یکه دِما اِشناختِه، دِ حُکم مقدسی که وُئو سپرده بی، ری ورگردن.»

— دوئم پطرس ۲ : ۲-۱۲

پطرس د باره کسونی قصه می که که د گُنه توسط نجات د عیسی مسیح د گُنه راها بیته «فسات دنیا». آر ونو د سر گرفتار گُنه بان (که تونه نوخشی ته با) شکس بُحورن، سکس حرده یعنی ورنگردن ت خدا و د گُنه عمدی توبه نکن، پطرس مُنه که ورگشتنه ونو د عدالت و راسی، گن تر د یه آ که هرگز اونه نمی شناختن، یعنی، خدا مُنه که بیتر آ کسی هرگز نجات پیا نکه تا یکه عطا زنه ئی ابدی نه بئیره و اوسه سی همیشه ونه دش بزن.

يهودا هم چنى كسونى نه د كليسا «دوگل مُردنه» مټه (يهودا آيه ۱۲ - ۱۳). دوگل مُرده، يعنى په گل بدون مسيح مُردوئيت و او بيه وا گرته او زنه بايت و و د رومانه د زهبا او، سې هميشه د سر بمرت.

ایما دونیم که بُری میان تی عیسی که خوشونه وا ایی کلوم توجیه می گن: «دِ او روزیا خیلی یا و مه مُوئَن: “آقا، آقا، مَه و نُوم تو نبوت نَکَردیم؟ مَه و نُوم تو دِویوا یه وَدَر نَکَردیم؟ و مَه و نُوم تو معجزه‌یا زیادی نَکَردیم؟ اما و وُئو وِ راحتی مُوئِم، هرگز شما نه نمی‌شناسم. دِ مه دیر بوئیت، اِگَنه کارِبا!» (متی ۷: ۲۲-۲۳)

ونو اونه می شناختن و اونه خداوند می گتین، و د نوم او معجزه‌ها می کردن، اما او ونونه نشناخت.

عیسیٰ کیانہ می شناسہ؟ پولس نیسن: «اما آرگسی خدا ینہ دوس دازہ، و تہ خدا
 (شناختہ بی تہ)» (اول قرننیاں ۸ : ۳) خدا کسونی نہ می شناسہ کہ اونہ دوس دارن.
 گاس شما بُئیت: «مہ خدانہ دوس دارم. تنیا ای برارمہ دوس نارم کہ وم آسیب
 رسنہ!»، اوسہ گول حردیتہ وُ خدانہ دوس ناریت؛ سی یکہ نیسنہ بی تہ: «آر یکی
 ادعا بگہ کہ خدا ینہ دوس دازہ اما دِ برارِ خوش بئیش بیا، دروزہ تہ. سی یکہ وہ
 کہ برارِ خوشہ، کہ می تہ نش، دوس نااشتو تہ، نئو تہ خدائی ینہ کہ نیئیہ، دوس
 داشتو تہ» (اول یوحنا ۴ : ۲۰)

گول حرده خیلی وَحشتناکه، سی یکه وَه که گول حرده وَا تموم دِل اتقات داره که حق ها واش. او ایمو داره که دِ رَه دِرِس قرار داره؛ دِ حالی که دِ راسی ها دِ رئی هَنی. کسی که دِ اطاعت کوم نِی، دل خوشه گول مَنه.

یعنی جالب نی کہ »بری چش و رہ آن کہ رُوئن مینہ ملکوت، اما رد نموئن. عیسی گت: بُری دِ روزیا آخر لغزشت مُحورَن (متی ۲۴ : ۱۰). یعنی ایی دو دسه هه ایی آیم یا آن؟

قري د ايموداريا ايقه د نوخشيئه هان د عذو كه اميدشو ها و يه كه بميرن راحت بان. اما يه دُرس ني، ايماء يا بايس ايسه وا نوخشيئه ري وري بايم وُ يا قبول بكيم كه باها غير قابل پرداختنه بايس بئيم.

۳- خدای بُوأ هه ای کارنه د ور هر ايموداری کرد كه لغزشت برارشه نمی و خشه، بی يکه حواسش با كه ابي آسيب يا لغزشت چنی گپه.

عيسي خيلي دقيق بي تا اطمينو پيا بکه ايماء ابي جکاتنه دُرس درک کرديمه. او تقريباً د هر حکاتي، تفسير ونه نمی گت؛ مَر يکه شاگرديا د باره وه می پُرسين. و چنی، د ابي باره، او می حاس هيچ شکی دباره سختی داوری سی ونو كه نمی و خشن، نمونه و جا.

عيسي بارها گت، آر نوخشم، بخشيۀ نموئيم. بيا و ويرتو او چی ايماء ني، او و چی ئی كه مُئه، هميت مُئه.

ابي موضوع معمولاً د کليسا و چش نمياء، د جالِش، سی پنا دِئنه نوخشيئه، بُونه ئی ميارن. نوخشيئه، د گُنه يا همجنس گرایی، زنا، دُزی، مسی، وُ باقي و نظرشو کوچتر آ.

اما ونو كه ابي گُنه يه دارن، د لارگ ونو كه گُنه يا هشنی نه می کن، ملکوت خداونه نَمورن و میرات.

قري گاس گمو بکن يه يه پیغوم سختی اش، اما مه ونه پیغومی دونم د ری رحمت و هُستار. يعنی شما ترجيح ميئت كه ايمدال توسط روح القدس هدايت وس وادار بايت وُ توبه حقيقي بکيت وس بخشيئنه تجربه بکيت يا د نوخشت وُ بشنوئيت كه ارباب مُئه: «ديربا»، زمونی كه د نتونيت توبه بکيت؟!

قرار آ ایما ایقه دِ تقاص دیر بایم که خطر گول حردنه ایما و هیچ صورت، نوئه.

مه سی یکه شما اطاعت کردیت و کتو «دُام شیطو» نِه نیسنیت خیلی
ممنونم. ای کتو ایقه مسح داره که روح خداوند دِ گرد مدتی که وئه می خنم،
وام ری وری موی، جوری که خینیش، تنبا چن رو و درازا کیشس. ای کتورنه ئی
منه کامل عوض کرده. دِ زالنه یا لغزشت راها بیقه، افتامه دِ زیروالا کردن،
دل و فکر و عاطفه و احساسم، تاهه چنو دِ راهایی بمونم.

– الو.ام (کارولینای جنوبی)

تِلَه تَقَاص

«و هیشکه دِ جالِ گنی، گنی نکیت، بَلِکِم کاری نه بَکیت
که دِ چَشِ هَمَه قُرپ دَاَرَه.»

— رومیان ۲۱: ۷۱

هه چنو که دِ فصلِ جلوئی آشکارا دی ئیم، نیه داشتن لغزشتی که دِ نوخشی ئه
نه، هه چی طلبکار بیئه دِ کسی آ. هه که یکی توسط یکی هنی زیر ظلم میزه، باور
می که که او وِشِ مدیون وُ بدهکار آ وُ توقع دَاَرَه وِشِ چرداخت با میحا مال با یا
چی ئی هنی.

سیستمِ حقوقی یا دادگاه سی یه هی تا تقاصِ مردمی که وِشو ظلم بی ئه، یا
آسیبی دیته، بَسوئِن. دادگایا قضایِ تَقْلا دارن که بدهی یا مردمنه بیئه. هه که بیکی
توسط یکی هنی آسیبِ مِئینه عدالتِ انسانی مئه: «ونو سی کاری که کردنه محاکمه

موئن، وُ آر تصقیرکار بان، باهاسِه می نَن. «عُلمی که نوخشی، می حاس غلم هُمَتاش بدهی شِه بِنَه.

زوتا، دِ دادگاه قانون دِ دُمِه جبران خسارت خوش بی، یِه رَه صالح بیئِه و عدالت نی.

«رولَه یا، هرگز خُوئو تقاص نییریت، بَلِکم وَه نِه واگذار بکیت و غَضو خدا، سی یکِه دِ کِئو تورات نیستنه بی یِه کِه، خداوند مُوئِه: تقاص هین مه نَه، مه نِم کِه سِزا می ئِم.»

– رومیان ۲۱ : ۹۱

سی ایما و عنوان بچونه خدا، ناعادلونَه آ که خومو تقاص بیریم. اما یِه هه او کاری آ، که هه که نمی حایم بَوَخشیم هایم دِ دُمِش. یعنی می حایم تقاص بکیم سیش برنامه ریزی می کیم تازمونی که بدهی کامل ومو ورنگرده، نمی وَخشیم، وُ تنیا ایما خومو تونیم غرامت قابل قبول نِه تعیین بکیم. هه که هایم دِ دُمِه یِه که خبطی که دِ حَقِ مو بی ئِه نِه دُرس بکیم، خومونه می کیم قاضی وُ داور، اما دونیم که:

«تَنیا یِه قانونگذار وِ یِه داور هی، هِه وَه کِه نُونَه نجات بِنَه وَ هِلاک بَگِه. اما تو کیئی کِه هُمساتِه داواری بَکی! بَرارو، دِ یَکتری شاکی نوئیت، نَگِه وِ شِما هَم داواری بوئِه، ایمدال «داور» ایساتِه وِ مِین پِیکَرِه دَر.» (یعقوب ۴ : ۱۲، ۵ : ۹)

خدا داور عادل آ. او وِ عدالت قضاوت می که. اما طبق عدالت بازپرداخت می که. آر یکی خبطی کرده، وُ صادقانه توبه بکه، کار عیسی دِ جلجتا بدهی اونه پاک می که.

گاس بُئیت: «اما ای خبط وِ مه بی ئِه نه وِ عیسی» آ، اما شما حواسِئو وِ خبطی که وِ او کردیتِه، نی. او که یِه قرونی بی گُنه بی، هیچ تصقیری وُ گُنه ئی نکردی؛ دِ حالی که هر آیم هنی گُنه کرده وُ مُحکوم وِ مرگ آ. هر کوم دِ ایما قانون یا خدانه اِشکنائِمِه که بالاتر دِ قانون یا زمینی یا کشوری آ، آر قرار بی واهر کوم دِ ایما طبق عدالت رفتار موی، گردمو بایس توسط مافوق دادگاه عالم، مُحکوم وِ مرگ موی ئیم.

گاس شما کاری نکردوئیت که باعث با باقی وِ شما وادار بان وُ وتو جفا بئن. اما آر او چی ئی که وتو بی ئِه نِه وَا بَخشی ئی که دِ حَقِئو بی ئِه قیاس بکیت، می قَمیت که هیچ چی یک نیسن وُ قابل قیاس وَا یَکتری هم نیسن. آر حس می کیت که وتو

خیانت بی‌ئَه، وُ گولِ حردیتَه، درکِ رحمتی که وتو بی‌ئَه نِه دِ دَس دِئیتوئَه.

هیچ نخطه ئی سی کینه وِرداشته نی

دِ زیرِ شریعت عَت عتیق، آر شما خبطی وِ مه می کردیت، حق قانونی مه بی که هه وئَه نِه وتو ورگردنم. اجازه دِئسی تا بدهی نِه وصول بکم، یعنی گنی نِه وا گنی جئو بئم. (لایان ۲۴: ۱۹، خروج ۲۱: ۲۳-۲۵) شریعت بالاتر بی. عیسی هنی نمردی تا ونو نه راها بکه.

سیل بکیت که چطور ایموداریا عَت جدید نِه طرف صُبَت قرار مئه.

«هَم اِشْنَفْتِیْتَه کِه گُئِسَه، چَش وِ عَوْضِ چَش وِ دُنُو وِ عَوْضِ دُنُوامَا مه وِ شِما مُوئِم، دِ بَزُووَرِ آیمِ شَرورِ نِسیَت، آر یِکی وِ لا راسِ ریت چِپَلَقِ رَه، اولانِ ریتَه هَم وِرگَرْدُو والاش وِ هِه کِه یِکی باحا تو نِه بَگَشُوئَه وِ مَحکِمَه کِه قَبَايَه دِت بَسُوئَه، عِبَايَه هَم به وش آر یِکی مَجبورِت بَگَه دو کیلومتر واش رُوئی، چهار کیلومتر واش رُو آر یِکی چیئ دِت باحا، وش به وِ دِ یِکی کِه دِت قَرط می‌حَا، ری وِرنگَرْدُو.»

– متی ۵: ۸۳-۲۴

عیسی هر ابهامی نِه دِ باره کینه پاک می‌که. دِ راسی، او مئه طرز فکر ایما بایس ایقه دِ تقاص کرده دیر با که نوئه دِ سَر شوقی با که ایمانه گول بئه. هه که می‌حایم خومو او خبطی‌نه که ومو بی‌ئَه راسِ ریس بکیم، خومونه می‌نیمو دِ جایگاه قاضی. غُلمی که دِ متی ۱۸ نوخشی، هُمقطارش وِن وِ هِلِفْدُو. دِ جالش، خوشه هَم دَن دَسِه شکنجه گر وُ هوزهراتش هم فروختن تا گرد بدهی ئیش بئه.

ایما بایس بئیلیم وِ آمو وُ داوری‌نه بئیمو دَس داور عادل. او وِ عدالت پاداش مئه. تنیا اونه که دِ عدالت تقاص می‌ره.

میه دِ کلیسای دِ تامپای فلوریدا، دِ باره لغزشت موعظه می‌کردم که زینه ئی اوما وِ یم وُ گت میره قبلِی شِه سی گرد کاریابی که کردی، بخشی‌ئه. اما هه که موعظه منه اِشْنَفْت که دِ باره راها کردنه لغزشت قصه کردم، پِ بُرد که هنی آرمی ناره وُ هه چنوبی قرار آ.

یواش وش گُتم: «تو هنی نوخشی ئیه»

گُت: «چرا بَخشیمه، سی بَخشی ئه آسِر ریخته»

«گاس گریوه سوئی، اما هنی اونه راها نکردي ئه.»

او اصرار داشت که مه اشتباه می کم و میره قبلیشه بَخشی ئه»

«مه چی ئی دِش نمی حام، اونه راها کردم.»

پُرسیم: «هرچی وات کرد وم بُ»

مه و میره چوپونه به کلیسا بیئیم. او مه و سه گرمونه ول کرد و افتا دِ دمه به ز سرشناس دِ کلیسا و جیست. چَشیاش پُر بی دِ آسِر، گُت: «میرهم می گُت و سُنّه پیونی واه خدانه دِ دَس دِته؛ سی که اراه کامل خدا به بی که واه او ز که واش جیست، پیونی بکه. میرهم می گُت که او ز سی خدمتیش به عطا قیمتی آ؛ سی یکه سیش ستونی آ، و وای باور بی که مه سدی سی خدمتش هیسم و زینه غِرغری هیسم، و گرد تصقیرپانه سی شِکس زنه ئیمو وَن دِ مل مه. هیچ ورنگشت واه دِما و قبول نکرد که تصقیرکار بی ئه.»

او پیا آشکارا گول حردی و ظلم گبی و ز و بچونش کردی. او ز سخت دِ کاریا میرهش رنجسی و انگلات بی تا او بدهی شه ورگردنه.

ای بدهی، غرچی یا مَهت بچو نوی، سی یکه میره جدیدیش گرد ینونه سیش تیارک می. بدهی که او می حاس میره قبلیش بئه، به بی که اعتراف بکه غلط کرده و حق وازینهش بی ئه.

مه وش گُتم؛ تو اونه نمی و خشی مر یکه او بیا و ت و بئه غلط کرده و تصقیرکار بیئه و اوسه دت باحا بوخشیش. به باهائی آکه پرداخت نویه، و تونه کرده دِ بن.

آر عیسی مُنظر می من تا ایما بیائیم دِش عذرخوائی بکیم و بُئیم: «ایما غلط کردیمه، حق ها واهاتو. ایمانه بوخش» او ایمانه وری صلیب نمی و خشی. هه که او وی صلیب گشس، قازن: «بوا، ینونه بوخش، سی یکه نوئن چی می کن.» (لوقا ۲۳ : ۳۴) او ایمانه ورز یکه بیاییم و تیش و لغزشت خومونه وش اعتراف بکیم، بَخشن. پولس رسول چنی ایمانه نصیحت می که: «چنو که خداوند شما نه بَخشن، شما هم بایس یکتیری نه بَوخشیت.» (کولسیان ۳ : ۱۳) و «وا یکتیری مَرَبونی بکیت، دِلَسوز یک بایت و هه چنو که خدا شما نه دِ مسیح بَخشنه، شما هم یکتیری نه بَوخشیت.» (افسیان ۴ : ۳۲)

هه که واه و ز گُتم: «تو اونه نمی و خشی تا بئه: «مه غلط کردم، حق واه تو بی»»

اَسِر دِ چَشِیاش جُول بی. او چیئی که او می حاس، دِ قِیاس وا دردی که میره قبلِیش وِ سَرِ او وُ بَجونِش اُوردی، گُچک وِ چَش می ما. اما او رُ اسِرِ عدالت انسانی بی. او خوشه داور کردی وُ ادعا حق خوشه سی بدهی می کرد وُ چَش وِ رَه پرداختش بی. اِی لغزشت ناها رابطلهش وا میره جدیدش هم بیئی. اِی جِریان وِ ری رابطله او وا گرد پِیایائی که مسئولیتی اوچه داشتن هم اثر نیائی سی یکَه میره قبلِیش چوپونهش هَم بی.

عیسی بیشتر موقعیا وضع حال قبل ایمانه وا وضع حال توز شبیه می کرد. ایما وظیفه داریم تا دِ محبت خدا ریشه بکیم وُ پایار بایم، اوسه کلوم خدا دِ دل یامو ریشه می که وُ رُشت می که وُ دَس آخر میوه صالح بیته نه میاره و بار، اِی میوه پِنونه: محبت، شای، صُول وُ سلامتی، صُور، مِرَبُونی، خوئی، بَفاداری، مِلومی و خودداری
(اَ؛ (غلاطیان ۵ : ۲۲ - ۲۳)

اما زِی تنیا او چیئی که دِش بکاری نه، مِئَه. اَر ایما بذر پِدِهکاری، نوخشی ئه وُ لغزشت بکاریم، ریشه ئی هَنی دِ جال محبت خدا جیک می زنه که وِش مَن ریشه تلی. «فرانسیس فرانگی پین» تعریف خوئی دِ تلی مِئَه: «تلی، تقاص نگرته آ». تلی زمونی میا که تقاصی که ایما می حایم، نگرته سه.

وَه که عبرانیان نیسه نه راس دِ باره اِی موضوع قصه کرده: «تَقِلّا بَکیت تا وا گردِ مَرِد دِ صُول بایت وُ مقدس بایت، سی یکَه بدوین وَه هیشگه خداوندِ نِه نِیْمِئَه، حواسِئو با هیشگه دِ وُ دَس اُوردهن فیضی خدا شِکِس نُحُوزَه، تا هیچ ریشه تلی، سُوژ نکه وُ باعِثِ دَرِدِ سَر نوئه، وُ بُری نِه بَپِلِکَنه دِش». عبرانیان ۱۲ : ۱۴ - ۱۵

و کلمه یا «بُری نِه بَپِلِکَنه دِش» حواسِئو با. یعنی موئه یه دِ سَر منظورش وِ هه او «بُری» که عیسی گت دِ روزیا آخر لغزشت موحورن، با؟ (متی ۲۴ : ۱۰)

تلی یه ریشه آ. اَر ویردار ریشه بی، دِش محافظت کرد وُ وِش کوت وُ آوَدَه، ریشه قیل تر وُ قوه دارتر موئه. اَر زی و تیشکِش وِرنِسن، دِراوردهن ریشهش سخت موئه. عاقوت، لغزشت وا قُوه سُوژ می که وُ گپ موئه. زوتا، دِمو حاسه بی ئه تا نِئیلیم تَش غیظمو بگَشَه وِ ایوازه (افسسیان ۴ : ۲۶) ایمدال دِ جال یکَه میوه صالح بی ئه بَئَه، شاهد مَصُول تَش غیظ، کینه، حسیدی، نفرت، قی مرافه، جگائی موئیم. عیسی پِنونه میوه یا گنی نوم نیا. (متی ۷ : ۱۹ - ۲۰)

کتو مقدس مِئَه وَه که وا راها کردنه لغزشت، دِ دُمه صُلح نی، عاقوت می پلکیه دِش. چیئی که گروقیمه، وا بدِگی نوخشی ئه، می گَشَه وِ فسات.

پاتشائی حاضر آمادہ، نجس بی

دِ فصل یا جلوئی دینیم، کہ چطور داوود و شائول پاتشا بفادار مَن؛ حتی اوسہ کہ شائول و داوود بفادار نوی. داوود دِ دُمہ تقاص نوی؛ حتی اوسناکہ کہ دو گِل مجال ای کارنہ داشت. داوود، پیایی بی دِ دُمہ دل خدا، او و خدا اجازه دہ، کہ مابین او و شائول قضاوت بکہ. ہہ کہ داوری خدا اوما ری شائول، داوود شایی نکرد، بلکہ غصہ دار بی؛ سی یکہ هیچ تلیئی دِ دلش و لو ناآشت.

دِما مُردن شائول، داوود نیشس و ری تخت. او ملت نہ تقویت کرد، دِ اوضاع مالی و ارتش کُنف کرد و تاج تخت قرص نجسبس. او زنونہ زیادی حاس کہ سیش بچہ اوردن؛ کہ آمنون گر گیش و ابشالوم گر سئم بی.

گر داوود، امنون کار خیلی گنی وَا خُور پیشہ زاش کہ خُور ابشالوم بی کرد. او وانمود کرد کہ ناخوش ا و دِ بُوآش حاس تا تamar نہ کِل بکہ تا سیش خوراک بکہ. ہہ کہ تamar رت، او پاکاریانہ ہُد کرد کہ رُوگن دَر و اوسہ بی عصمتش کرد. اوسہ دِش بئی بُرد و دِ وِر چیش تار کرد. امنون یہ شاهدخت سلطنتی نہ کہ باکرہ بی، رسوا کرد و زنہ ئیشہ وَا بی عصمتی نابود کرد. (دوئم سموئیل ۱۳ نہ سیل بکیت) ابشالوم بی یکہ حتی کلومی و برار پیشہ زاش خوش بُئہ، خُور آورد و حونہ و ویردایش بی. اما و سَنہ رسوائی تamar، دِ امنون بئی بُرد.

ابشالوم توقع داشت کہ بُوآش، پیشہ زانہ تو بیخ بکہ. داوود پاتشاہ ہہ کہ شرارت امنون نہ اِشنفت، تَش دِ سَرش رت. اما هیچ کاری نکرد. ابشالو دِ بی عدالتی بُوآ نابود بی.

tamar زمونی ردایا سلطنتی کہ دختران ری بسہ پاتشاہ می کردن دِ وِر، دِ وِر می کرد، ایمدال جو مہ رسوائی دِ وِر داشت. او دختر نازاری بی و گاس قرب زیادی و تِ مردم داشت. ایمدال او کز کردہ زنہ ئی می کرد و دِ تنوینس شی بکہ، سی یکہ دِ ری بسہ نوی.

ای کار بی انصافی بی، tamar وَا ہد پاتشا رتی تِ امنون و وش دَس درازی بیئی. زنہ ئی او دختر دِ دَس رتی؛ دِ صورتی کہ او پیا کہ ای کارنہ کردی، جوری زنہ ئی می کرد مرس هیچ نویئہ. tamar ای بار گشی و زنہ ئیش دِ رجوقسی.

روزی دِش رت و ابشالوم خُور غصہ داریشہ می؛ زنہ ئی کامل یہ شاهدخت بیئی و ہلپہ. ابشالوم یہ سال چشش و رَہ بی تا بُوآش کاری بکہ، اما داوود هیچ کاری

نکرد، ابشالوم و بُوا لغزشت کرد و دِ امنون شرور بئی بُرد.

دِما دو سالِ نفرت و امنون، نشخه قتل اونه گشتی. گاس ابشالوم چنی فکر می کرد: «تقاص خورمه می رم، سی یکه پاتشاه ترجیح منه کاری نکه.»

او جشتی سی گرد گرونه پاتشاه گرت و زمونی که امنون گمو نمی کرد، ابشالوم اونه گشت. اوسه جیست و جاشور و تقاصشه دِ امنون گرت.

اما لغزشت ابشالوم و بُوا هم هه بیشتر قوه می گرت؛ بخصوص هه که دِ قصر دیر بی.

ابشالوم و تلی، دِ بن بی. او بیئی په ایرادگیر ماهر دِ رابطه و تضعفیا داوود. امید ابشالوم و یه بی که بُوا کل بکه دِ دُمش. اما داوود ایی کارنه نکرد و ایی کار، کینه اونه بیشتر کرد.

گاس و خوش چنی می گت: «بُوام پیا مینه پیاپی آ دِ چش مردم، نومدار و گپ، اما ونو ذات حقیقی اونه نمئی نن. او تنیا یه پیا غئی آ که خدا سی لاپوشنی خوش و کار موره. سی چی! او دِ شائول پاتشاه گن تر آ. شائول تخت پاتشائیشه دِ دس ده، سی یکه پاتشاه عمالیقیانه نکشت، و قری دِ کووهیا و منه گاویا خوئنه بخشی. بُوا مه وازینه یکی دِ سروازباش زنا کرد، اوسه گنه شه و گشتینه او پیا که وش بفا دار بی، کپ کرد. او قاتل و زناکار آ هه سی یه امنون توبیخ نکرد و گرد ایی کاریانه و پرستش دروکنی خوش و یهوه کپ می که.»

ابشالوم سه سال مَن دِ جاشور. داوود دِ مُردنه امنون دل گوی گرتی و یوآب پاتشاهه راضی کرد تا ابشالوم نه ورگردنه حونه. اما داوود هنی دِ ایی جریان نمی حاس واش ری وری با. دو سال دِش رت و سر آخر داوود و ابشالوم لطف کرد و دِ سر امتیازیا کامل نه وش ده. اما لغزشت دِ ابشالوم هه چنو جو داشت.

ابشالوم و ماهری ظاهر خوشه نیئه می ناست. و رز گشتنه «..... و برارش امنون، خویا گن نگت: سی یکه دِش بئش می ما» (دوئم سموئیل ۱۳ : ۲۲). بُری دِ آیمیا توئن لغزشت خوشونه قایم بکن و چی ابشالوم دِ دل خوشو نفرت داشتوان. او دِ ایی طرز فکر عیوگرتنه بی آدوئی، نیا و جذب کردنه ونو که ناراضی آن. کتو مقدس منه که ابشالوم دِل قوم اسرائیل نه دِ بُواش دُوزی. اما یعنی او و دِل صافی دل بهول مردم بی یا دِ دُومه یه بی که داوود پاتشاهه دِ پا درآزه، کسی که اونه لغزشت دئی؟

وا ماهری دِ رَه غِلَط

ابشالوم، اسرائیل نه گشی والا خوش وُ و تیشک داوود قیام کرد. داوود پاتشاه سی حفظ جونش بایس دِ اورشلیم می جیست. و نظر می ما ابشالوم قصت داره پاتشائی خوشه پنا بکه. اما دِ جال، زمونی که دِ کِر داوود بی، گُشِس. هر چن داوود هُد کردی اونه زنه پئیلن. دِ واقع ابشالوم وا تلی وُ لغزشت خوش گُشِس. پیای وا چنی پتانسیلی وارث تاج تخت بی. اما دِ اوج جوونی مُرد، سی یکه دِ بدهی که گمو می کرد بُوآش وِش داره، دَس نکشی. دَس آخر پلکِس دِش. دَس یاریا رهبریا دِ کلیسا، بیشتَر توسط وه که خدمتش می گن، لغزشت موحورن. ونو آزعی عیوگیر موئن وُ دِ باره گرد مسایل مربوط و رهبریا شو یا ونو که منصبی وُشو دَنه، ایراد می زن. ونو چنی لغزشت موحورن وُ فکرشو دِ رَه درمی. ونو دِ منظری خلاف چش خدا و اوضاع سیل می گن.

ونو هان و ایی باور که خدمتشو دِ زنه ئی پنه آ که دوروری یا خوشونه دِ دَس ایی رهبر بی انصاف نجات پئن. ونو دِل آیم یا ناراضی وُ نایونه میارن و دَس وُ ورز یکه بَقَمَن، دُرس هه چی ابشالوم دَس می زئن و خرو کرده وُ جگائی دِ کلیسا یا مینیستری. هرزگائی او چی ئائی که می ئن دُرس آ. گاس داوود بایس کاری وی تیشک امنون می کرد. گاس یه رهبر ایرادیای داره. کی قاضی آ، شما یا خدا؟ و ویرتو با که آرقی مرافه بکاریت، هه ونه درو می کیت.

او چی ئی که سی ابشالوم بی وُ او چی ئی که ایمرود خدمت موئه، یه پروسه ئی آ که زمو موره. ایما بیشتَر وُ لغزشتی که اوما یه دِ دِلمو، بی خوریم. ریشه تلی، هه که هاگپ موئه، سخت موئه دیش. اما هه چنو که کوت موحوره، ها رشت می که وُ قوه دار موئه. هه چنو که نویسنده عبرانیان می لالکه: «خواسِئو با هیشکه دِ و دَس آورده فیض خدا شکِس نُخوزه، تا هیچ ریشه تلی، سوز نکه و باعث دِردِسر نوئه، و بُری نه بِلِکِنه دِش.» (عبرانیان ۱۲: ۱۵)

ایما بایس دلیامونیه امتحو بکیم وُ خومونه بنیمو دِ دَس خداوند تا اصلاحمو بکه، سی یکه تنیا کلوم او تونه فکریا وُ نیت یا دل نه تشخیص پنه. هه که روح القدس توسط وجدان شخص قصه می که، آیم وادار می که. ایما نبایس و الزام او بی همیت بایم وُ تَش اونه کور بکیم. آریکی چنی کرده، دِ حضور خدا توبه بکه وس دلش نیه سی اصلاح واز بکه.

یه رو پاکاری دِ باره کاری که کردی دِم پُرسی که چی ابشالوم کار کرده یا داوود! او

دِ سمت معاون، چوپونی می کرد و چوپو اونه وَن وِ دَر. چنی وِ نظر می می که چوپونیه ارشد، دِ حسیدی ای کار کرده وس دِ او جوو زلهش می رَ. سی یکه دَس خدا وِ ریش بی. یه سال دِش رَت پاکاری که اخراج بیئی، اتفاقات داشت خداوند دِش می حا یه کلیسا اولان شهر بنا بکه. پَ دَس وِ کار بی وُ قری دِ مردم کلیسایی که دِش رَتی، اومان دَر وُ رَتَن وا او. او اُفتا دِ سختی؛ سی یکه نمی حاس چی ابشاوم تا بکه، اما دِ ظاهر هیچ لغزشتی وِ چوپو جلوئی خوش نااَشت. او وا هدایت خداوند نیا وِ بنا کلیسا، نه وا احساس کم لطفی دِ کلیسا قبلی.

مِه فرخ مابین داوود وُ ابشالوم وِش گُتم. ابشالوم دِل باقی نه دُزی؛ سی یکه وِ رهبرش لغزشت حردی. داوود، باقی نه تشویق می کرد تا وا شائول بفادار بمون؛ هر چن شائول وِ تیشکِش رمال بردی. ابشالوم مردم وِ تِ خوش جمع کرد. داوود تنیا دوچه رَت.

دِش پُرسیم: «یعنی تو تنیا کلیساته ول کردی؟ کاری نکردی تا مردم نه تشویق بکی تا وات بیان یا پُشتِت بان؟»

او گُت: «مِه تنیا دوچه کردم دَر وُ کاری نکردم تا مردم نه دور خوم جمع بکم.»
«خیلی خواتو چی داوود کار کردی. اطمینو پیا کو که ونو که میان وِ تِ، وِ چوپونه قبلِشو لغزشت نحدوئن وُ آر چنی نه ونونه زَمونی کُ والا راهائی وُ شفا.»
کلیسا ای پیا، ایسه برکت گرته آ. او چیئی که دِ بازه او قَمِسم، یه بی که دِ امتحو کردنه دِلش هراسی نااَشت. نه تنیا یه، بلکه خوشه تسلیم نصیحت یا خدا کردی. سیش خیلی هَمیت داشت که خوشه تسلیم زه یا خدا بکه، تا یکه باها «زه دُرس» نه نِشو بَته.

زله تُو نروته که اجازه بئیت روح القدس هر تَوَخشی ته یا تلی نه آشکار بکه. هر چی بیشتر اونه قایم بکیت، قوه دارتر موئه وُ ریشه وه دِ دِلتو سخت تر موئه، دِل خوتونه نرم نیه داریت. چطور؟

«هَر جور تلی وُ تئی وِ غیظ وِ قیَرَقَر وِ بُخْتوم وِ هَر بدخواستی نه دِ خُوئو دیر بکیت، وا یِکتری مِربونی بکیت، دِلسوزِ یک بایت وِ هه چُنو که خدا شِما نه دِ مسیح بَخَشْتَه، شِما هم یِکتری نه تَوَخشیت.»

— افسسیان ۴ : ۱۳ - ۲۳

ایما بیشتر د زور و گړته وا لغزشت یائی رُشت می کیم که د رابطه وا ونو تربیت نوی ئیمونه.

کتو «دَام شیطو» ښه حَنَم؛ چه کتو پُر برکی آ! ونه و خیلی یا پيشناهاات دَمه.
خدا و راسی د رَه وه د زنه ئیم کار کرده. د نویسنده وه، خیلی ممنوندارم!
— اس.تی. (جورجیا)

جیستِه دِ دَام

«زوتا، سخت تَقْلا می کم تا نِسَوَت وِ خدا وُ مردِم وا
وجدانِ پاک زِنه ئی بَکِم»
– کاریا رسول یا ۴۲ : ۶۱

سی راهایی دِ لغزشت، بایس سخت تَقْلا کرد. پولس وَنه و ورزش وُ تمرین شبیه کرده. آر بدن خومونه تمرین بئیمو، کمتر آماده آسیب دیئه موئیم. یه رو دِ هاوایی دِ دیواری رَتم بالا تا عکس بئیریم. هه که داشتیم ای کار می کردم، یه دسه دِ عضله یا زونیم گیش وُ تا چار رو نتونسیم روئیم وِ ره.

فیزوتراپ وِ م گت: «آر وِ سر نظم ورزش می کردی، ای اتفاق نیمفتا. سی یکه عضله یا تو دِ فرم درومایه، آماده آسیب دیئه آن.»

هه که تونسیم ره روئیم، یه آیم ماهر هنی وِ م یای ده: «تو بایس ای تمرین یانه

بکی تا عضله یا زونیت و شکل و وضع دُرِسش وِرگرده.» چن ماه زمو بُرد تا زونیم ورگشت و وضع طبعیش.

کلمه یونانی که دِ کاریا رسولیا ۲۴ : ۱۶ سی تمرین اومايه کلمه آسکه او، آ askeo .

یکی دِ فرهنگ لغت یا، ورزش یا تمرین چنی معنی میکه:

«تاو آوردن درد، تقلا، ورزش و تمرین یا انضواط.»

هرزگائی باقی ایمانه لغزشت مئن وُ بَخَشَنه سخت نی. ایما دل یامونه تمرین دِئیمه تا بتوئن و لغزشت کنار بیان. و ای صورت دِ هیچ آسیب یا ضرر همیشهئی نموهورن.

بُری دِ آیم یا تونسن دِ او دیوار هاوایی رُوئن بالا وُ هیچ آسیبی نِئین، سی یکه بدنشو آماده بی. هه و چنی قری خوشونه تربیت کردنه تا وا تمرین قلبشو، دِ خدا اطاعت بکن. انازه بلوغ ایما تعیین می که که چنی خو تونیم لغزشتی نه بدون آسیب، مَهار بکیم.

قَری دِ لغزشت یا زورو بیشتری میحان دِ ونو که سیشو تربیت بیئیمونه. ای جرتا و زیادی گاس باعث رُم یا زمدار بی ئه بان که دِما وه هُجه داشتوئیم سی یکه دِ سَر راها بایم وُ شفا بیئریم، تمرین روحانی داشتوئیم. اما دَس آخر، ارزشت ای تقلا نه دازه.

هَدَف ای بخش، یَنه آکه سخت و ای لغزشت یا سیل بکه، که هُجه داریم بیشتر تقلا بکیم تا دِشو راها بایم. زمونی، یه اتفاقی دِ زنه ئیم بی که تصقیر یه پاکاری بی. ای لغزشت سختی که تجربه کِردم، مِنه کِز کِرد، اما یکی دِ چن تا مشکلی بی که وا ای آیم داشتیم وُ سی یه سال وُ نیم گِشس وُ تَشش بیشتر بی.

ونو که دِ هوزم بیئن وُ دِ ای جریان و اخور بی ئن دِم پُرسین: «یعنی دِل اشکسه نیسی؟» می حای چی بکی؟ می حای هه تنیا چنی پسی وُ طاقت بیاری؟»

مِه می گتم: «مِه خوئم. ای کار هیچ تاثیری ری مِه ننیایه. می حام و دعوت وُ حنه بیئنه که ها دِ زنه ئیم، روئم و ناها»

اما جُئو مِه غیر عُتی چیئی نوی. مِه بی حدِجسو رنجشت داشتیم، اما وَنه حاشا می کردم، حتی دِ تِه حُوم. ساعت یا زیادی وخت می نیام تا بَقَمم ای اتفاقیا چطور

سیم اُفتا. مہ دِ شُک بیم، ماقِما بُردی. هه که می رَتَم دِ مینِه ای جریان که چنی سخت رَمدار هیسم، ای فکریا نه سرکوب می کردم وُ خومِه پیا قُوه دار نِشُو می دم. ماهیا زیادی دِش رَت. همه چی وِ چَش حَشک وُ بی روح می ما. خدمتم رقم نداشت. دِ نمی تونِسم دعا بکم وُ دِ عذو بی ئم. هر رِوا روحیا شیر می جَنگِسم. گمو می کردم ای همه پایاری، وِ سُنِه دعوتی آ که دِ زنه ئیم دارم. اما دِ راسی او عذو، وِ سُنِه نوحشی ئه بی. هه که دِ هوره ای پیا بی ئم، دِ نظر روحی حس می کردم، شَکَت وُ بِریشونم.

اوسه یِه صُوتی اوما که هیچ دِ ویرم نمی ره. نِشِسمی وِ ری پلکونه حوش دِمائیمو وُ دعا می کردم وُ پُرسیم: «ا خداوند یعنی مِه آزرده آم؟ هنی ای کلمه یا دِ گِیم نکردی وی دَر که قازه ئی دِ مینِه دِ روجِم اِشْتَفْتِم: «ا!» خدا می حاس وِم اطمینو بَنه که دونسوئم اُز دَام.

لَا لِكِيسِم: «ا خدا، خواهشت می کم مِهْتَم ب تا دِ ای رنجشت وُ لغزشت بیام وِ دَر. ای سختی ایقه سیم گَپه که نتونم ماهارِش بکم.»

یِه دُرس جایی بی که خداوند دِم می حاس. یعنی دِ قُوه خوم ناامید بام. بیشتر وخت یا تقلا می کیم وِ قوه خومو کاریایی بکیم. یِه باعث نموته که ایما دِ بابت روحانی رُشت بکیم، بلکم دِ جالِش، سی سَرنگو بیئِه آماده تر بایم.

قدم اول سی شفا وُ آزادی یَنه آ که تشخیص بئیت رنجشت داریت. عُتی بیشتر وخت یا نمی لَه قبول بکیم که رنجشت داریم وُ لغزشت حردیمه. هه که مِه وضع حال حقیقی خومِه قبول کردم، دِ فراق خداوند بیئم وُ اصلاح اونه قبول کردم. حس کردم خداوند دِم می حاسی چن رو روزه بی ئم. روزه مِه نیا دِ موقعیتی که وِ صدا روح خدا حساس بام وُ فایده یا هنی ئی هم سیم داشت.

«مَر روزه ئی که پَسِن مَنه یِه نی که بَن یا شرارت نِه بَگْشَنیت وُ گَره یا سیمگه نِه وا بکیت وُ مظلوم یانِه راها بکیت وُ هر سیمکه ئی نِه بَشکنیت.»

— اشعیا ۸۵: ۶

مِه آماده بیم تا بن یا شرارت بَشکیه وُ دِ ظلم راها بام. دِما چن رو رَتَم وِ پُرسی. پیایی که منه لغزشت دئی هم اوچه بی. اونه دِ پُش دَر کلیسا دیم وُ نیام وِ گریوسه.

«إِ خداوند! مِه اونه مِ وخشم وُ هرچی ئی که کرده، راها می کم.» جلدی حس کردم که بار سنگینی دِ کولم وریسا. مِه اونه بَخشنیمی، دِ او آن، حس راهایی بلاجی ئی دِم جول بی.

اما یِه تنیا شروع خو بی ئم بی، دِ دل اونه بَخشنیمی، اما دِ گری رِم و اخور نویم. هنی حساس بیم وُ موی هنی دِ سر آسیب بی ئم. اپی جریان دُرس هه چی خو بیئِه دِ یِه رَم بدن بی. هُجه داشتَم تمرین بکم تا دل، فکر و احساسِمه قوه بیئِه تا دِ زمداری که دِماتِر میا دِ آمو بام.

وا ورگشته وُ بیشتر بیئنه آزرده ئی، چه بایس کرد؟

چن ماه دِش رت، هیزگائی بایس وا فکریایی که داشتَم وُ جلوتر بَخشنه بی ئم، می جَنگِسیم: «گاس او پیا که که مینه چَرَنه، یئینم یا نومش بَشنوئم... گاس یکی نه که چی مِه دِش آسیب دی ئه وُ وِت مِه دِش شاکِی آ.» اپی فکریانه هه یِه که می ما سراغم، دِ خوم دیرشو می کردم وُ وُشو می توپِسم. (دوئم قرن تیان ۱۰ : ۵) یِه تمرین یا تقلا مِه بی، سی راها بی ئه.

دَسِ آخر، دِ خداوند حاسِم و جوری ناهامه بی ر، ئیئله اپی فکریا والا نوخشیئِه روئِه. دونِسیم که او یِه جائی بالاتر دِ راهائی نه سیم می حا وُ نمی حاسِم باقی عُمَرمه دِ زور دَس یا لغزشت زینه ئی بکم.

خداوند وِم یای دِه تا سی پپائی که مینه چَرَنی، دعا بکم وُ گلومِشه بیارم و ویر: «اما مِه و شما مُوئم دُشمه نیا خُوئو نه محبت بَکیت و سی وُئو که شما نه آزار می ئن، دعا بَکیت.» متی ۵ : ۴۴

و اپی ترتیب، دعا کردم، اول دَنگم بی روح وُ بی جو بی، هیچ شوقی دِش نوی؛ و طبق وظیفه و دعام اضافه کردم: «إِ خداوند، اونه برکت ب. روز خوئی وِش ب. دِ گرد کاریائی که می که اونه مِهت ب. دِ نوم عیسی، آمین.»

سی چن هفته هه چنی دِش رت. چنی و نظر مئوما که و هیچ جا نمی رِسم. اوسه یِه رو صو خداوند مزمور ۳۵ نه آورد و ویرم. مِه هیچ نظری دِ باره مزمور ۳۵ نائاشتم، زوتا رَتَم ئئیام و حینه. هه که رَسیم و مینجا او فصل، وضع حال خومه دیئیم:

«شاهدیا کینه ای وِرمِسن، وُئو دِم چپائی می پُرسن کِه خَوَر نارِم، دِ جال

خوئی وِمْ گئی می کن؛ جُونِمْ بی گس بی یه.»

— مزمور ۵۳: ۱۱ — ۲۱

مِه تونِسم خومه جور داوود بئینم، وِ عقیده مِه هَم، او پیا وُ قری دِ معاون یاش دِ جال خوئی، وِمْ گئی کِردینی وُ جون مِه وِ حتمی غَم دِبار بی. خداوند ایی مزمورِنه وِ کار گرت تا ایی چنی چن سالِ بیاژه وِ ویرم. یه بخشش کاری کِرد که مِه نزدیک بی غنچلک بکم چنو که خردم وِ طاق:

«اما مِه کِه وُتو مریض بینم، مِه پلاس می کِردم دِ وِر. وا روزَه گِرتِه جُونِمْ می وِ نِم دِ عَدُو، وا سَری نِمْ بی یه وِ سینَه مِه، دعا می کِردم، مِه چُتو غُصَه می خِردم، کِه مَرس سی رفیقِم یا سی برارِم؛ مِه چی کسی کِه سی داآش گِریورو می گِه، دِ زورِ غُصَه سَر نِمْ می کِردم وِ هار.» مزمور ۳۵: ۱۳ — ۱۴

داوود گُت که ایی پیاپا تقلا کِردن اوِنه تابود بکن. ونو وا گئی وِش هَمَلت بُردن هه که او هیچ کاری نکردي که حَقش گئی با.

اوسه جُتو اوما: " وُ اما مِه ..... "

عکس العل داوود وِ ری کاریا باقی نوی. او تصمیم گرت که او چی ئی نه که دُرس آ بکه. او سی ونو ددعا می کرد مَرس برارو نِزیکش بی ئن یا هه چی یکی که سی مُردنه داآش عازیت دار آ. خدا وِمْ نِشُو دَه که چطور سی ایی پیا دعا بکم: " هه او چی یائی نه سیش دعا کُ که می حائی مِه سیت بکم "

هه وِ چنی دعایا مِه کامل عوض بی. دَ چنی نوی: " ا خدا وِش برکت ب وُ روز خوئی سیش تیارک بئین. "

بلکم دِ او دعایا حیات اوما، مِه دعا کردم: " ا خداوند وِ طور خیلی گپ تِر خوته وِش دِباری کُ، وا حضورت اوِنه هُورم کُ. بئیل تونه خیلی دِ نِزیک وُ صمیمی بَشناسه، چنو با که او تونه شایمو بکه وُ قُرب نوم تونه داشتوئه. " مِه او چی ئی نه دعا کردم که می حاسم خدا دِ زنه ئی خود مِه بکه.

یه ماه وا شوق سیش دعا می کردم وُ وا دَنگ بُلن رووارو میگریوسِم: " مِه تونه برکت مِئَم! مِه تونه دِ نوم عیسی دوس دارم! او گریوه دِ تَه دِل وُ جُونِمْ بی. مِه دِ دعا سی او وِ سَنه خوم اوما وِ دَر وُ سیش وِ سَنه خوش دعا می کردم. مِه ایمو داشتم که شفا کامل بی ئه.

شفا دِ رِی وِری بی ئه

چَن هفتَه دِش رَت وُ مِه دِ سَر اوْنه دِی ئم، یه حَس شَووِسِه ئی هَنی دِم بی. مِه هَنی وَا مِل وِ عیو جَو بی ئه دِ زورو بَیم.

زَینه م دِل گوی ئیم دَه: "جان، تو بایس روئی وِ تِش"

وِش اطمینو دَم: "ئَه مِه ای کارنه نمی کم. مِه دِ شفا گِرتَمه."

مِه حَس کردم روح القدس شاهادتی نمئه که وَا او چی ئی که ایسه گِیم موافق آ. زوتا دِ خداوند پُرسیم که یعنی بایس روئم وِ تِش، او گُت "آ".

مِه وَا او پیا قراری نیام وُ سیش یه پیشکشی بُردم. مِه خومه اُفتائَه کردم وُ وِ طرز فکر غَلَط خوم اعتراف کردم وُ دِش حاسم منه بوخشه. ایما دوسی کردیم وُ بخشی ئه وُ شفا جَو بی دِ قَلبم.

مِه وَا شفا وُ قوه دِ دفتر کارم کردم وِ دَر. دِ هُجه نوی که وَا درد زورو بَئیرم وُ وَاش حالت انتقاد داشتوئم. رابطه ایما دِ اوسه قوه دارتر بی وُ ایما دِ هیچ مشکلی وَا یک نااشتیم. دِ راسی ایما سخت حامی یکتی ئیم.

مِه وِ لیزا گُتیم: "هه که گِل اول ای پیا نه دیئم وِ چَش مِه نمی تونس هیچ کار غلطی بکه. وُ مِه هیچ تصقیری دِش نمیئم. مِه دوشش داشتم سی یکه گمو می کردم او کامل آ. اما هه که دِش رنجِسیم، سیم سخت بی او نه دوس داشتوئم. ای کار کم کم ایمونی که داشتمه می گرت. ایسه که ای جریان سپری بی و شفا پیا کردیمه، او نه هه اوقه دوس دارم که گِل اول دی ئیمی وَا گرد تموم عیویا، وِ یه یه دوس داشتنه بالغ آ." ای آیه کتو مقدس دِ فکرم رَد بی:

"دِ همه مهمتر، یکتی نه وَا دِل وُ جَو دوس داشتوئیت، سی یکه دوس داشتنه، گُته یا زیاد نه می پوشته."

— اول پطرس ۴ : ۸

راحتَه که وِ کسونی محبت بکیم که دِ چَش ایما نتونن هیچ کار غلطی بکن. یه هه چی عشق دورونه ماه عسل آ. دوس داشتنه کسونی که تونیم تصقیریا شو نه بئینیم یه چی هَنی آ، بخصوص هه که قرونی ونو بی ئیموئه. محبت خدا مِنْه بالغ می کرد وُ دِلِمه قوه می دَه.

دِ اوسہ وا دما چی یائی چی وَہ بیئہ، اما وَ طور کلی چی ئی دِش نَرْتہ کہ دِ لغزشت راہا بیقہ. دلیل: دِل مہ تمرین کِردی تا دِ لغزشت راہا بمونہ.

چَن ماہی دِ اوسہ کہ خدا دِ حوش دِمائی وام قصہ کرد تا یکہ دِ دفتر او پیا شفا گیرتہ اومام وَ دَر، دِش رَت. وَہ یہ دورہ تعلیم وَ تربیت بی کہ دِ مہ تمرین دِئس وَ تقویت بی. دِ گرد اپی ماہیا زمونی یائی بی کہ وَ نظر میوما کہ مہ وَ جائی نمی رَسَم. دِ واقع دِ خوم می پرسم کہ یعنی داشتَم می رَتَم والا گئی!

اما ایمدال وَری جَدہ آمَن خو بی ئہ بی ئَم؛ روح خداوند مینہ دِ رئی رَنمونی می کرد کہ تونِسِم کاریانہ کنترل بکم. یہ بخشی دِ مسیر بالغ بی ئنہ مہ بی. مہ او تجربہ نہ وَ هیچ چی ئی عَوَض نمی کِم وَ سی رُشتی کہ سی زنہ ئیم داشت. ممنون دارم.

بالغ بی ئہ دِ رَہ سختی گشی ئہ

ایما دِ زمونہ سختی رُشت می کیم نَہ دِ زمونہ راحتی. جایا سخت هہ ہمیشہ سَرِ رَہ سفرمو وا خداوند قرار مئی رَہ. ایما نتونیم دِ ونو بچی ئیم بلکم بایس وا ونوری وری بایم. سی یکہ قسمتی دِ مسیری هیسن کہ ایما دِش کامل موئیم. آر انتخاب بکیم کہ دِشو بچی ئیم، وَ طور جدی نمیلن رُشت بکیم. هہ کہ وَ چی یائی کہ وَ تیشک ایمننْ غالو موئیت قوہ دارتر وَ دلسوزتر موئیت. شما بیشتر عاشق عیسی موئیت. آر دِ سختی یا بیایت وَ دَر وَ چنی حسی نااِشتوئیت، وَ گمو دِ لغزشت خو نویئیتہ. خو بیئہ ها وَ انتخاب شما. قری دِ مردم آسیب مئیننْ وَ هرگز خو نموننْ. ونو خوشو اپی رنج نہ انتخاب می گن.

عیسی اطاعت نہ وا چیائی کہ اونہ رَنجن، یای گِرت. پطرس اطاعت نہ وا چیائی کہ اونہ رَنجن، یای گِرت. پولس اطاعت نہ وا چی یائی کہ اونہ رَنجن، یای گِرت. دِ بارہ شما چطور؟ یعنی شما هَم یای گرتیئہ؟ یا یکہ سنگدل، سرد، تَل، وَ پُر دِ کینہ آیت؟ آر چنی نَہ پَ شما هم اطاعت نہ یای نگریتیئہ.

آ، دُرس آ کہ قری دِ لغزشت یا هیسن کہ چی "آوئی کہ دِ پَشتِ بالیل مُرغاوئی می سُرہ می ریئہ" دِ بین نمی رَہ. شما بایس واشو دَسہ پَنجہ نرم بکیت وَ تقلا بکیت تا راہا بایت، شما دِ اپی مسیر رُشت می کیت وَ بالغ موئیت.

بالغ بی ئہ، راحت نمیا وَ دَس. آر چنی بی گرد وَ نہ میوردن وَ دَس. یہ قری وَ سَنہ پایاری کہ وا وَہ ری وری موئن وَ اپی بَخش دِ زینہ ئی می رَسَن. الوت وَ سَنہ یکہ مسیر جامعہ ایما روحانی نی بلکم دِ ری خودخواہی آ. پایاری هی. دنیا ها زیر سُلطہ "رئیس

قدرت هوا" (افسسیان ۲: ۲) پ سی رسیسه و بلوغ مسیحی، سختی یائی هی، که د بایاری د ناها جریان خودخواهی و دس میا. پولس، ورگشت و سه شهری که دشو کلیسا بنا کردی. هدف او تقویت روح شاگردی بی. و ای صورت جالب آکه بیئیم او چطور ونونه قوه مئه. او ونونه چنی دل گوی می ده:

" د او شهریا قوه دن و جون شاگردیا، وئو نه تشویق کِردن و بایاری د ایمو و پندشو دن که: «بایس و طاقت آورده د سختی یا زیاد، و پاتشائی خدا ره پیا بکیم.»

— اعمال ۴۱: ۲۲

او وعده په زنه ئی راحت نه وشو نده، او وعده نده که ونو طبق معیاریا بشری غالو موئن. او وشو نشو ده که آر می حان دوره خوشونه و شاپی خلاص بکن، بایس و بایاری بالائی که او وش چمر موئه، ری وری بان.

آر د گلالی خلاف مسیر آو می ریت، بایس گراگر پارو بزیت تا تونسویت د ناها مسیر گلال ریت و ناها. آر دس د پارو زنه ودراریت و فراغت بکیت، عاقوت وائی آو می ریت. هه و چنی، هه که ایما تصمیم می ریم که د ره خدا گوم ودراریم، و چمریا زیادی ری وری موئیم. گرد امتحونیا جئو په سوال اصلی نه نشو مئه: یعنی شما هه چی دنیا بیشتر هایت و فکر خوتو و ویردار خوتونیت یا هایت د دمه زنه ئی و احاشا کردنه نفس؟

و ویرتو با که هه که ایما زنه ئیمونه و سته عیسی د دس مئیم، زنه ئی او نه و دس میاریم. یای بیئریت تا و نتیجه آخر تمرکز بکیت نه و ری تقلایا.. پطرس یه خو مئه:

" ا عزیزو، د ای تشی که سی امتحون شما افتایه د مینئو، بلایئو نیا، که مرس چی بلایئی اومایه و سرتو، بکم، د یکه د غدو مسیح هم بر بیئته، خُشال بایت، تا هه که جلال او دیاری موئه، شما هم شاپی بکیت و ورکه ورکه بکیت."

— اول پطرس ۴: ۲۱ - ۳۱

حواسیتو با که او آنازه رنج نه وا آنازه شای قیاس می گه. چطور تونیت و او آنازه شای بکیت؟ هه که جلال او دیاری موئه شما وا او جلال پیا می کیت. ای جلال اُوفه آکه وئو اجازه مئه تا شخصیتشه د شما کامل بکه. پ سیل لغزشت نکیت. سیل جلالی بکیت که ها د ره . هلولویا!

مهم ترینه آکه و براری که لغزشت حرده مهت بئیت تا یکه حق بیئنه خوتونه ثابت بکیت

مه هژده سالونم. مه د یه هوزهزرات تک والد هیسیم که یه خوور لِفونته دارم که هر دکمو د یه تخم چی یک هیسیم و د یه هوز هزرات خیلی خو زینه ئی میکم. مه هیچ بوا جسمانی خومه نیئمه، زوتا د گرد زنه ئیم اونه توخشی ئیمی، پاپام و جور بلاجی ئی پیا خدا آ. او کتو دَام شیطونه سی حینه ده وم. دِما حنینه وه تونِسیم تموم کمال بوا مه بوخِشِم.

– ان.ام. نیومکزیکو

هدف: صلح کرده

"إِسْتَفْتَيْتَهُ كَيْهَ وَ قَدِيمِي يَا كَيْسَهُ، "قتل نك، وَ هَرَكَه قتل بَكَه، سزاوارِ محاکمه آ، اما مِه وَ شِما مُوئِم، هَرَكَه وَ بِرَارِ خُوش عصبانی بوئَه، سزاوارِ مُحاکمه آ؛ وَ هَرَكَه بِرَارِ خُوشِه اهانت بَكَه، سزاوارِ محاکمه دِ حضورِ شُورا یهود آ؛ وَ هَرَكَه وَ بِرَارِ خُوش بُوئَه أَحْمَق، سزاوارِ تَشِ جَهَنم آ. پس آر موقعِ تقدیمِ پیشکشِ وَ مَذبحِ خداوند، بیاری وَ ویرِ که بِرَارِتِ دِ تو کدورتی وَ دِلِ دَاژَه، پیشکشِ نِه دِ وَرِ مَذبحِ بَنیِلِ زَمی وَ اولِ رُو وَا بِرَارِ خُوتِ دوسی کُو وَ اوسِه بیا وَ پیشکشِته تقدیمِ کُو."

– متی ۵: ۱۲ – ۴۶

ای قصه دِ موعظه ری کُو آ. عیسی وَا ای کَلوم شروع کرد: "إِسْتَفْتَيْتَهُ كَيْهَ وَ قَدِيمِي يَا كَيْسَهُ..... وَ اوسِه گُت: اما مِه وَتُو مُئِم...."

عیسی ای قیاس نه د سرتاسر ای قسمت د پیغومش مئه، اول او د شریعت مئه که کاریا ظاهری ایمانه راسریس می که. اوسه و انجوم رسیس شریعت نه توسط اوماپه وه و مینه دل نشو مئه. زوتا د چش خدا په قاتل تنیا کسی نی که یکی نه گشته، بلکم کسی نه که د برارش بئش میا هم د ور میزه، شما د راسی او کسی هیسیت که د مین دلته هیسیت نه او چیئی که نشو مئیت!

عیسی و روشنی عاقوت لغزشت نه د ای بخش د موعظه اش دیاری می که. او سختی نئه داشتن غیظ یا تلی نه آشکارا مئه. آر یکی بی دلیل نسوت و برارش غیظ گیرته، او ها د خطر تقاص، آر او غیظ ثمر بیازه و او برار شه "راقا" هنا بکه.

کلمه راقا یعنی احمق یا یکی که مغزش پیک آ. ای کلمه اصطلاحی بی در مینه یهودیو د زمو نه مسیح سی خوار کرده و کار می رت. آر تش غیظ برسه و جائی که او برار نه احمق هنا بکه، ها د خطر جهنم. کلمه احمق و معنی بی خدا بیئنه. احمق د دلش مئه که خدائی نی (زبور ۱۴ : ۱) د او روزیا و برار احمق گته په اتهام خیلی جدی بی. هیچ که چنی چیئی نمی گت مریکه غیضش موی و نفرت. ایمر و مرس یه آکه و برارمو بئیم: "رو و جهنم" و خیلی جدی ونه بئیم.

عیسی وشو نشو ده که ری وری نویئه وا غیظ تونه بونه و نفرت. نفرتی که آر واش ری وری نونه آیم نه د خطر جهنم قرار مئه. پ او گت که آر ونو بیازن و ویر که لغزشتی ها مینه ونو و برارشو، او چیئی که مهم آ اول بکه پنه آکه اونه پیا بکه و سی دوسی کرده تقلا بکه.

سی چی ایما بایس چنی فلفور دوسی بکیم، و سته خومو یا و سته برارمو؟ ایما بایس و سته او روئیم که بتونیم نخش په کاتالیزور نه داشتوئیم تا مهت بئیم که او د لغزشت بیا و در.

حتی آر ایما نسوت و او لغزشت نخرودیم، محبت خدا نمثیله که بی یکه ایما سی دوسی کرده و زنه کردنه رابطه تقلا بکیم، او د تش غیظ بمونه. گاس ایما کار غلطی نکردوئیم. درس یا غلط مهم نی. مهم تر یئه آکه و ای برار که لغزشت خرده مهت بئیم، تا یکه باهیم برحق بیئنه خومونه ثابت بکیم.

زمینه یا زیادی سی لغزشت هی. گاس یکی که ایما اونه لغزشت دئیمه، ها و ای باور که ایما واش نادرس یا و بی انصافی رفتار کردیمه. د حالی که ایما د راسی ویش هیچ آزاری نرسنیمه. او گاس خوریا نادرسی دازه که باعص بیئه غلط نتیجه بنیره.

دِ یِه لا هَنی، او گاس خوریا دُرسی داره که باعث بیئَه نادرِس نتیجه بیئَره. او چیئی که ایما گُتیمه گاس دِ کانالیا جور و اجور ارتباطی رد موئَه و دِ اثر برداشت غلط تعریف بیئوئَه، هر چن نیت ایما آزار نویئَه اما قصه یا وُ کاریا ایما خلاف وَه نِشو دَنه.

بیشتر موقعیا ایما، خومونه و طبق نیت یامو وُ باقی نه و طبق کاریاشو داوری می کیم. ها دِش ایما قصتی هَنی داشتوئیم، دِ حالی که چیئی خلاف وَ نِشو میئیم. هرزگائی نیت یا حقیقی ایما وا زرنگی حتی دِ خومو پنهو موئَه. ایما می حایم اتقات بکیم که ونو خالص آن اما هه که ونونه دِ ره کلوم خدا الک می کیم ونونه جوری هنی میئیم. سر آخر گاس ایما گُنهئی دِ باره یکی کردوئیم. ایما غیظ داشتیمه یا دِ جر بیئیمونه وُ وِ سر او آیم حالی کردیمه. یا گاس ایی آیم هه گراگر وُ وَاخوَر وِمو لَقَه وَه وُ ایما وِ چنی عکس العمل نشو دِئیمه.

دلیلش مهم نی، ایی لغزشت فَهم او آیم نه تار می که وُ وَه وِ طبق فرضیه یا، شایعه یا وُ ظاهریا قضاوت می که وُ خوشه فریو مئه، هر چن اتقات داره که نیت یا حقیق ایمانه تشخیص دِئَه. چطور تونیم بی یکه اطلاع دُرسی داشتوئیم، قضاوت دُرسی بکیم؟ ایما بایس نسوت وِ ایی واقعیت حساس بایم که او وا تموم دل باور بکه که اشتباه کرده. وِ هر دلیل آر وَه چنی حسی داره ایما بایس وا شوق خومونه اُفتایشه بکیم وُ عذر حائی بکیم.

عیسی وِمو سفارشت می که صلح بکیم حتی آر دِ ایی لغزشت تصقیر کار نیسیم. اُفتائَه بیئَه سی صلح وُ دوسی وِ بلوغ هُجه داره. اما سی وِداشتم گوم اول سی یکی که ضرر کرده، بیشتر موقعیا سخته. سی یکه عیسی وِ وَه که باعث لغزشت بی گُت: "رو..."

بخشش حاسه دِ وَه که لغزشت حرده

پولس رسول گُت:

"پس بیایت دِ دُم او چیئی بایم که باعث برقراری صُول وِسلامتی و تقویت ایمونِ یَکتری موئَه."

— رومیان ۴۱: ۹۱

ایی آیه وِمو نِشو مئه چطور وِ یکی که لغزشت دِئیمه، نزیک بایم. آر وا طرز

فکری که وارد رضا نداشتنه روئیم، باعث صلح نموئه. ایما تنیا سی یکی که آسیب دیتئه، مشکل دُرس می‌کیم. ایما بایس طرز فکرمو وارد غالو بیئه، صلح نه دِ ره اُفتایه ئی و قیمت اِشکسن قورنی خومو حفظ بکیم. تنیا دِ ایی ره صلح حقیقی نه می‌نیم.

دِ یه زمونی یا خاصی مه و کسونی که آسیب رَسِنمه یا ونو که و مه غیظ گِرتئه، نزیک بیمه و ونو وِم لَقه شِننه. مه وِشو گتیمی که دِ خودراضی، بی‌ملاحظه، قورت، حُم، جَنگری و باقی چی یا بیمه.

برخورد نرمال مه حکم می‌کرد که بُئیم: "نه، مه منظورم یه نوی. تو خو مینه نمی‌فهمی!" اما هه که دِ حُوم دفاع می‌کیم، تنیا گِر می‌نیئم دِ تَش لغزشت او؛ ایی کار غالو بیئنه صلح نی، پایاری سی خومو و "حق حقوق خومو" هیچ صلح حقیقی نه نمیاره.

دِ جالش یای گِرتمه که بَشنوئِم و گِیمه چفت بکم تا ونو هر چی ئی که میحان، بُئن. آر واشو هُم‌زای نیسم، مِئیلِم که دُونِسوئن سی چی ئی که گِتنه قرب می‌نیئم و ونوهم دِ نیت و رفتار مه پُرس جو می‌گن. اوسه وِشو مئم که عذر می‌حام که شمانه چِرَنِم.

زمونی که ونو فهم درسی دِ رفتار مه دازن و حق ها واشو، اعتراف می‌کیم: "حق ها وا شِما، دِئو می‌حام مینه بَوَخشیت."
یه گِل هتی ساده یعنی سی صلح کرده و دوسی کرده خومونه اُفتایه بکیم. گاس و ایی سُنّه عیسی گت:

"وا شاکی خوت که تونه و مَحِکمه مُورَه، تا هنی وا اوهای دِ ره مَحِکمه،
صُول گُو، نَکه تونه و قاضی بَسپازه و قاضی تونه تحویل نِگه‌بو بئه
و بَفَتی و هُلِفدُو، و راسی وِت مُوئِم، تا قِرَوَن آخِرِ نه وِش نیی، نَتوونی دِ
هُلِفدُو بیای و دَر."

— متی ۵: ۵۲ — ۶۲

قورنی دفاع می‌که، اُفتایه موئه و مُئه: "حق ها وا تُو، مه چنی رفتار کردمّه،
خواهشت می‌کم منه بَوَخش."

"اما او حکمتِ که دِ آسمونه، اول پاک آ، اوسه صُولِ طَلَب و آروم،
حرف گوش گو، و لُوبَرِیز دِ رَحْمَت و تَمَرِیا خو، و بَرِی دِ رِیا و دِوچشکی آ."
- یعقوب ۳ - ۷۱

حکمتِ خدایی نصیحتِ نه قبول می‌گه. هه که اختلافِ یا دِ رَه می‌رَسه، حکمتِ
خدایی، لَنجو وُ نافرِمو نی. کسی که مطیعِ حکمتِ خدایی بی، تا زمونی که حقِ زیرِ
پا نثایه نمونه، دِ یکه تسلیمِ بوئه یا و عقیده یکی هنی احترامِ بَنیئه، رَلَه‌ش نمی‌ره.

نزیکِ بیئه و یکی که شمانه لغزشتِ دِئه

ایما کاری نه بررسی کردیم که بایس هه که برارمونه لغزشتِ دِئیمه بکیم، ایمدال
بیاییت سبیلِ بکیم هه که برارمو ایمانه لغزشتِ مئه چه برخورداری بایس داشتوئیم.
"آرِ برارِت و تو گُته بگه، رُو و تَه‌ش، و دِ مِینِ خُوئو خَبِطِشه وِش گوشردِ گو. آر
قِصَه‌تِه قبولِ کِرد، برارِتِه دُوازه و دَسِ اُوردِیه." متی ۱۸ - ۱۵

بُری دِ مردمِ ایی آیه کتو مقدسِ نه و شیوهِ فرقداری دِ او چیی که مسیحِ دِ
نظر داشت، و کارِ موزن. هه که ضَرَوَتِ مُحورَن، می‌رَن وُ وا کینه وُ عیظ وَا وَه که
لغزشتِ دِئه ری‌وری موئن. ونو ایی آیه نه توجیهی می‌گن سی محکومِ کردند وَه که
ونونه رَنجَنه.

اما ونو دلیلِ اصلی که عیسی ومو یای دَه که رُوئیم وِ تِ یکتَرِی نئی‌یه می‌رَن. ایی
کار سی محکومِ کرده نی، بلکم سی صلحِ کردند. او دِمو نمی‌حاکه وِ برارمو بُئیم چنی
سی ایما گن بیئه. ایما بایس رُوئیم تا درزی که ناها شفا رابطه ایمانه می‌ره وِرداریم.

ایی مَسَلَه چی هه او رَه‌ئی آ که خدا رابطه ایمانه وا خوش شفا دَه. ایما و
تیشکِ خدا گُته کِردِیمه، اما او "اما خدا محبِتِ خُوشه وِ ایما چنی نِشُو
دَه که هه که ایما هنی گُته کارِ بیئیم، مسیحِ سی ایما مُرد."

- رومیان ۵ : ۸

یعنی ایما می‌حایم پاسوونی دِ خومونه بَنیمو زیرِ پا وُ قورقی خومونه بَگْشیم تا
دِ سَرِ رابطه خومونه وا کسی که ایمانه لغزشتِ دِئه رَنه بکیم؟ وِرَزِ یکه ایما دِ خدا
باهایم ایمانه بَوَخْشه، او دِسه خُوشه والا ایما دِراز کرد. عیسی تصمیمِ گرت ایمانه

بَوَخْشَه وَرَز يکه ایما حتی لغزشت وُگَنه نه بَشَناسیم.

هرچَن او دَسِش والا ایما دراز کرد، ایما نتونِسیم وا بَوَا صلح بکیم تا یکه کلوم صلح اونه گِرتیم.

"گِردِ یُنو دِ خدا آ، کِه وِ واسطه مسیح، ایما نه وا خُوش صُول دَنه وِ خدمتِ صُول نه وِ ایما سِپُرده؛ یعنی، خدا دِ مسیح جاهانه وا خُوش صُول می ده وُگَنه یا مردم نه نِمی نئا وِ حِسوئِشو، وِ پِغوم صُول نه سِپُرده وِ ایما، پس، سَفیریا مسیح هیسیم، خدا حاسه خُوشه دِ طریقِ ایما اُنجوم می تَه. ایما دِ لا مسیح دَنو تمنا می کیم، کِه وا خدا صُول بکیت."

— دوئم قرنِیان ۵ : ۸۱ — ۲

کلمه دوسی یا صلح کِرده، دِ یه زمینه چی یک شروع موئه که گِرد ایما وِ تیشک خدا گَنه کِردیمه. ایما وِ دوسی یا نجات میلی نیشو نِمِیم، مَر یکه دونسوئیم جگائی هی.

دِ عَت جدید شاگردیا موعظه می کردن که بنی بشر وِ تیشک خدا گَنه کِردنه. اما سی چی وِ مردم مُنن که گَنه کِردنه؟ سی یکه ونو نه مَحکوم بگن؟ خدا محکوم نمی گه: "سی یکه خدا گِر نه کل نِکِرد وِ جاهان تا جاهانه محکوم بگه، بَلکم کل کِرد تا جاهان وِ واسطه او نجات پیا بگه." (یوحنا ۳ : ۱۷) یعنی بیشتر وِ اپی سُنه نی که ونو نه بیازه وِ جائی تا وِ جایگاه خوشو پ بَرَن، دِ گَنه یاشو توبه بگن وُ بَخشش ناحان؟

چه چی ئی بنی بشرنه والا توبه رَنمونی می که؟ جُئو دِ رومیان ۲ : ۴ پیا موئه: "یا یکه، مَر بُونی وِ طاقت وِ صُور زیاده خدا نه وِ حِسو نِمیاری وِ غافلِی کِه مَر بُونی خدا دِ پِنه آ کِه تونه بیازه وِ توبه؟"

خوئی خدا ایمانه می گَشَنه وِ توبه. محبت او ایمانه وِ جَهَنم مَحکوم نمی گه. او محبتشه وِ ایما وا کل کِردنه عیسی ثابت می که، گِر یکوئه شه که وُسَنه ایما وِ ری صلیب مُرد. اول خدا دَسِشه دراز می گه، هرچَن ایما وِ تیشک او گَنه کِردیمه. دَسِشه دراز نمی که تا محکوم بگه، بَلکم تا رابطه برقرار بگه وُ تا نجات پِنه.

سی یکه ایما بایس دِ خدا الگو بنیریم (افسسیان ۵ : ۱) بایس صلح وُ دوسی نه وِ براری که وِ تیشک ایما گَنه می گه، بیشتر بکیم. عیسی اپی الگو نه خوش نیا: زو

و تِ او وُ گَنه شِه وِش نِشُو ب. اونه محکوم نکو بلکم هر چن که مابین شما دوتا هی. برطرف ک و و ای صورت صلح کرده و د سر تازه بیته برقرار موئه. خوئی خدا د ایما، برارمونه و توبه و زنه کردنه رابطه می گشته.

"پس مه که و سته خداوند هام د بن، د شما خواهشت می کم شایسته اودعوتی که دتو بی یه، رفتار بکیت. د کمال اُفتایه ئی و نر می، و ا حوصله، د محبت یکتیری نه تحمل بکیت، تَقلا بکیت تا او یکی بی یه ن روح خدا نه د صول و سلامت نئه داریت."

— افسسیان ۴ : ۱ — ۳

ایما ای ره سلامتی نه و طرز فکر اُفتایه ئی، نرمی و حلم و و ا گرتنه ضعفیا یکتیری د محبت حفظ می کیم. رشته یا محبت و چنی قوه دارتر موئه.

و تیشک ونو که سی محکوم کرده وام درگیر بیته، مه خبط کِردمه. دس آخر مه گرد شوق خومه سی صلح د دس دمه. د واقع مه گمو کردم که ونو قصت دوسی نازن و تنیا می حاسن که مه ونونه و عنوان لیوه بشناسیم.

ونو که مه و تیشکشو خبط کِردمه و نرمی اومان و تِ مه. اوسه مه آزعی نظر خومه عوض کردم و بخشش حاسم، هرزگائی حتی ورز یکه ونو محبت خوشونه خلاص بکن.

یعنی تا ایسه کسی اومایه و تِ تا بُئه: "مه تنیا می حاسم تو دونسوئی که نُونه می و خشم که دوس خوئی سیم نویی و ای کار یا او کارنه سیم نکردی؟

اوسه هه که ونو شمانه د ری مورن ای طرز فکرنه مئن و شما که "تو و مه یه غُدرجائی بدهکاری."

شما بلاجیئو می یا و و ا شیتی و رنجشت ماق تُو موره. ونو نیومانن تا د رابطه خوشو و شما دوسی بکن، بلکم تا شمانه تهدید و کنترل بکن.

ایما نبایس و تِ براری که ایمانه لغزشت دِبه روئیم، سی یکه تصمیم گرتیمه اونه د ته دل بَوخشیم. بی یکه ویرمونه بیئیم و یکه او چطور وامو برخورد می که. ایما بایس ورز یکه هر حس دوشمنی وِش نِزیک با اونه د خومو دیر بکیم. آر چنی نکیم احتمال داره و طبق ای حس منفی برخورد نشو بیئیم و وِش آسیب بُرسونیم نه یکه اونه شفا بیئیم.

چی مُوئَه آر ایما طرز فکر دُرسی داریم وُ تقلا می کیم تا وا کسی که و تیشک ایما گُنه کِرده، دوسی بکیم اما وَه گوش نِمئه؟

"اما آر زیر بار نَرَت، یک یا دو نفر هَنی وا خُوت بُور تا "هَر قِصه ای وا شاهادتی دو یا سه شاهد ثابت بوئه". آر ناحاس و وُئو هَم گوش بیئره، وا کلیسا دِ مینه بَنی؛ و آر زیر بار کلیسا هَم نَرَت، اوسه واش چی بیگُونه، یا خَراجگیر رفتار گُو."

– متی ۸۱ : ۶۱ – ۷۱

گِرد ای رشه یا یه هدف داره: صلح وُ دوسی. دِ واقع عیسی گُت: "تقلا نِه ادامه بیئت". حواسئو با که چطور یکی که بانی لغزشت آ د هر مرحله دخالت داره. هرزگائی نسوت و یکی هَنی لغزشت موحوریم، وِرز یکه رُوئیم و ت او آیم جلوئی که نسوت ومو گُنه کرده وُ هه چنو که عیسی گُت بکیم. ایما درگیر ای وضع موئیم، سی یکه وا دل خوموری وِری نویئی موئه. هه که و هرکه جریان خومونه مُئیم حس حق و جانب داریم. وَه بوئه ایمانه قوه مئه وُ هه که باقی وامو هُم رای آن که چنی وامو گن رفتار بیئه، خیالمونه راحت می گه. دِ ای رفتار تنیا عذر حاسه هی.

قصه آخر

آر ایما محبت خدانه دِ نیت یامو نئه داریم، شِکس نمو حوریم. محبت هیچ شِکس نمو حوره. هه که ایما و باقی محبت می کیم و طوری که عیسی ایمانه محبت می که. راها موئیم. حتی آر یکی هَنی انتخاب بکه که وامو دوسی نکه. خو و ای آیه سیل بکیت، حکمت خدا سی گرد وضع حال یا ها دِ دَس رَس.

"آر موئه، تا اوچه که و شِما مربوط آ، وا هَمه دِ صُول وُ صفا زینهئی بکیت."

– رومیان ۲۱ : ۸۱

او مئه "آر موئه" سی یکه زمونی یایی هی که باقی نمی حان وا ایما دِ صلح بان. یا گاس کسونی هیسن که شرایط شو سی صلح کرده، رابطه ایمانه وا خداوند موئه و خطر. دِ هر کوم دِ ای موردیا، ممکن نی که او رابطه نِه شفا بئه.

حواستُّو با که مَنّه: "تا اوچِه که و شِما مربوط آ..." ایما بایس هر کاری که تونیم سی صلح و آیم یا هنی بکیم. ایما بیشتر، خیلی زی د رابطه یامو دلسرد موئیم. مه هیچ د ویر نمورم، زمونی که یه دوس وم سُورده که د موقعیتی که سخت نا امیدیه هی نَگم والا: "چان مه دونم که تو تونی دلیل یا کتو مقدس نه سی یکه بکشی والا پیا بکی. ورز یکه اپی کارنه بکی، اطمینو پیا گو که د دعا و اپی موردیا جَنگسی نّه، وُگرد او کاریا نه کردی نّه تا تونسوی صلح و آرمی خدا نه د او موقعیت بیاری."

اوسه هنی گت: "افسوس موحوری، آر روزی ورگردی وادما وُد خوت بپرسی آر گرد او چیئی که تونسوی، کردیتی. اپی رابطه نه نجات می دئی. بیتر ا اطمینو داشتوئی که رهئی هنی نی و یکه تا جائی که موی بی یکه حقیقی بفتّه و خطر، انجوم دئی یه." مه د سُور او خیلی خوشال بیئم وُونه و عنوان حکمت خدا تشخیص دَم. قصه یا عیسی نه بیاریت و ویر:

"خُشال صُول که نیا، سی یکه وُتو بچونِ خدا حَنّه موئن."

— متی ۵ : ۹

او نَگت: "خوشال ننه داریا صلح." یه ننه دار صلح د ری وری بیئه و هر قیمتی دیری می که تا صلح نه ننه داره. حتی آر حقیقی و تهدید ری ویری با. اما صلحی که او ننه میاره صلح حقیقی نی. او صلح تیزنیز وُ اوکی آکه دَوامی نازه.

یه صلح کُو د محبت می ره وُ ری وری موئه وُ حقیقت نه واردش داره و جوری که صلح و دَس اومایه دوام داره. او یه رابطه اوکی وُ ظاهری برقرار نمی که. او میلش وُ گَشِسِه، حقیقت وُ محبت آ. او د یکه لغزشت نه و ا یه لوخنه د ری سیاست، بنه و بکه، دیری می که. او و محبت، صلحی نه برقرار می که که کسی نتونه وُنه بَشِکَنه.

خدا و ا بنی بشر و چنی رفتار می که. او نمی حا که گرد چیا نابود بان. د عین حال نمی حا و سَنه رابطه، حقیقت وُ راسی وُ خطر بفتّه. او ها د دُومه صلح وُ دوسی و تعهد حقیقی نه وضع حال اوکی وُ ظاهری. اپی وصل بیئه محبتی نه پرورش مَنّه که هیچ شیریری نتونه وُنه قطع بکه. او زنهئی شه و سَنه ایما میاره و زیر. ایما تنیا تونیم و چنی کار بکیم. و ویرتو با که قصه آخر، محبت خدا آ. هیچ شِکس نموحوره، د بین نمی ره وُ هیچ و آخر نمی رسه. اپی محبت د دُمه نفع خوش نی وُ وراحتی لغزشت نموحوره. (اول قرن تیان ۱۳ : ۵)

پولس رسول نِسن که محبت وِ ری هر جور گُنه غالو آ.

" وَ دَعَام یَنه آکه محبتِ بَما وَا شِناخت وَ فَهَمِ کامل هِه بَیشتر وُ بَیشتر با، تا او چیئی که بَیتر دِ هَمه آ قبول بَکیت، وَ سی روزِ مسیح پاک وَ بَی عیو بایت، وَ دِ ثمره صالح بی یِه پُر بوئیت که وَ واسطه عیسی مسیح وَ بار می آیه، سی یکه خدا جلال پیا می گه وَ ستایش موئه." (فیلیپیان ۱ : ۹ - ۱۱)

محبت خدا کلیل راهایی دِ دَامی آ وَا طُعمه لغزشت. ای محبت بایس فت فراوو با. محبتی که هه گراگر همیشه رُشت می که وُ دِ دل یا ایما تقویت موئه.

زوتا بُری دِ اجتماع ایما وَا محبت آوکی وُ ظاهری فریو خردنه، محبتی که قصه می گه اما کار نمی که. محبتی که ایمانه دِ لغزشت حفظ می که.

وَا فداکاری زنه ئیشه مینیئه زیر پا، حتی سی خوئی یِه دُوشمیه. هه که ایما دِ ای جور محبت رفتار می کیم دِ نتونیم گول بُحوریم وُ طعمه شیطونه وِرداریم.

وِ کار بُریت

گاس هه چنو که اپی کتونه حَنِیته روح خداوند رابطه‌یا قدیم یا ایسه نه شمانه اُردوئه و ویرتو که چی ئینه و تیشک باقی دِ خوئو نیه داشتی ته. مه حس کردمّه تعلیم خداوند پنه آکه سی راهابی مشکلتو واش دعا ساده ئی بکیت.

اما وِرز دعا دِ روح القدس باحایت تا دِ مورد قدیم و اتو قصه بکه و هرکه نه که چی ئی دِش دِ دل داریت بیاز و ویرتو. دِ حضور او آرم بمونیت تا ونونه وئو نیشو پنه. شما نبایس دِ دمه چیئی بایت که نی. او و روشنی ونونه میاره و ویرتو که وش شک نکیت. هه که اپی کارنه می کیت، گاس شما دردی نه که تجربه کردیته بیاریت و ویر، زَلَه تُو نروئه! او دُرس دوچته و و شما آرمی مئه.

دِ حالی که هرکوم دِ اپی آیم یا نه دِ تصقیر دِ باره کاری که واتو کرده، راهای می کیت، هرکوم نه یک و یک تصور بکیت. هر کوم نه شخصا بوخشیت. بدهی که واتو

دارن، باطل بکیت. اوسه ایی دعانه بکیت اما و ایی کلمه یا محدود نوئیت. د ایی دعانه و عنوان یه شکل کلی ویکار بیریت و توسط روح خدا هدایت بایت.

"بُوا، د نوم عیسی، مه تشخیص دمه که و تیشک تو گنه کِردمه و سته یکه ونو که مینه لغزشت دنه، نوخشیمه. مه توبه می کم و دت می حام مینه بوخشی. هه و چنی مه فمسمه که جگا د تو نتونم ونونه بَوخشم. پ د ته دل چنی انتخاب می کم که بَوخشم [نوم یانه اضافه بکیت و هرکوم نه سوا سوا بَوخشیت و راها بکیت] مه گرد ونو نه که نسوت و مه خبط کِردنه میارم و زیر خی عیسی. ونو د هیچ بدهی و م نازن. مه گنه یا ونونه نسوت و خوم بَخشیمه.

"!بُوا آسمونی، هه چنو که خداوند عیسی د تو حاس تا ونو نه که نسوت و او گنه کردینی بَوخشی، مه هم دعا می کم تا ونونی که نسوت و مه گنه کِردنه بَوخشی. د تو می حام که ونونه برکت بی و هدایتشو بکی والا رابطه نزدیکتر وا خوت. آمین."

ایمدال نوم ونو که بَخشی ئیت و راها کردیته بنیسیت و تاریخ تصمیم ئونه د باره بَخشی ئه ونو بنیسیت.

گاس هوجه داشتوئیت تمرین بکیت تا د لغزشت راها بمونیت. (آر ایی جمله نه دُرس نَفَمِسیت د سَر فصل سیزه نه بَحونیت). تعهد بیئت که هه که سی خوئو دعا می کیت، سی ونو هم دعا بکیت. ایی یادداشت مِهتئو مئه که و ویرئو با. آر فکریا هه چنو ذهن شمانه بُمبارو میگن ونونه و مِهت کلوم خدا و آشکارا گینه تصمیم بَخشی ئه خوئو، بُونیت و دَر. شما حاسه فیض خدانه سی بَخشی ئه کردیته و نَوَخشی ئه زوردارتر د فیض او نی. جُرأت داشتوئیت و جنگ خوا ایمونه بکیت.

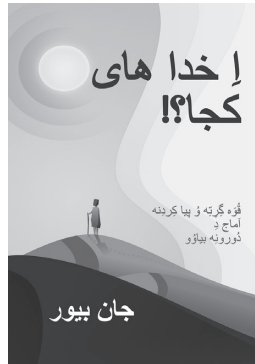
هه که فَمِسیت که دلئو قوه دار و قُرس آ، روئیت و ت ونو. و ویرئو با که وایت صلح و دوسی و و نفع ونو می ریت نه نفع خوئو. و انجوم ایی کار شما و ری غالو بی ئه، مَهر می زنیّت. شما یه برار نه و دَس میاریت. (متی ۱۸ : ۱۵) ایی کار د چشمش خدا خیلی باو دله.

" و وَه كِه تُونَه شِما نِه دِ اُفتایِه نِنَه دَارَه وَ حُضُورِ جِلالِ خُوش، بِي عِيو
وَ پُر دِ شايِي عَظِيم، حَاضِر بَگَه، وِ او خدایِ يَكُونَه، وِ نِجَات دِهَنده اِيما،
وَ واسطَه خدائِ اِيما عيسِي مَسِيح، وَ وَه جِلالِ وَ شُوكَتِ وَ سِلْطَنَتِ وَ
اِقْتِدَارِ بَا، وَ وَه كِه دِ ازلِ بِي يَه وَ ايسِه هِي، وَ تا ابدِ هِي. آمين."

- يهودا ۴۲ - ۵۲

اِ خدا های کجا؟!

قُوِه گِرِته وُ پیاکَرَدِنِه آماج دِ دُورونِه بیاوَو

یعنی دِ دورونِه سختی و سَر موریت وُ گمو میکیت گم بیئینه وُ دِ خوئو می پرسیت:

«اِ خدا های کجا؟!»

گاس خدا دِ قدیم و اتو قصه کرده، اما ایمدال بی کِش آ، گاس دِ ایمو رُشت کردیتَه، اما ایسه بیئنه اونِه حس نمیکیت. پِ بایس بُئِم که خوش اومایت و بیاوَو؛ اوچه که مابین گِرِته وعده وُ وِ انجوم رَسَسِنِش فاصِلَه آ.

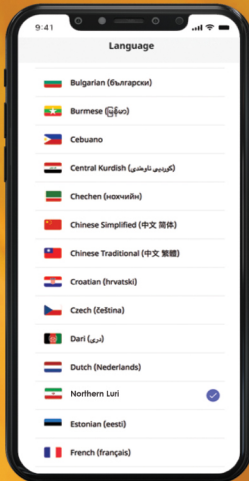
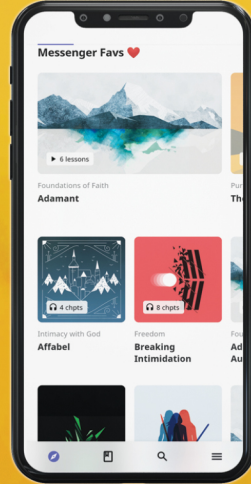
اما خور خو یَنه آکه بیاوو جا پَرت بی نوم نِشونو بی آماجی نی. خدا بیاوونِه و کار میزه تا شمانِه سی سرنوشتتو حاضر آماده بکه. یِه موقعی موئَه که شما ره خوتونِه و دُرسی پیا کِردویت. بر خِلاف اوچیئی که گمو می کیت، رد بیئه دِ اِبی دوره تنیا و معنی چش و ره خدا نِشِسِه نی. شما در پیا کِردِنِه ره دُرس، نَقش مهمی داریت. آر نمی حایت وا چرخِسِه و دور خوتو، وختتونه حروم بکیت، بایس معنی دورونِه حُشک بیاوونِه بَقَمیت.

جان بیور دِ اِبی کتو، وا آشکارا نشو دِئِه، وا دَرسیا کتو مقدسی وُ تعریف متلیاش شمانِه حاضر آماده میکِه، که وِتو مَهَت بَئَه تا تونِسوئیت وا پیا کِردِنِه ره دِ بیاوو، یا دورون سخت، روئیت و مین ره ئی که خدا سیتو میحا.

X Messenger

رَه مَریدی سی هرکه، دِ هر جا که بایت.

- مُفتِ مجانی و ۱۳۰ زوونَه جورواجور
- و جور آپلیکیشن و آنلاین مُوئَه گِرت
- منابعی سی رُشت روحانیو
- دِ مَنی چیا دِمایِی و رَه مَریدی

پنوهم ها دِش: کتوحوئَه و منابع تربیت
شاگرد، پیغموَرَس دِ قالو کتوبا رایا،
کتوبا دَنگِ گُت، فیلمِیا گُل، درسِیا
نمایشی، کتو مقدس، و منابع هنی. شما
تونیت پِنوئَه دِ گِرد دَسگایا پَخش، سیل
بکیت، بَحونیت، یا وِشو گوش بُنیت.

MessengerX.com

قابل دانلود دِ آپ استور و گوگل پلی دِ گرد دنیا

جیسته د دَام مرگِ دبار دشمه

کتو «دَام شیطو» یکی د دَامیا گولز نکی نه که شیطو سی گرتنه ناها ایموداریا د و انجوم رَسیمه اراده خدا د زینیشو و کار مُورَه نه بَرَملا می که و ایی دَام چینی نی بغیر رنجشت. بیشتر کسونی که د ایی دَام گرفتار بیته حتی د وَه و اخور نیسن.

فریو نُحوریت! باحایت یا ناحایت و رنجشت ری وری مُوئیت اما یه و شما بستیمی دازه که چه اثری و ری رابطو و خدا می نیته. جوئو آینه دونه تعیین می که، آر رنجشت نه دُرس مدیریت بکیت، د جال و مکه تل تر بایت، زوردارتر مُوئیت.

جان بیور د دهمی سالگرد انتشار ایی کتو پرفروش و شما نشو مئه که چطور د رنجشت راها بمونیت و په فُرونی فکری نوئیت.

ایی کتو که بالا شش ملیو نیسته دش د گرد جاهان فروختسه، شاهادتی کسونی ها دش که وا خزینه ایی کتو، بخش سیفاکردنه روحانی، سوالیا دمرگمنی و دعا یا کتو، زینیشو زیرری بیته.

شما جنو چنی سوالیا سختی نه د کتو پیا می کیت:

- سی چی هه گراگر وسوسه مُویم که جریانیه نه د چش خُوم تعریف بکم؟
- چطور تونم واکریا دووشک و بی اطمینونی بچنگم؟
- چطور تونم ناها و ویر آوردنه زحیا قدیمی نه پنی رم؟
- چطور تونم و کسی که و سختی رنجنه، د سر اطمینو بکم؟

ایی کتو و هه اوقه که مهتو مئه تا د دام رنجشتی که دشمه سیتو وله کرده، بجیییت، شما نه قوه مئه که د رنجشت راها بمونیت و قومدارو می که تا رابطهای بدون مانع و خدا داشوئیت.

جان و زینش لیزا بیور، بنیان گذار ایی موسسه بین المللی مسنجر هین. جان و عنوان په نویسته و پاکار هه همیشه واکرات و شوق، حقیقت نه و شکلی بی پروا علوم می که. حاسه او، ویرداری د کلیسایا محلی و آماده کردنه رهبریا و منابع جورواجور بدون توجه و وضع حال جامکانشو، وضعیت مالی یا زوونه ونوئه. د هه ایی ره کتویا و منابع تعلیمی او و بیشتر د ۱۰۰ زوو ترجمه و ملیونیا نیسته د ونو چاپ و و شکلی هدفدار مابین رهبریا و کلیسایا محلی پخش بیته.

ایی کتو و باقی منابع نه د سایت هار دانلود بکیت:

MessengerX.com

MessengerX

ایی کتو پیشکشی د لا نویسته
آ و سی فروش نی.

 Messenger
INTERNATIONAL

سی نونسه اسکن بکیت

